XII. évfolyam, 26. szám
1956. június 28.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Volt egyiptomi uralkodók

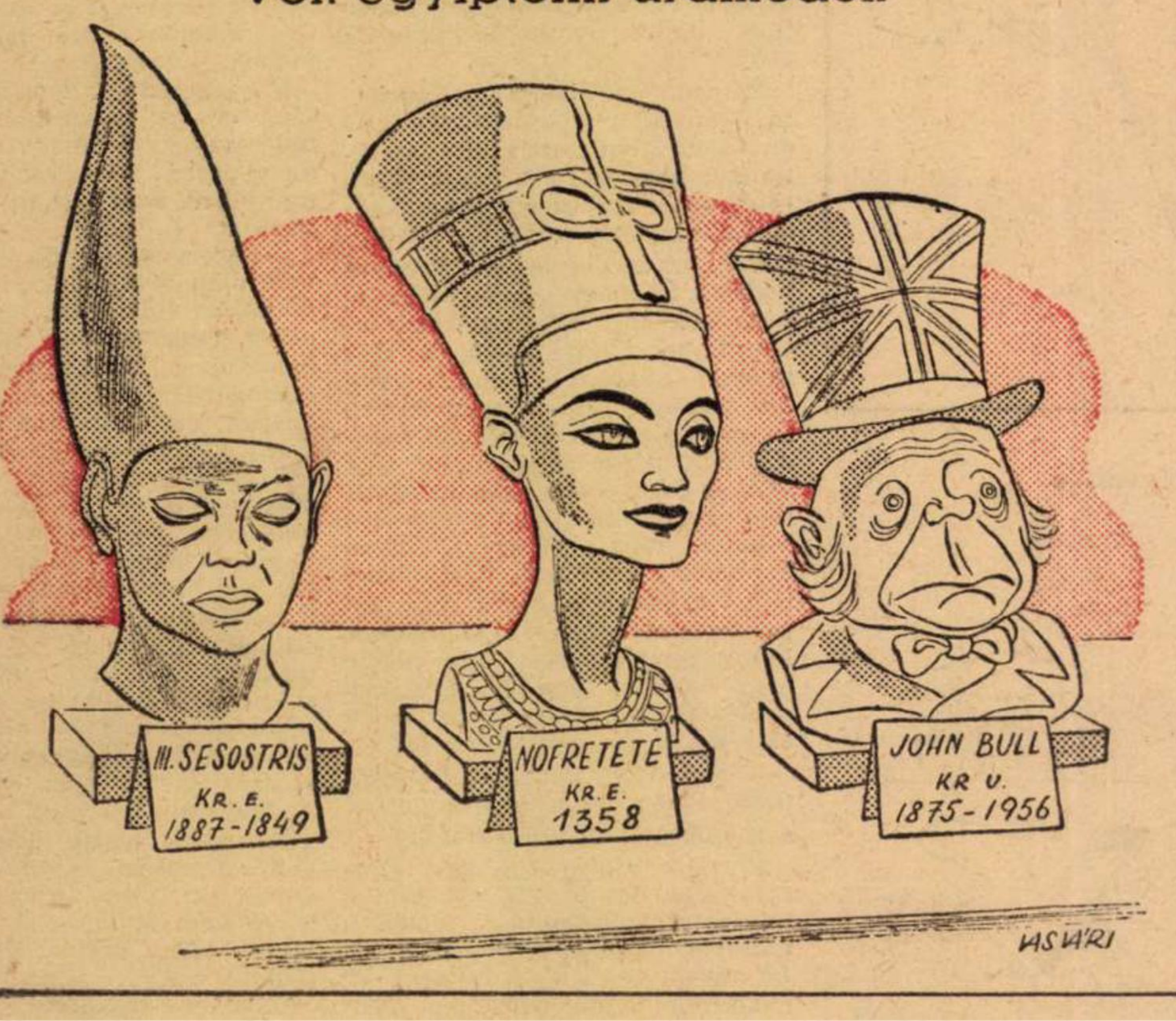
III. SESOSTRIS
KR. E.
1887-1849
NOFRETETE
KR. E.
1358
JOHN BULL
KR U.
1875-1956

Jósnő a Balatonnál

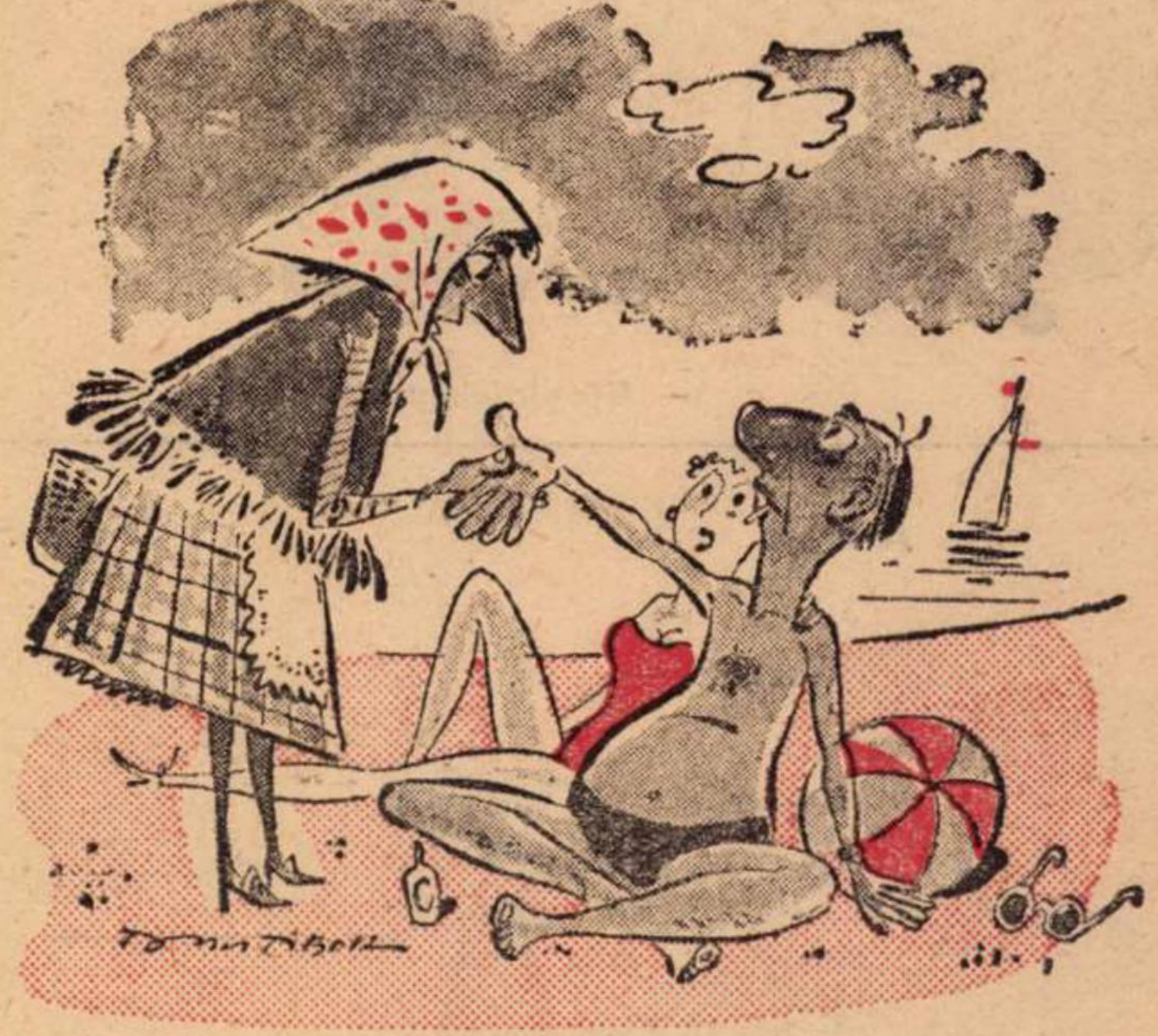

— Látom az íróasztalát... de mintha már más ülne mellette...

Egy gépállomás, ahol „gondoskodtak" a dolgozókról

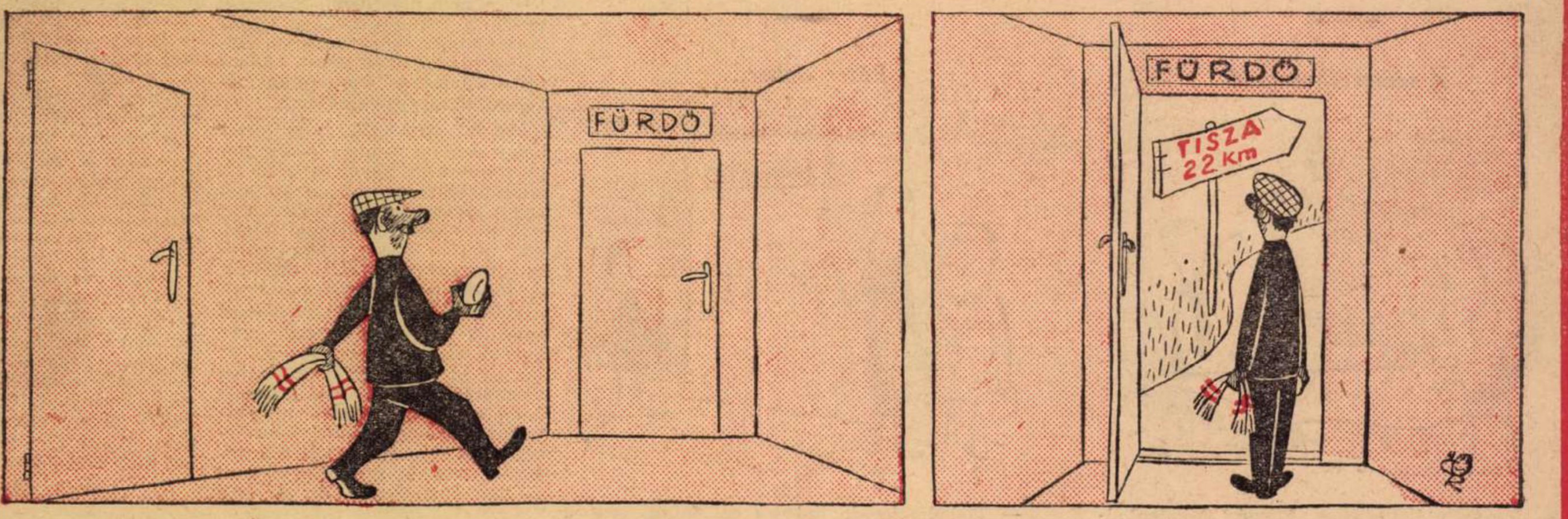
FÜRDŐ
FÜRDŐ
TISZA
22 Km

Ez sem ritkaság éppen

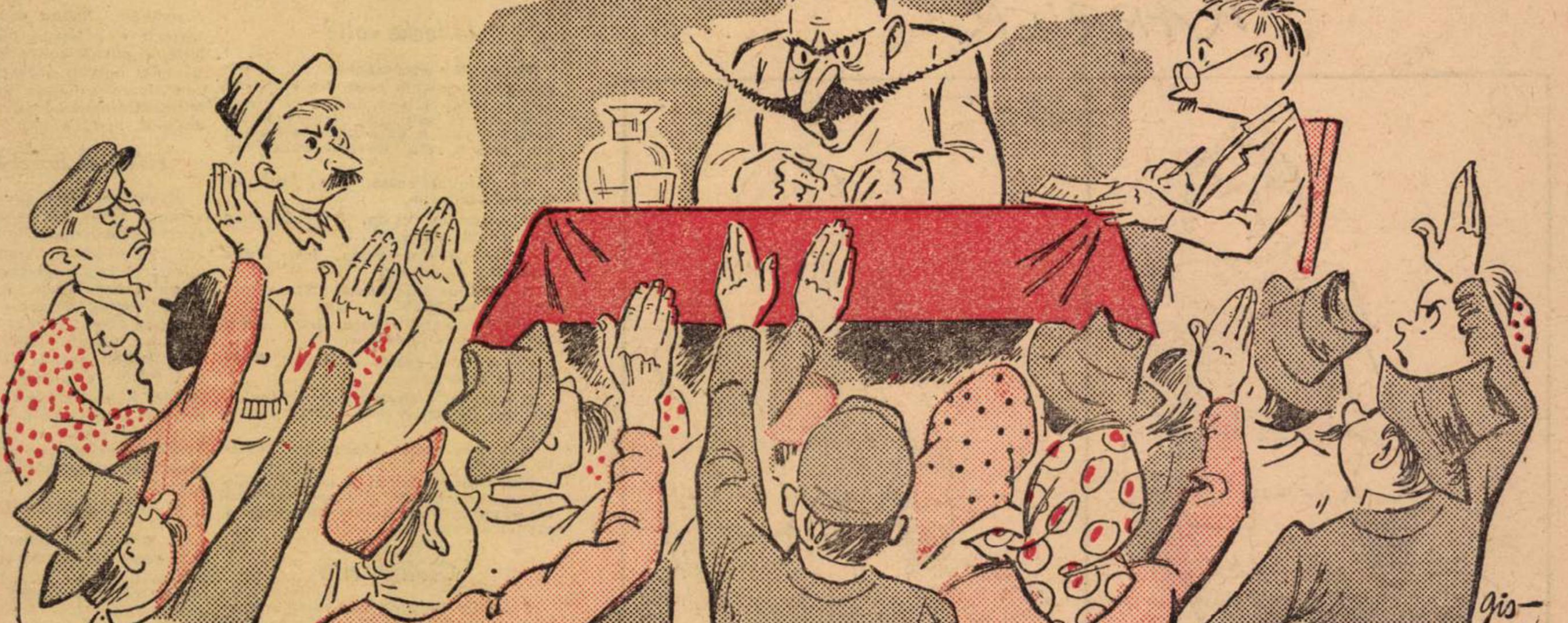

TSZ-ELNÖK: Van hozzászólás? Nincs. Akkor javaslatomat elfogadottnak tekintem...

A hidegháború utolsó mohikánjai

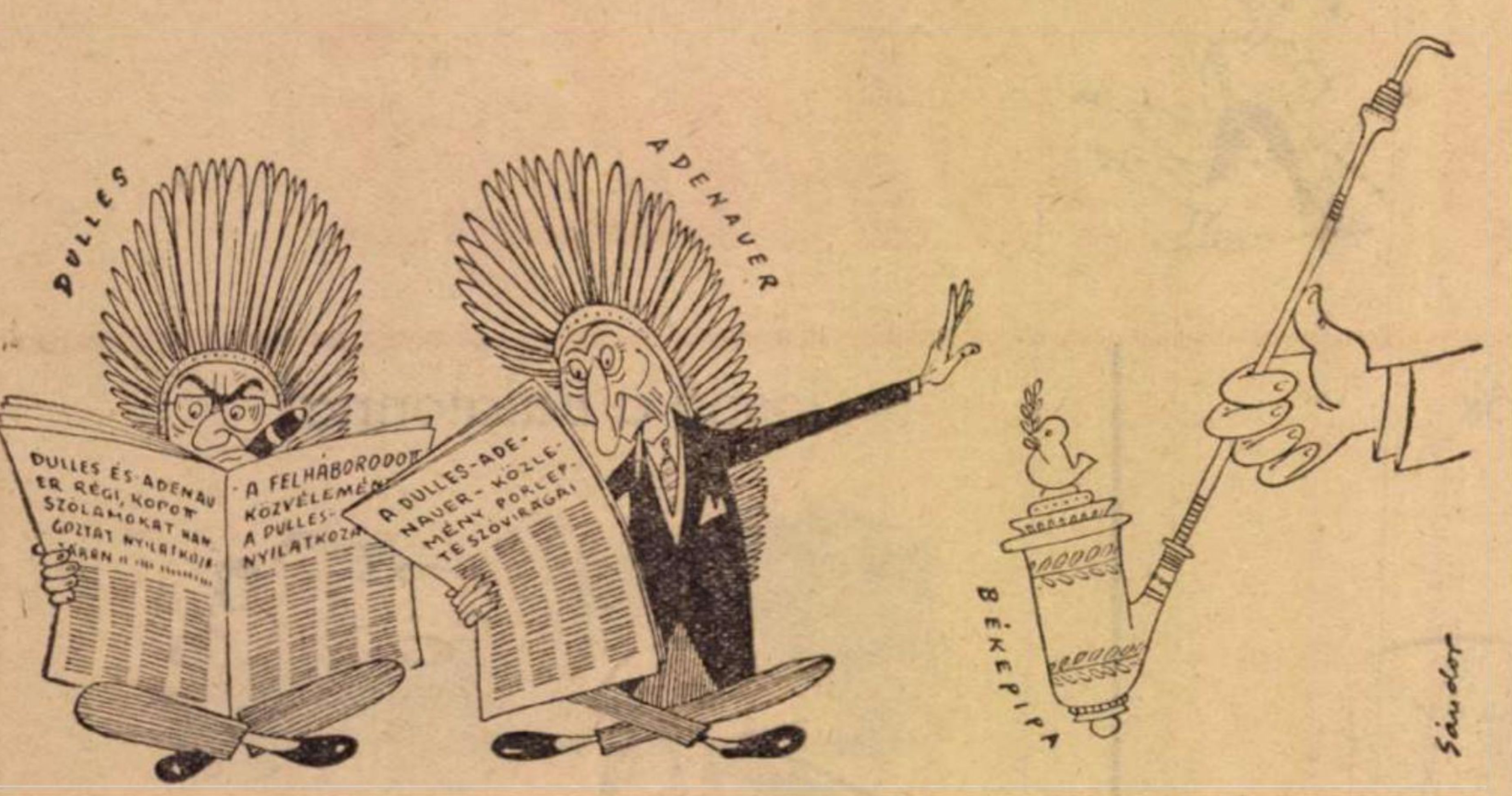
DULLES
ADENAUER
DULLES ÉS ADENAUER RÉGI, KOPOTT SZÓLAMOKAT HANGOZTAT NYILATKOZATÁBAN
A FELHÁBORODOTT KÖZVÉLEMÉNY A DULLES-NYILATKOZA
A DULLES-ADENAUER-KÖZLEMÉNY PORLEPTE SZÓVIRÁGAI
BÉKEPIPA
Sándor

— Köszönjük, már égünk:::

A kibic

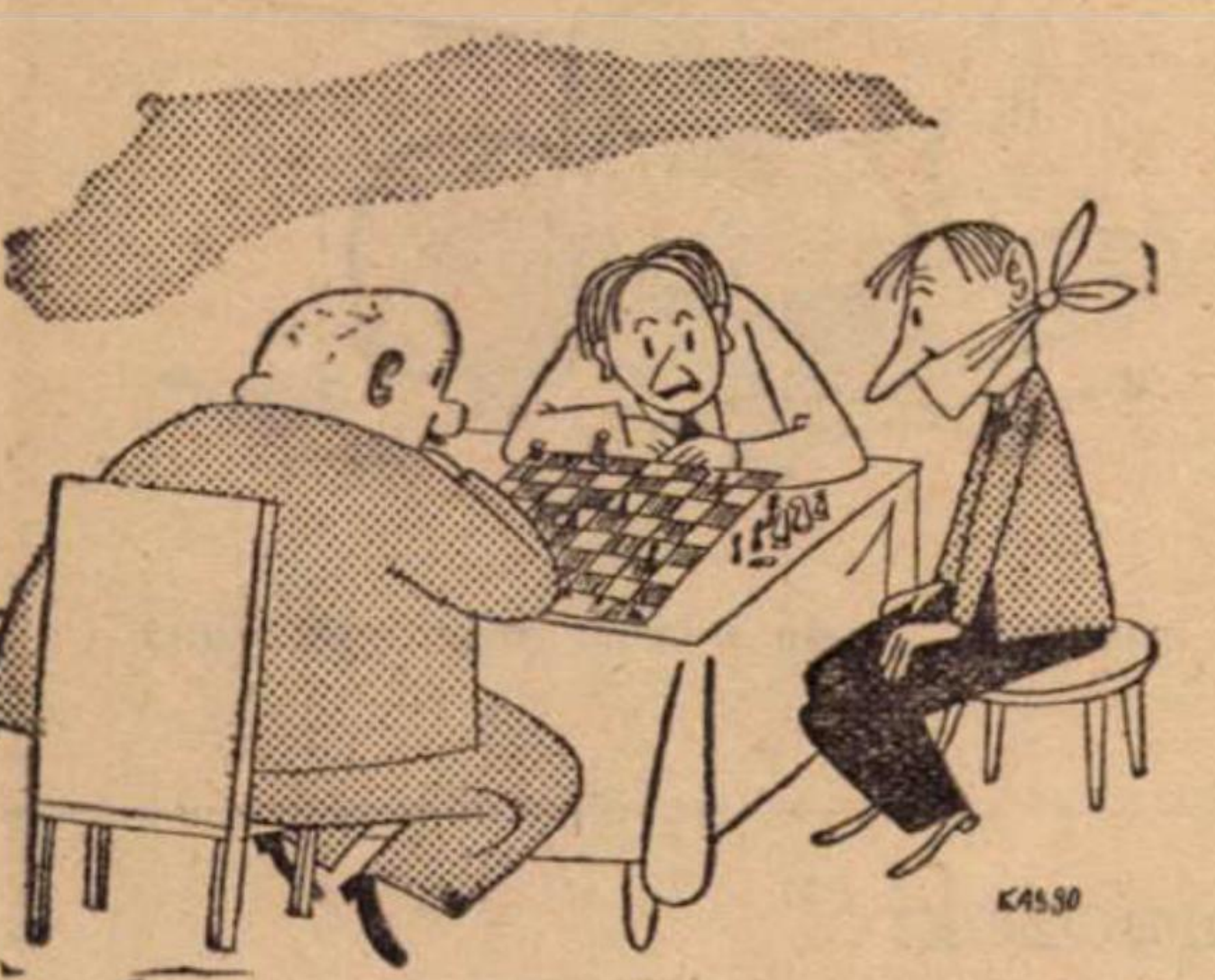

Sebességváltás

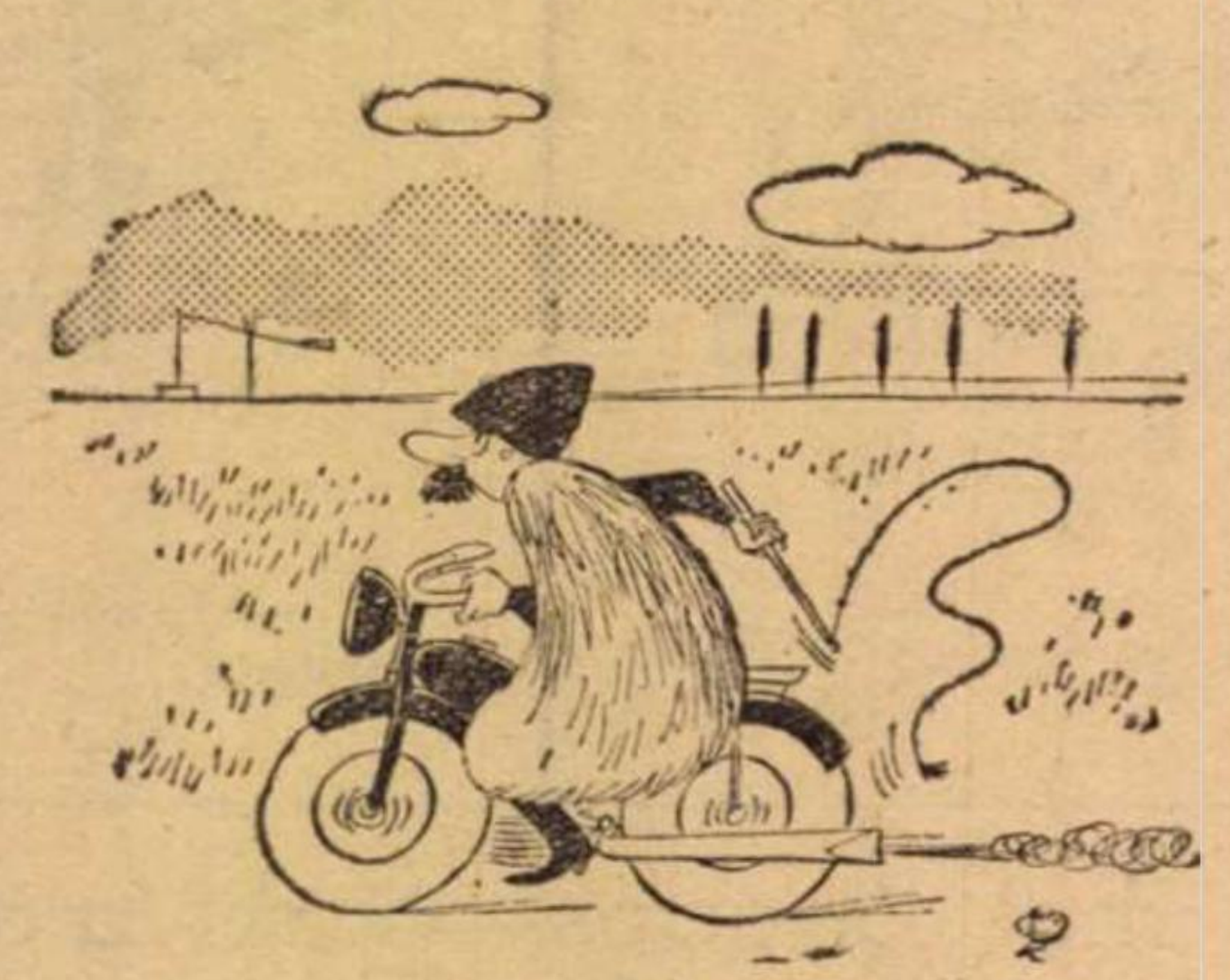

A szőrszálhasogató

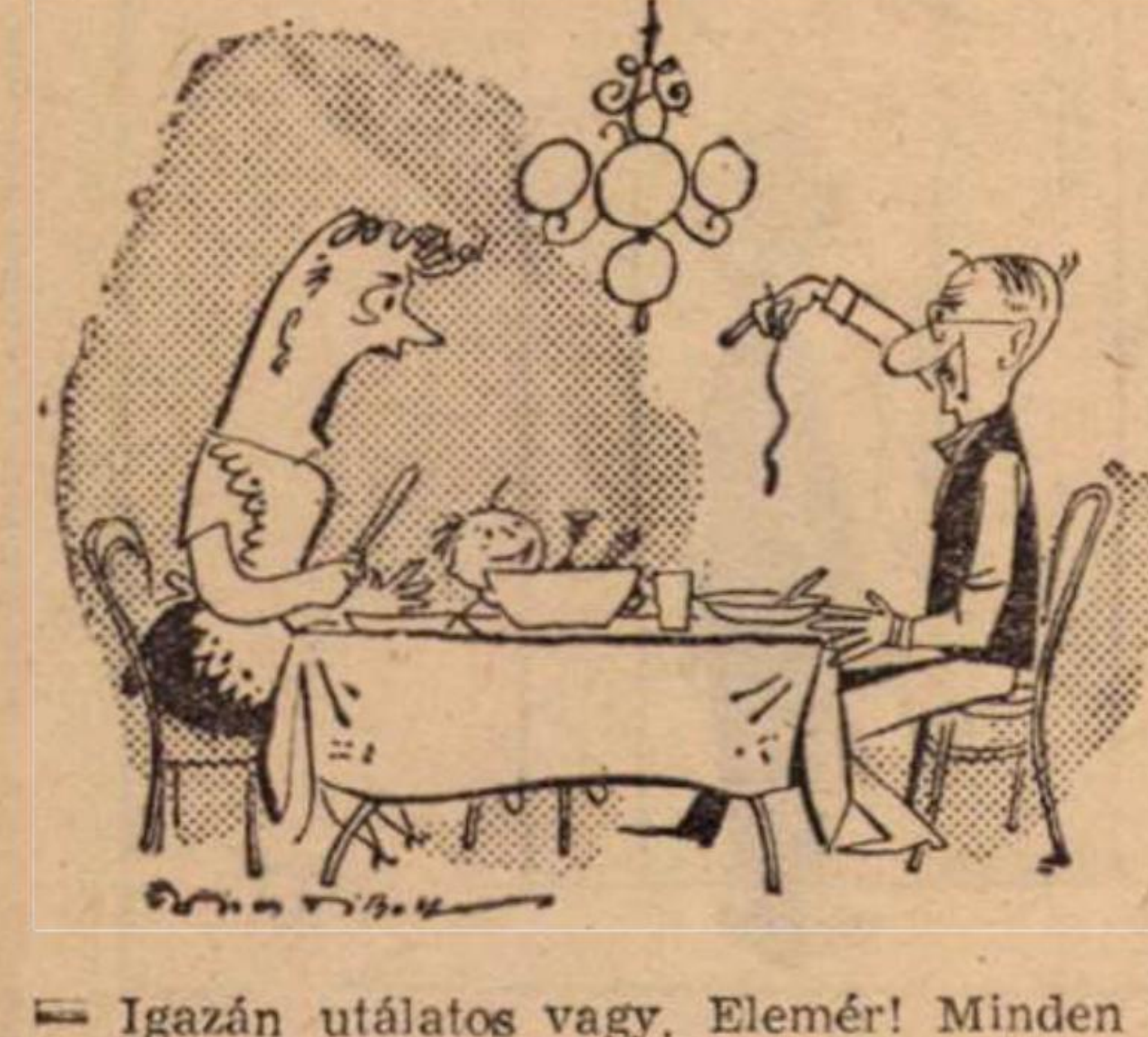

— Igazán utálatos vagy, Elemér! Minden alkalmat megragadsz, hogy kritizáld a főztömet.::

Bátor ember

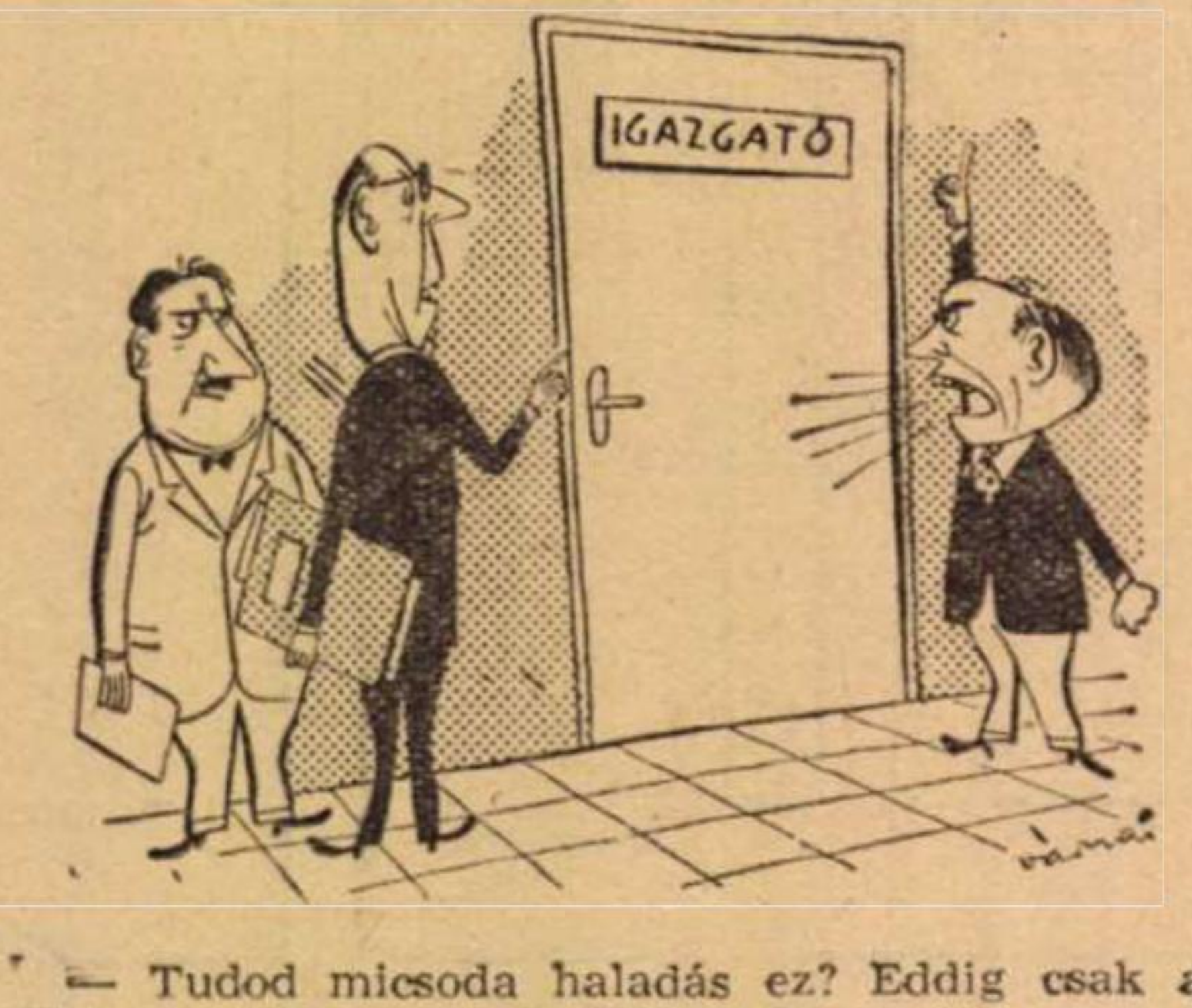

— Tudod micsoda haladás ez? Eddig csak a folyosó végén merte szidni az igazgatót!

KARRIER

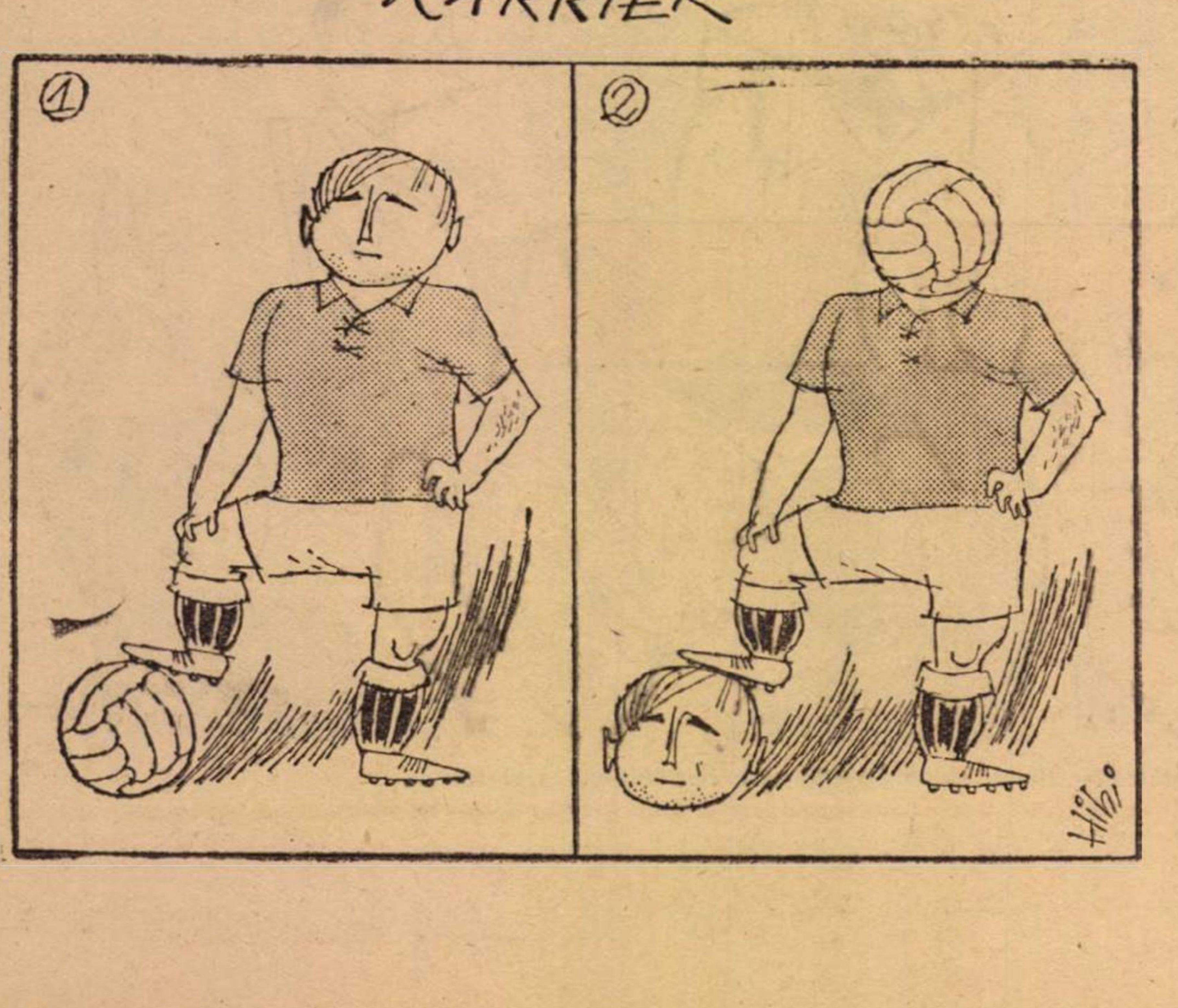

Sérelem

Elmondja egy érzékeny ember

Valóságos lelkibeteg vagyok egy sérelem miatt, amely olyan valaki részéről ért, akinek tisztességéről, emberi becsületességéről mind ez ideig meg voltam győződve. Megesik tán mással is; pillanatnyi pénzzavarba kerültem és kölcsönkértem N. N.-től (nem, nem árulom el nevét, bennem van jellem) 100 forintot. „Barátom — mondtam neki — mire a hold hatodszor jön fel a nap helyett, kezedben lesz a pénz, s természetesen máskor is számíthatsz rám, illetve te is számíthatsz rám!“

Ez eddig rendben van. Látszatra könnyedén ideadta a pénzt és én valódi könnyedséggel zsebretettem, még utoljára megerősítve hitét: tehát mához egy hétre, kedden visszaadom a pénzt.

Hát, kérem, eljön a bizonyos kedd és én megyek a barátom lakása felé, hogy köszönet kíséretében visszaadjam a pénzt, s már nyomni akarom a csengőt, amikor eszembe jut — hohó! Hiszen én tegnap este a visszaadni szándékozott pénzt elköltöttem! Ugy van — és gyorsan végigtapogattam zsebeimet: egy tízforintost találtam, meg egy ötvenfillérest. Szellemi frisseségem teljes tudatában kijelentem, egyik sem ért 100 forintot. Ilyen körülmények között természetesen kár lenne megnyomni a csengőt, s éppen odébb akarok állni, mikor kilép az ajtón N. N. és azt mondja:

— Szervusz, szervusz! Jó, hogy jössz. Éppen Yma Sumac énekel a rádióban, meghallgathatnád.

Figyelik, milyen együgyű rajtaütés? Már lesett az ajtónál, s míg álszent mosollyal fogadott, szemében kancsin lobogott a mohó anyagi vágy. Yma Sumac! Zenekedvelői szenvedélyemet pedzi, hogy tudtomra adja, számít a pénzre.

— Á, nem, most nem — húzódom vissza, s bizonyítva, hogy tapintatos ember vagyok, egyetlen szóval sem említem a pénzt, üdvözölve a feleségét, udvariasan távozom. (Bennem van illem!)

Hát ha azt hiszik, hogy ezzel befejeződött az ügy, akkor nagyon tévednek. Egy vagy talán két hétig feldühödve e bosszantó Harpagon pénzvágyától, feléje sem néztem, s egy alkalommal látom, hogy jön az utcán velem szemben. Lehetett úgy száz méterre, de tisztán láttam sóvár szemének friszén, s ugyancsak beláttam agyának rejtekébe, hogy arra gondol, amire én nem — á, itt jön az adósom! Mily méltatlan meghatározás. A szocializmust építő országban módot nyújtottam számára, hogy emberi kiválóságát bebizonyítva, szocialista embertípusnak könyvelhessem el, s ne kapitalista hiénának, s erre durván zsebemre tör, jóllehet az én zsebem az én bankom, ahhoz másnak semmi köze.

Nem akartam kínos helyzetbe hozni, így szaporán átmentem a másik oldalra, jól láttam, hogy hosszasan néz utánam, amit csak akkor tartanék elfogadhatónak, ha tizenhat éves kislány lennék. Természetesen ezekután a kapcsolat teljes megszakítására törekedtem, feleségemnek elmagyaráztam, hogy N. N. hírek szerint nagyobb összeget sikkasztott, az ilyen elemekkel nem tanácsos barátságot tartani.

S elképesztő az emberi pimaszság. Egyszer társaságban véletlenül összekeveredtem vele, megáll előttem, s mosolygó képpel, mintha mi sem történt volna, azt mondja:

— Szervusz —, de még észrevehetőleg tovább akart diskurálni. Sokan voltak, így nem vágtam pofon, csak hűvösen bólintottam, holott meg kellett volna fogni, lependeríteni a lépcsőn ezt a sikkasztót, ezt az uzsorás laci-betyárt. Később valakivel beszélgetett. „Jog és erkölcs“ — ütötte meg a fülemet hangja, csaknem viharosan felkacagtam. Ő beszél jogról és erkölcsről, aki egy becsületes, személyazonossági igazolvánnyal, Népstadion-bérlettel ellátott állampolgártól 100 forintot akar kicsikarni? Ami, esküszöm, nem jelentene számomra különösebb kiadást. Már tízszer is elköltöttem lényegtelen célokra száz forintot, de ez esetben hajthatatlan maradok.

És ha azt hiszik, hogy az ügynek ezzel vége, akkor tévednek. Olyan ez, mint a piaci légy. Szemtelen, utálatos. A napokban levelet hoz a posta. Tőle, a skorpiótól.

„Kedves Barátom! Ne haragudj, hogy zavarlak. Bizonyára megfeledkeztél a kölcsönkért száz forintról, szeretném, ha kisegítenél vele. Biciklit szeretnék venni és éppen száz forint hiányzik. Még egyszer elnézést kérek, maradok híved.“

Ehhez mit szólnak? Megáll az ember esze. Mikor kértem én tőle száz forintot? Van tanú, hogy én száz forintot kértem tőle? Majd éppen egy rovottmúltú alaktól kéregetek. Á, romlott a világ, ki kell belőle szaladni. Most egyelőre várok. Ha tovább üldöz, kénytelen vagyok feljelenteni őt. Rágalmazás és becsületsértés. Nekem ne zavarja senki az életem nyugalmát. S éppen akkor, amikor ismét kisebb anyagi zavarba kerültem. Apropos. Nem tudna az olvasók közül valaki száz forintot kölcsönadni? Szívemen a kezem, becsületszavamra — hiszen ismernek — legkésőbb egy hét múlva pontosan megadom.

Nagy S. József

Külföldi Szemle

Jó lecke volt?

Nyugat-Németországban sok háborús könyv jelenik meg. De ezek között is feltűnésre számíthat az a mű, amelyet hét volt náci tábornok írt oktató céllal. A könyv hat fejezetből áll, amint az a következőkben látható:

Az angliai csata. Irta: Werner Kreipe tábornok.

A moszkvai csata. Irta: Gunther Blumentritt tábornok.

Az el-alameini csata. Irta: Fritz Bayerlein tábornok.

A sztálingrádi csata. Irta: Kurt Zeitzler tábornok.

A normandiai csata. Irta: Bodo Zimmermann tábornok.

Az ardenni csata. Irta: von Manteuffel tábornok.

A könyvet magyarázó jegyzetekkel ellátta: Siegfried Westphal tábornok.

A könyv címe: „Sorsdöntő elhatározások".

Szerintünk viszont a könyv címe inkább ez lehetne: „Hogyan kell csatát veszteni?" Ne szerénykedjenek a szakemberek!

Családi vita

A „Daily Herald" amerikai tudósítója érdekes családi perpatvarról számol be egy (floridai) házaspár között. William Ames, a férj elhatározta, hogy a nézeteltérést párbajjal döntik el egymás között. Lovagiasan felajánlotta feleségének, Lennisnek a fegyverválasztás jogát. A nő puskát választott, rálőtt a férjére és eltalálta a nyakán. „Neked van igazad!" — ismerte el a férj, a nő azonban kilőtte a puska egész tárát, összesen tizenkét golyót. A férj pisztollyal tüzelt vissza, s három találatot ért el. Mindkettőjüket kórházba szállították, anélkül, hogy a vita eldőlt volna.

Elfogott harci kakasok

Angliában 1849 óta tilos a kakasviadal, tehát illegálisan hódolnak sportszenvedélyüknek a kakasviadalok brit kedvelői. Legutóbb egy kis cheshirei falu csűrjében leplezték le titkos kakasviadalt. A rendőrség a viadal kellős közepén lépett közbe. Mintegy ötvenen figyelték a kakasok viadalát, köztük nők is. Sok ezer font cserélt gazdát a fogadások során. Mint a „Daily Herald" megjegyzi, a környékbeli városokból ismert és köztiszteletben álló személyiségek is voltak a kakas-szurkolók között. A rendőrség 62 harci kakast foglalt le, s szállított Londonba.

Részegítő orvosság

A „Chicago Tribune" beszámol arról, hogy egy idegorvos új orvosságot mutatott be az Amerikai Idegorvosok Társasága előtt. Az orvosság olyan hatást tesz a betegre, mintha pálinkát ivott volna. Bizonytalanná válik az egyensúlya, majd képzelődni kezd, s mindent rózsaszínben lát. A lap elismeréssel adózik a gyógyszernek, mindazonáltal felteszi a kérdést: mivel az emberiségnek rendelkezésére áll a pálinka, nem volt fölösleges az új gyógyszer feltalálása?

Borsodban

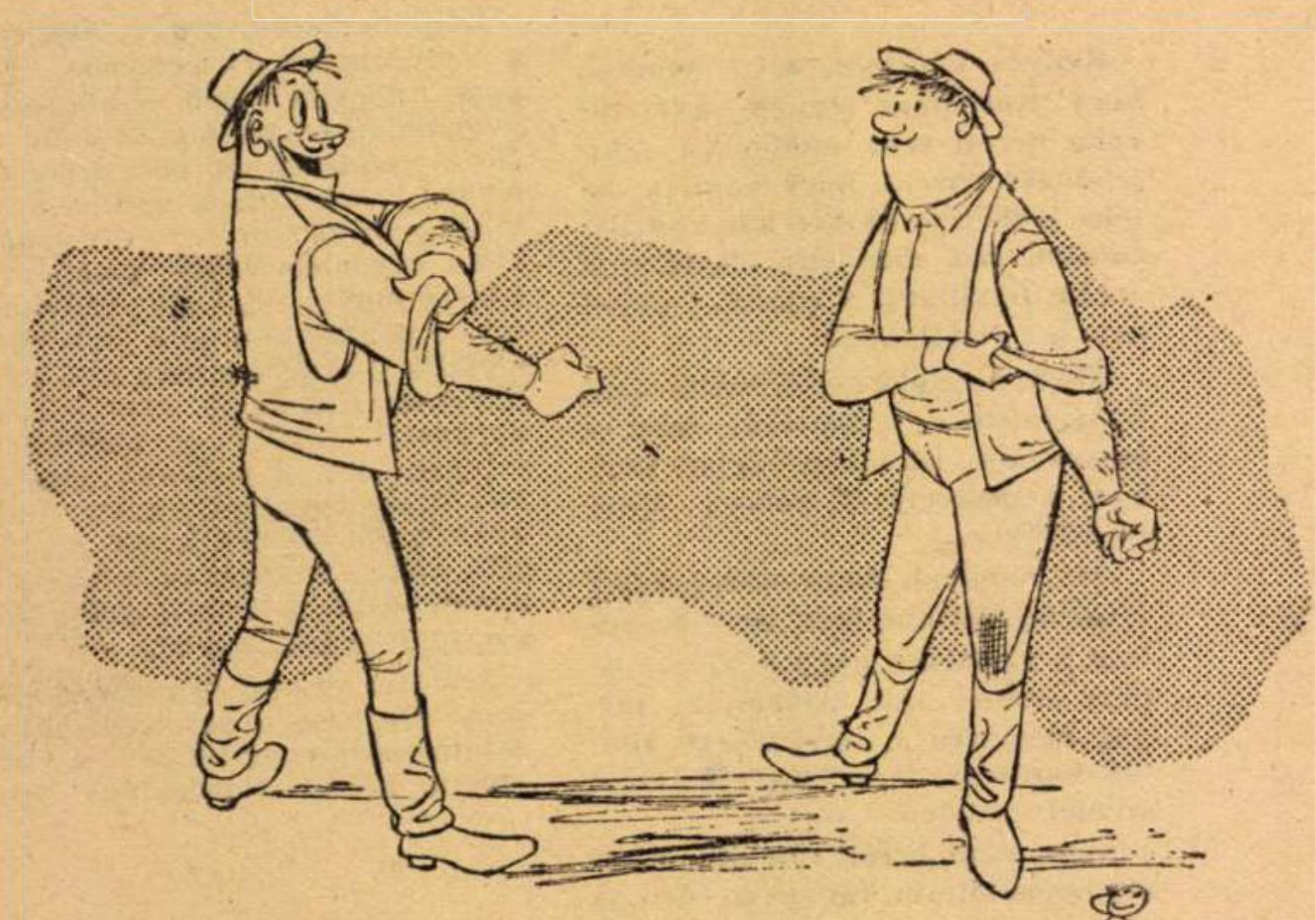

— Most mutasd meg, komám, ki a legény a gáton! Állj ki velem egy formális munkaversenyre!

Növelik a nyugat-németországi amerikai csapatok létszámát

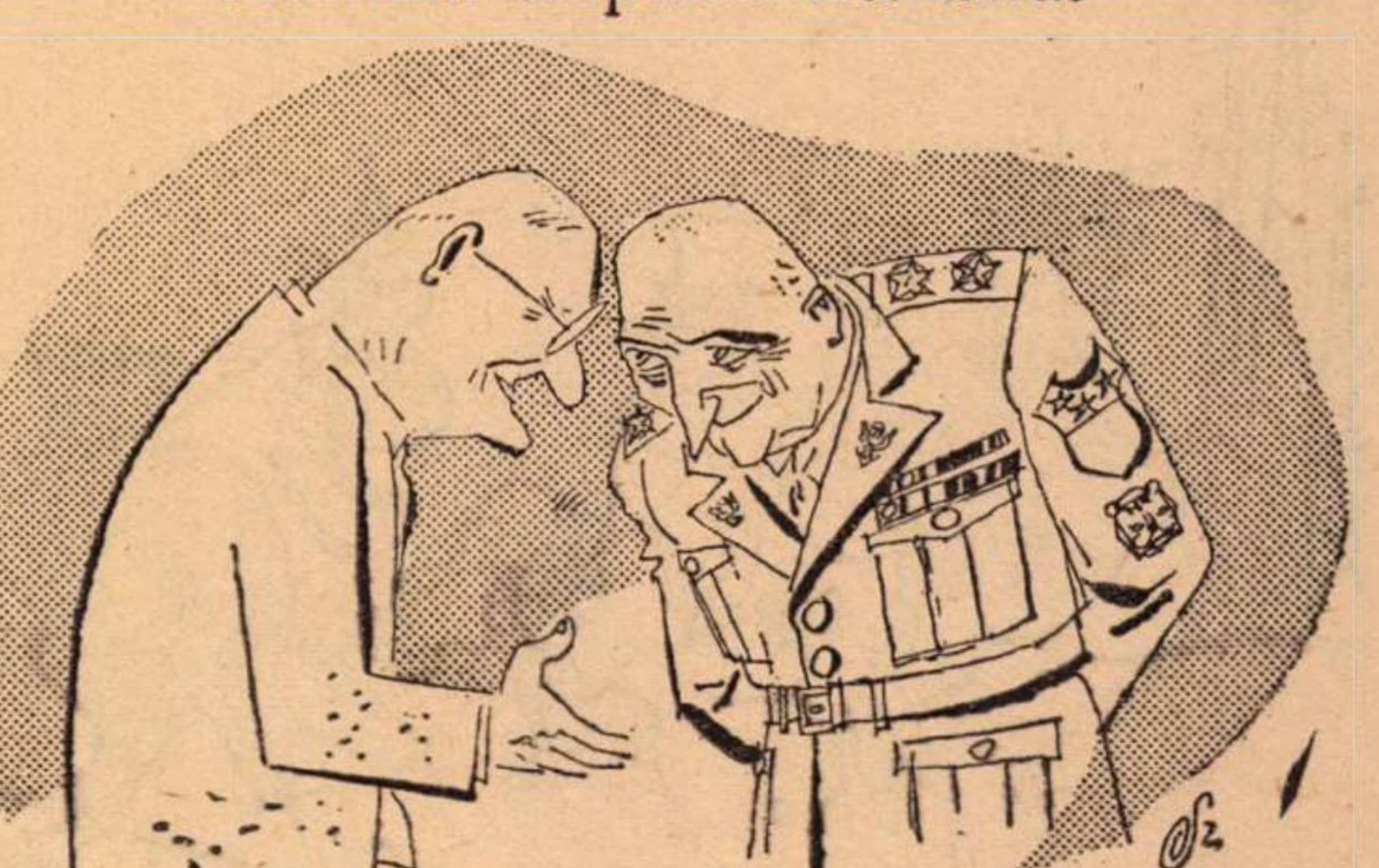

Dulles: Hogy miért növeljük a csapataink létszámát? Hát csak pótolni kell valahogy az NDK-ból kivont szovjet katonákat!

Audiencián

Vajon megismer-e a Nagy Ember? Vajon barátságosan fogad? Vajon Gyuszinak szólít-e mint annak idején, amikor estéinket együtt töltöttük?

Ezek a komor gondolatok foglalkoztatták Letenye Gyulát, amíg a Nagy Ember előszobájában várakozott. A szemüveges, hetyke titkárnő a jelentkezése után két napra már behívatta. Ez jó jel. Viszont másnap lemondta és egy héttel elhalasztotta az audienciát. Ez rossz jel. És most mégis itt feszeng féltucat várakozó között, már harmadik a sorban, ha minden jól megy, tíz perc múlva benn ül a párnázott ajtó mögött. Ez jó jel.

Gondosan a szék szélén fészkelődött olyan emberhez illően, aki kérni jött. Egy nő van benn. Vajon meddig? És az előtte levő két várakozó vajon „egyperces“ eset, vagy hosszú beszélgetéssel fenyeget? Mustrálta a társaságot, mint a borbélynál. Vajon nincs közte hajnyírás?

Szépen fogytak előtte az ellenségek. Még kettő, még egy — most már ő következett. Megsimította a nyakkendőjét, felugrott, egyet-kettőt krákogott, mint a színész a színfalak mögött, mielőtt a díszletbe lép.

Pompás, teremnek is beillő szoba tárult ködös szemei elé. Az egyik sarokban tanácskozó asztal büszkélkedett hat bőrtámlájú székkel. Négy telefonkészülék állt néma posztot az íróasztalon, amelyen dús orgonák illatoztak. Ebből a lenyűgöző környezetből emelkedett ki a Nagy Ember. Nyöszörgő hang gurgulázott a torkából, viharosan rohant a látogató felé.

— Gyuszikám! Ez igaz? Gyuszikám!

Ilyen szívettépő elcsuklással üdvözölhette az anya a messzi tengerekről hazatért hajótörött, egyetlen gyermekét.

Jó jel — gondolta Letenye. A Nagy Ember nem engedte el a kezét.

— Ne haragudj rám, öregem — rebegte lesütött szemmel — könyörgöm, bocsáss meg, hogy borostás arccal fogadlak, nem volt időm borotválkozni!

Micsoda udvariasság! Jó jel!

Sürgött-forgott körülötte a régi jó barát. Megható volt a figyelmessége, a túláradó szeretete.

— Cigarettát? Konyakot? Ilonka, hozzon be két remek feketét!

A vendég csak ámult és bámult.

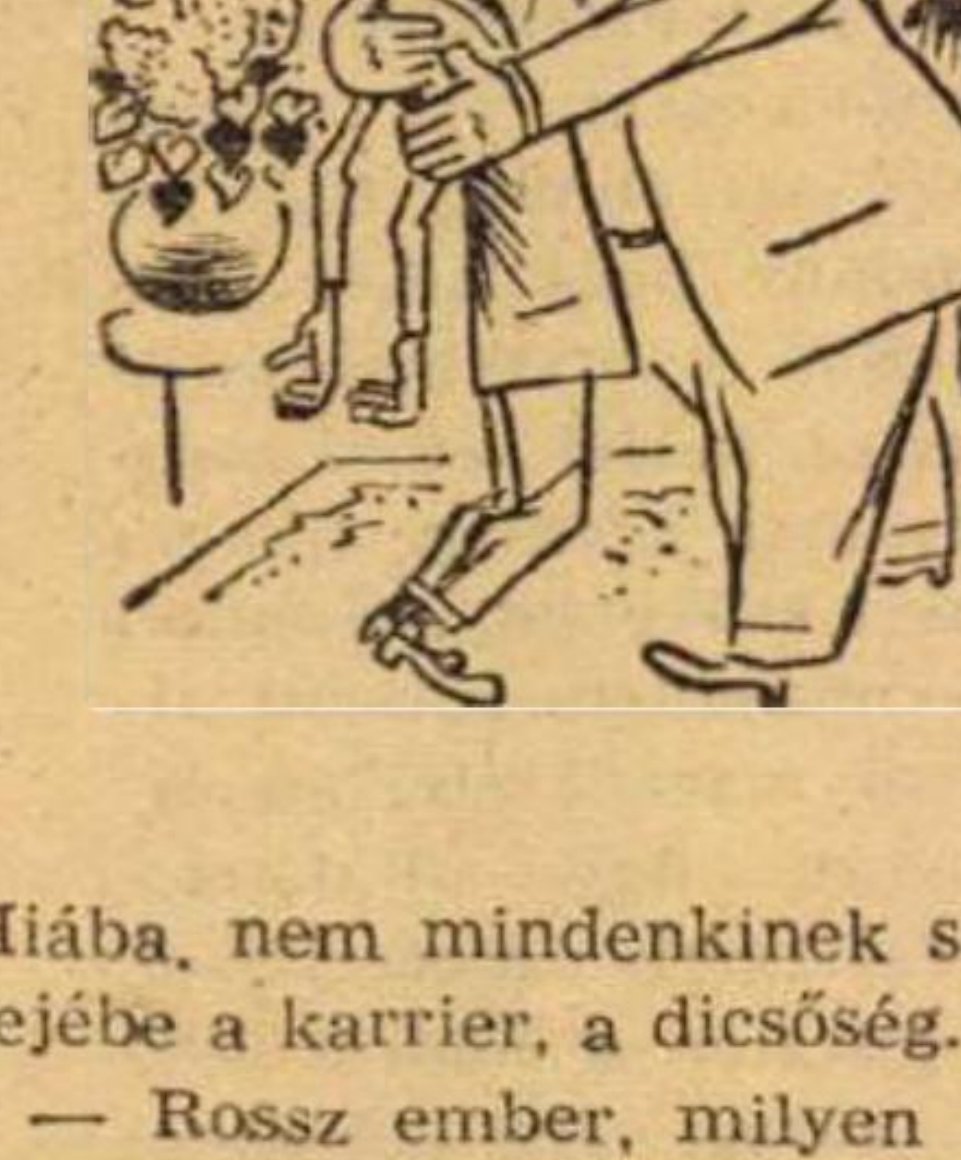

Hiába, nem mindenkinek száll a fejébe a karrier, a dicsőség.

— Rossz ember, milyen régen láttalak — hangzott a gyöngéd szemrehányás.

Aztán viharosan belekarolt.

— Elsősorban is, Gyuszikám, azt mondd meg, hogy van a drága kis feleséged. El ne felejtsd annak az édes Zsuzsinak átadni a kézcsókomat.

Mártának hívták ugyan Letenye feleségét, de egy szemernyi nyelvbotlás miatt nem akarta zavarba hozni a Nagy Embert, ezért kedvesen válaszolta:

— Köszönöm, jól van, ő is sokszor üdvözöl. Nagyon fog örülni, hogy még emlékszel rá!

Sértődött arcot vágott a Nagy Ember:

— Na hallod!!

Ilonka behozta a feketét, a házigazda töltött, cukrot dobált a csészébe, tüzet pattantott az öngyújtóból, valósággal leste a vendége gondolatát. Ez a fogadtatás Letenye reménységét túlszárnyalta. Magában kárörvendezett a felesége borúlátásán. „Meglátod, az ilyen nagy ember meg sem ismer“ — búcsúzott az asszony, amikor nekivágott a nagy audienciának.

Nem sokáig töprenghetett az előzményeken. A Nagy Ember karonfogta, az ablakhoz cipelte és széles mozdulattal rámutatott a panorámára:

— Nézd a kilátást! Buda legszebb része. Emlékszel a budai korcsmákban eltöltött édes estékre?

Elérzékenyedve ölelte át a barátját, magához szorította, aztán ölelve vonszolni kezdte az ajtó felé. Még egy szívbőljövő baráti átkarolás és egy pillanat múlva kiölelte a vendéget a szobából. Letenye az ajtóban verejtékező homlokkal eszmélt rá, hogy el sem mondhatta a kérelmét. Már késő! A hetyke titkárnő intett a következőnek. Mindennek vége!

És ekkor az illatos orgonacsokorral a kezében ismét felbukkant a Nagy Ember és lelkesen kiáltotta:

— Gyuszikám! A kedves feleségednek, Zsuzsikának küldöm, kézcsókkal...

Letenye kitámolygott.

Most mit fog mondani Zsuzsinak... illetve Mártának. Hogyan magyarázza meg az ügyetlenségét? Félszegen lépett be a lakásba, ahol az asszony izgatottan várta.

— Mesélj, mi volt?!

Mennyi mindent kellene mesélni! Nagyon sóhajtott, aztán magyarázgatás helyett odanyújtotta az orgonabokrétát.

— Ő küldte! — mondotta sejtelmes hangon.

Az asszony az orrához emelte a ritka ajándékot és mámorosan suttogta:

— Micsoda angyali szaga van!

Stella Adorján

Ideológiai oktatótáblák

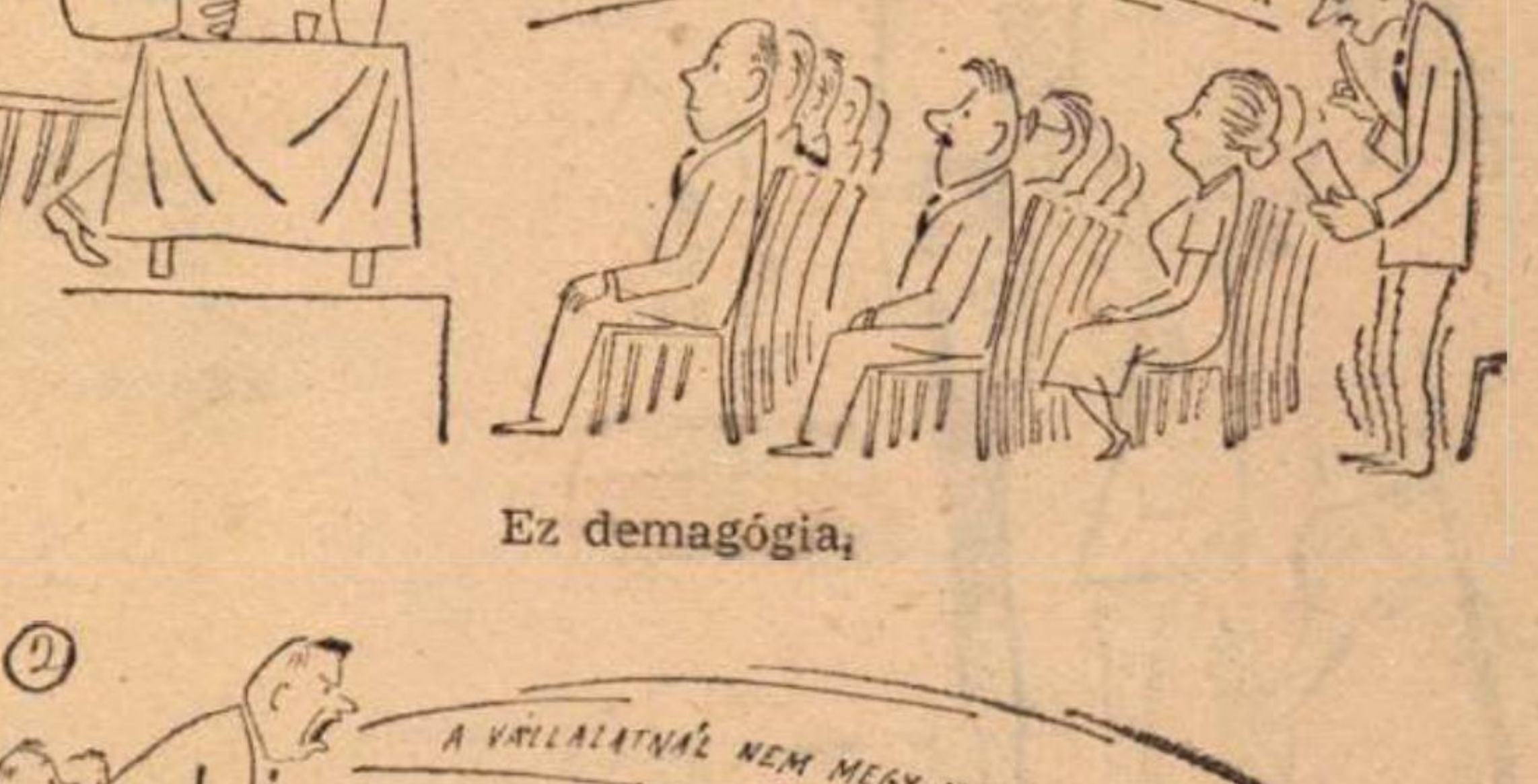
①
A VÁLLALATNÁL NEM MEGY MINDEN RENDBEN...

Ez demagógia.

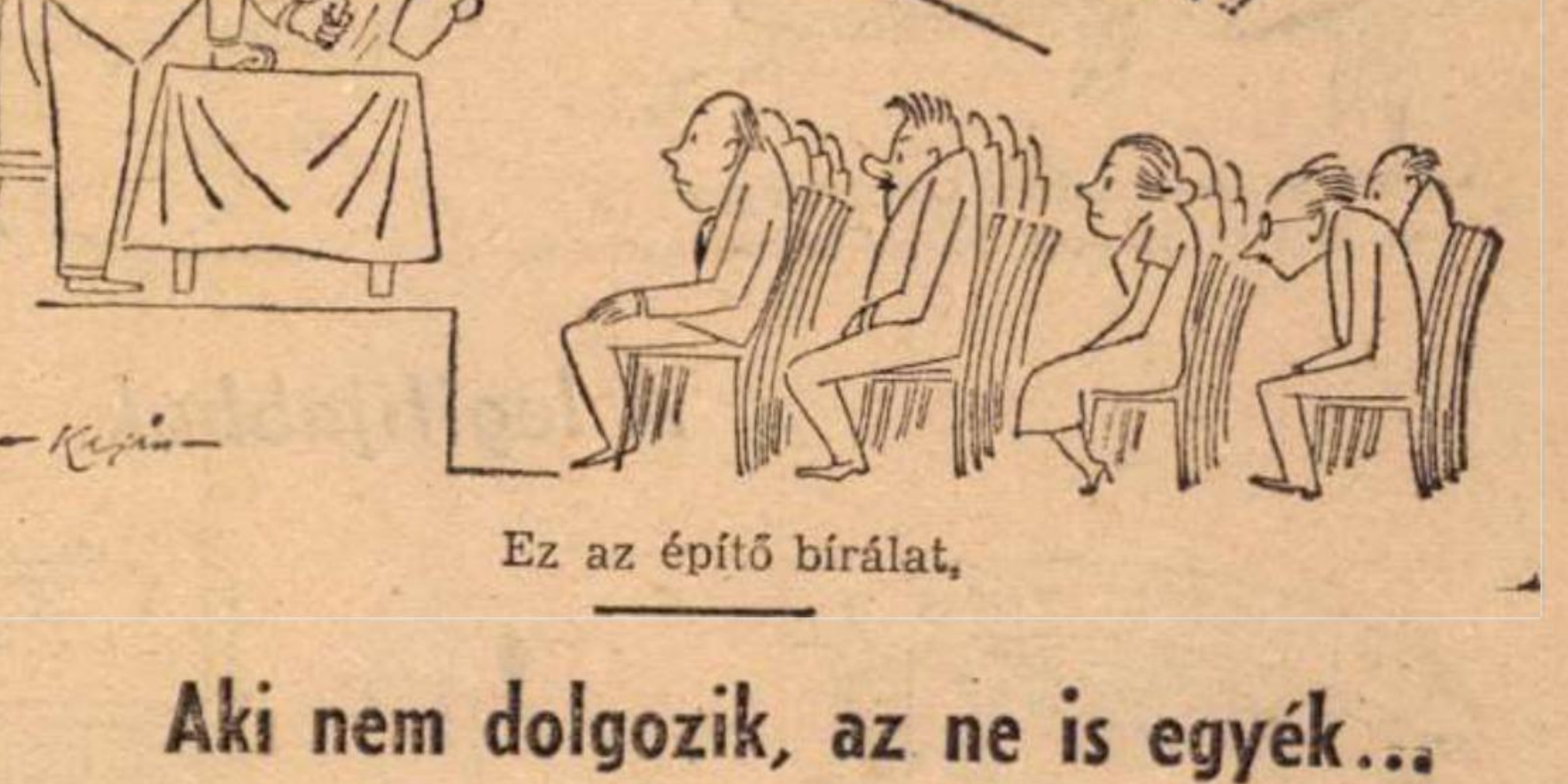
②
A VÁLLALATNÁL NEM MEGY MINDEN RENDBEN!!

Ez az építő bírálat.

Aki nem dolgozik, az ne is egyék...

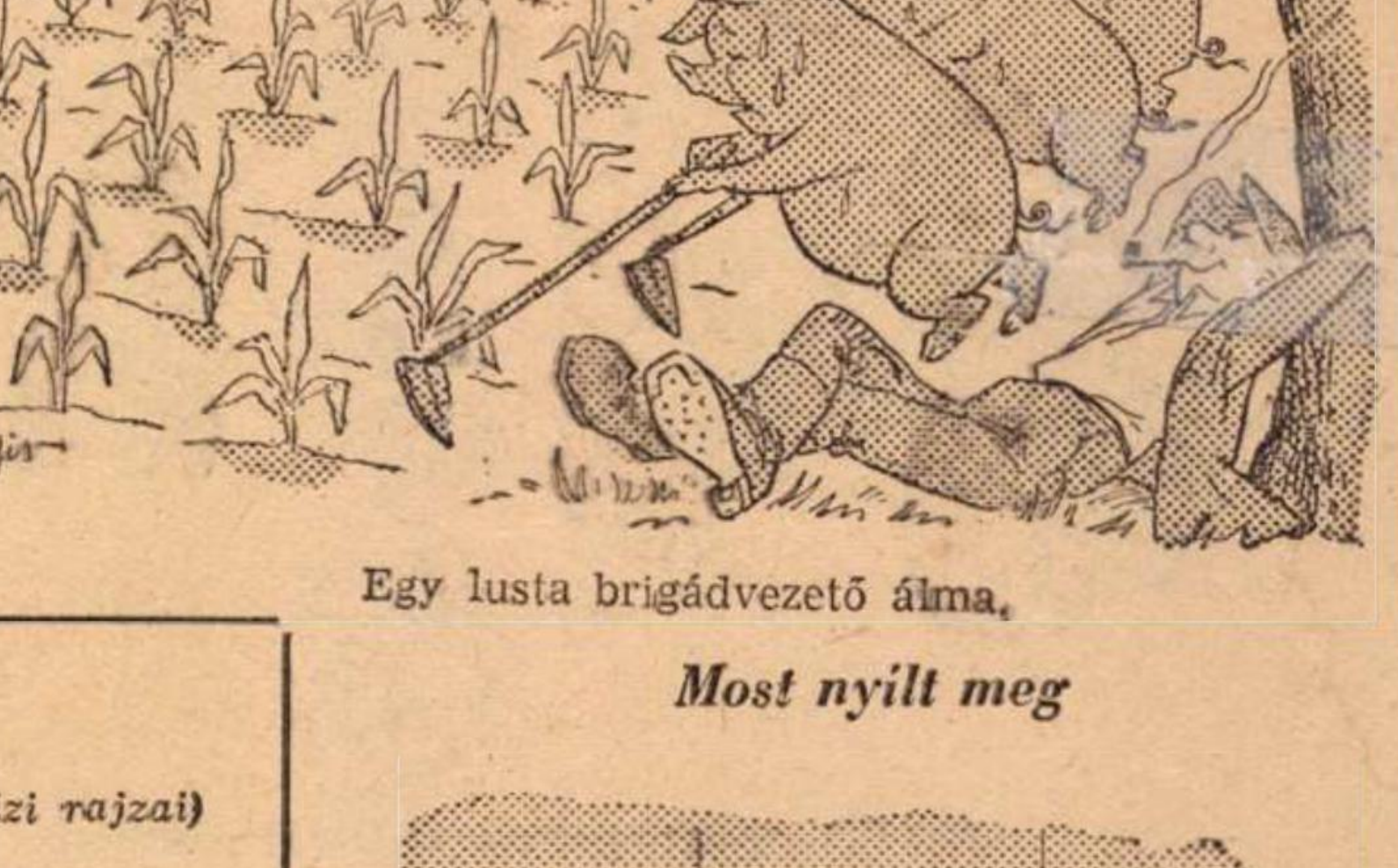

Egy lusta brigádvezető álma.

Ujságírók a Nemzetközi Nőkongresszus küldöttei között

(Szegő Gizi rajzai)

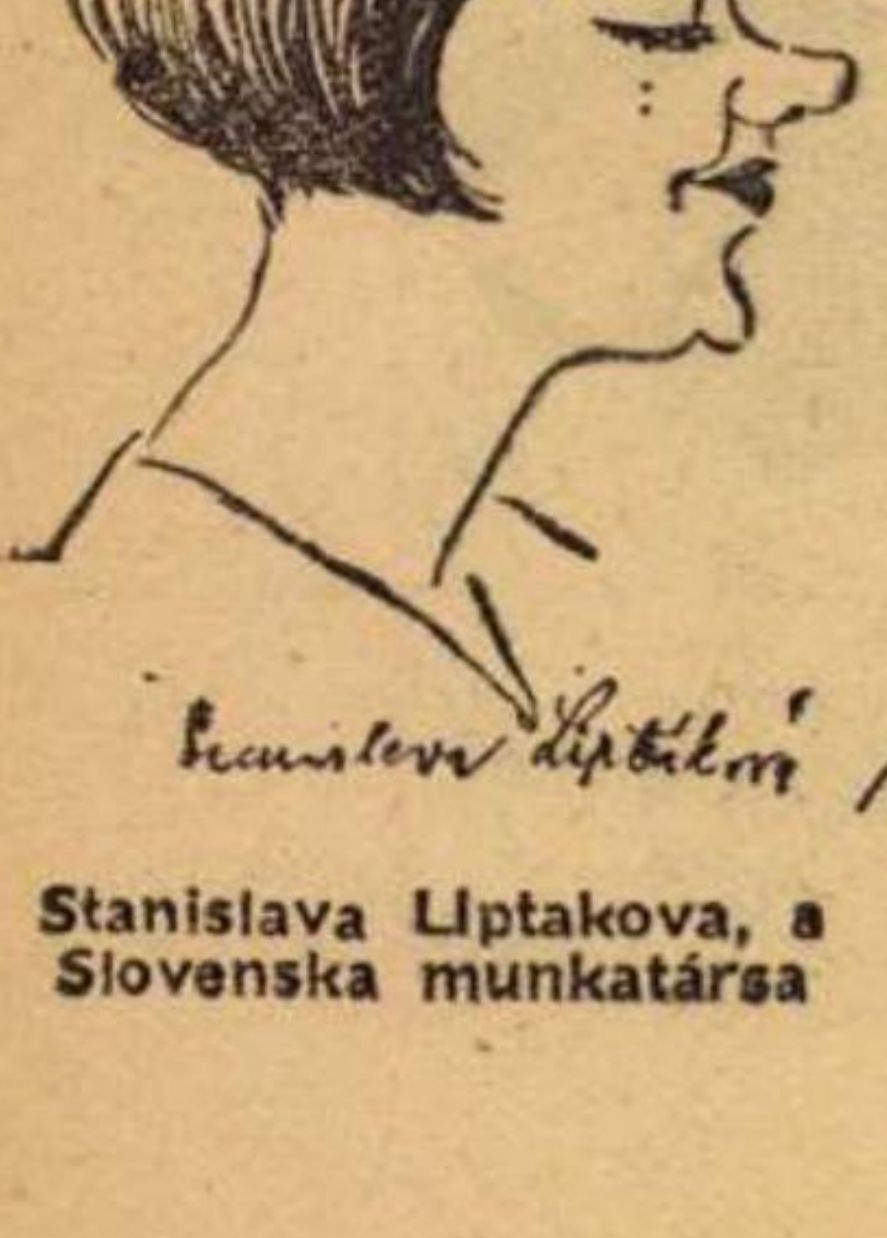

Stanislava Liptakova, a Slovenska munkatársa

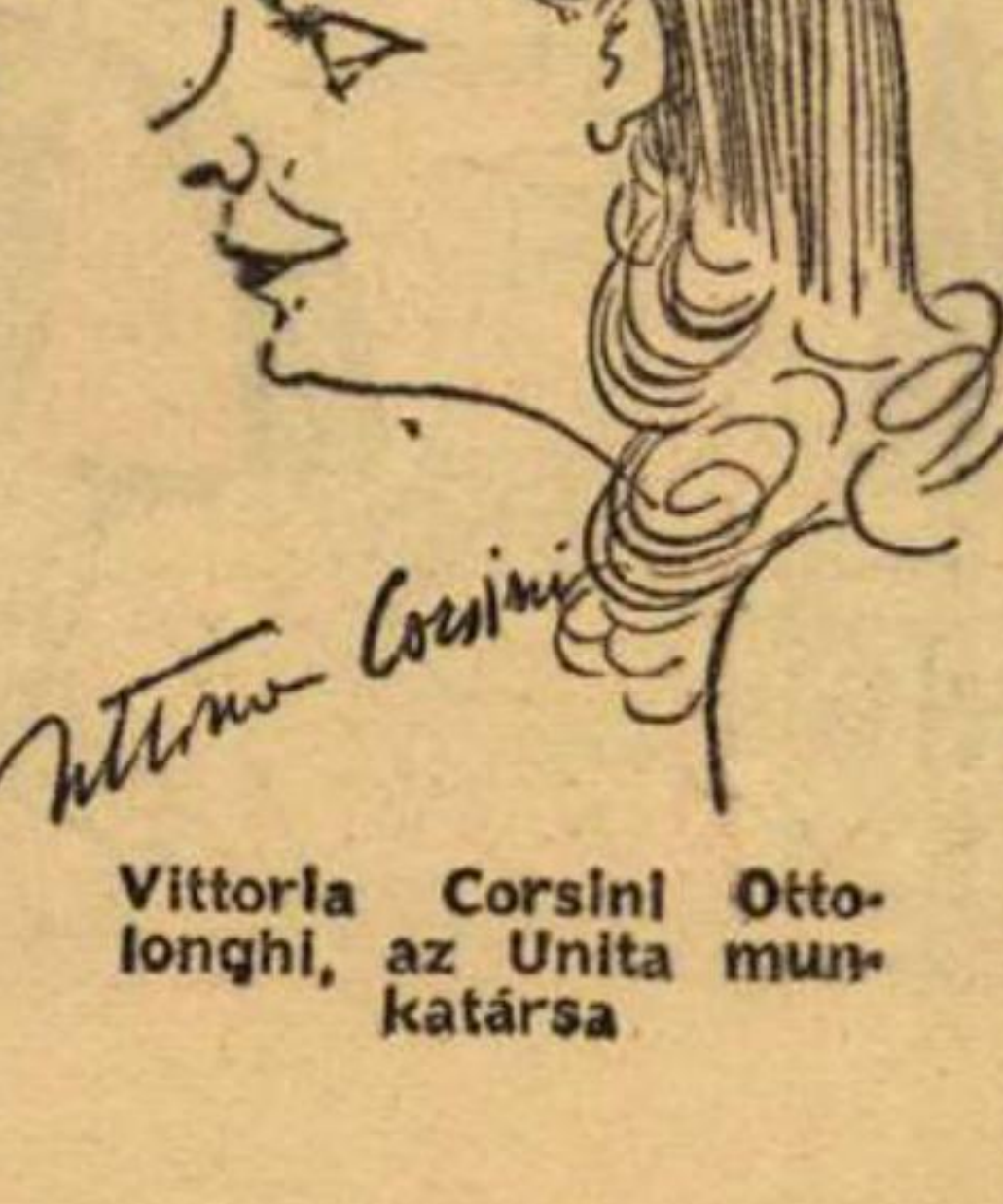

Vittoria Corsini Ottolonghi, az Unita munkatársa

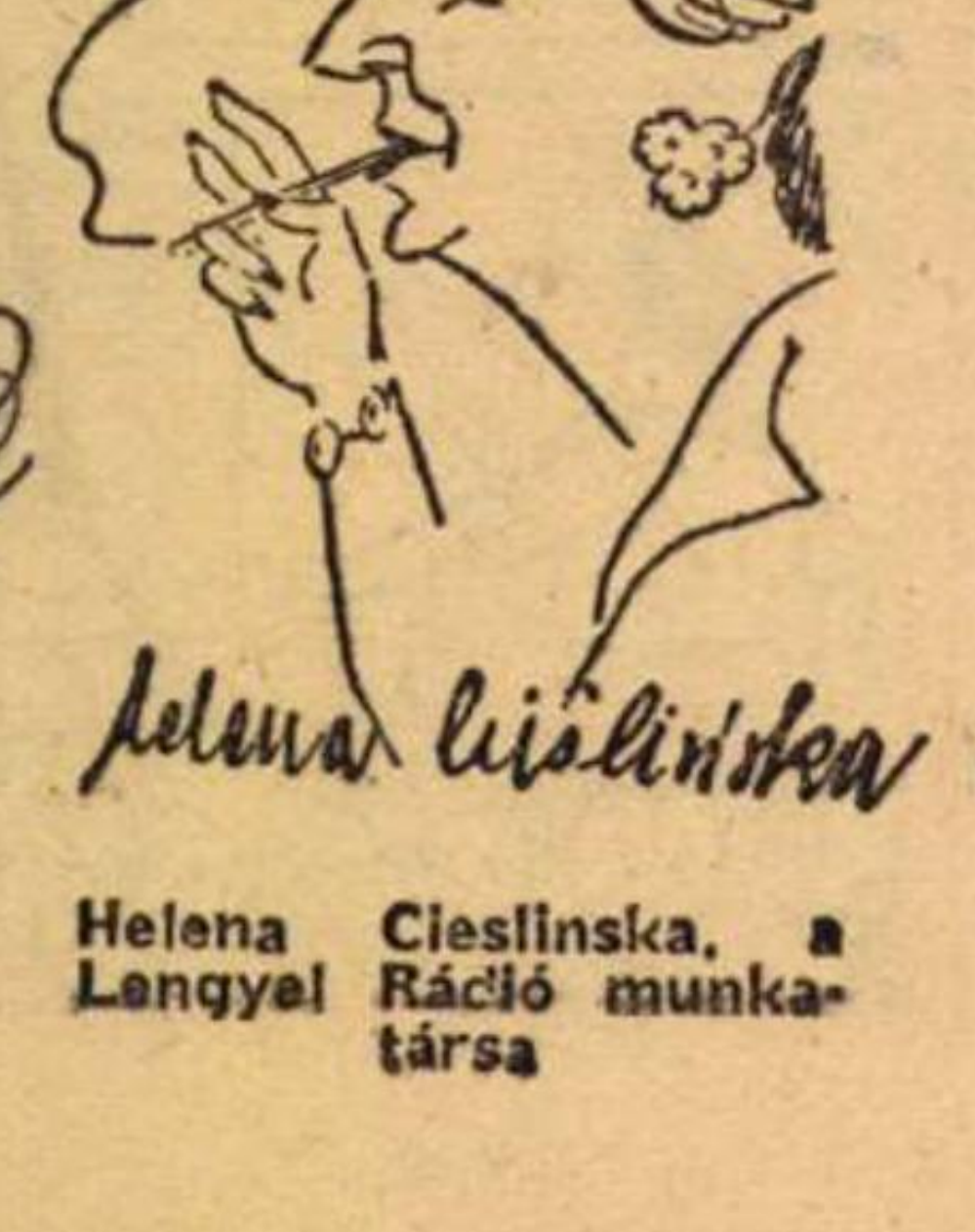

Helena Cieslinska, a Lengyel Rádió munkatársa

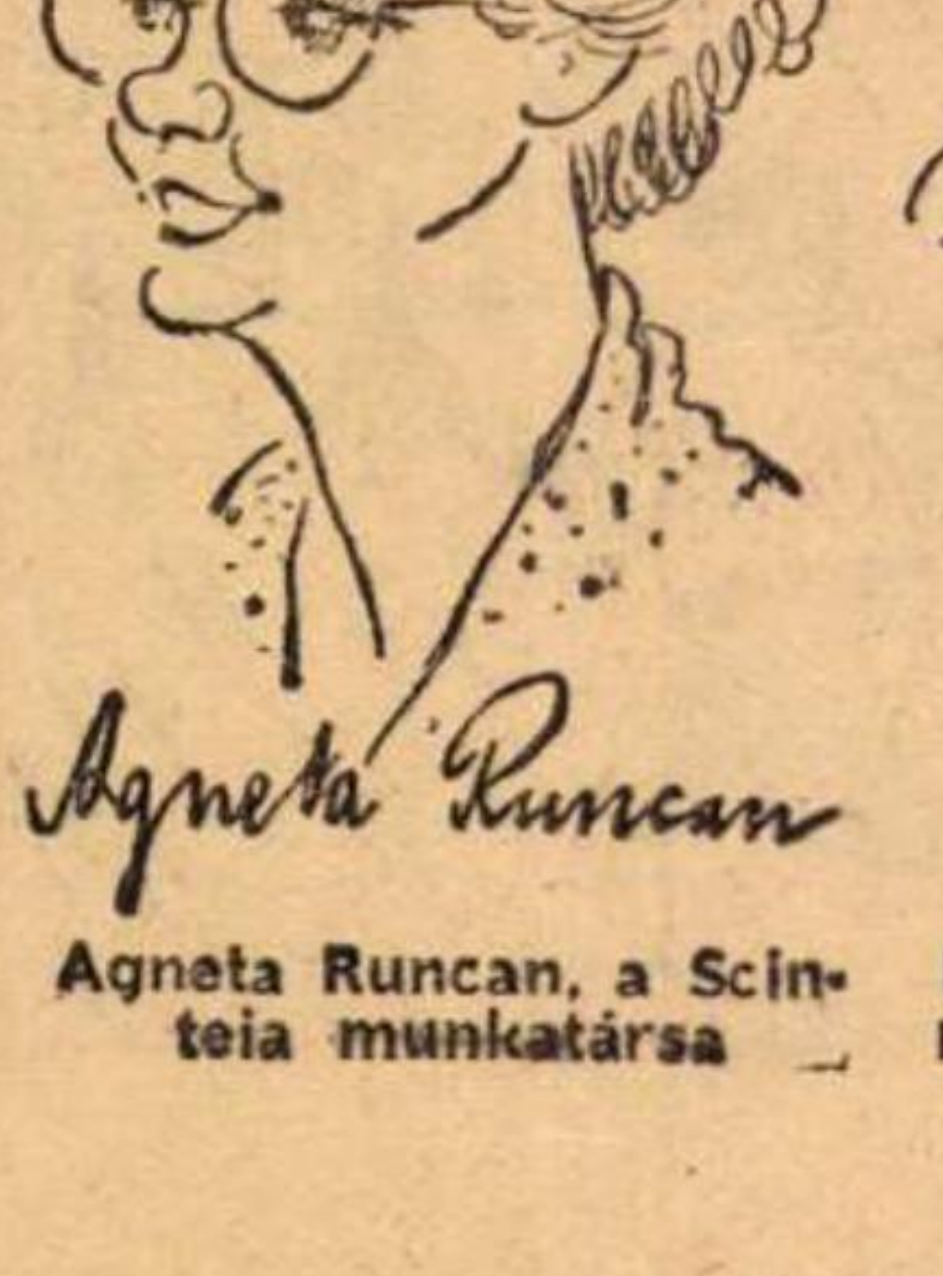

Agneta Runcan, a Scinteia munkatársa

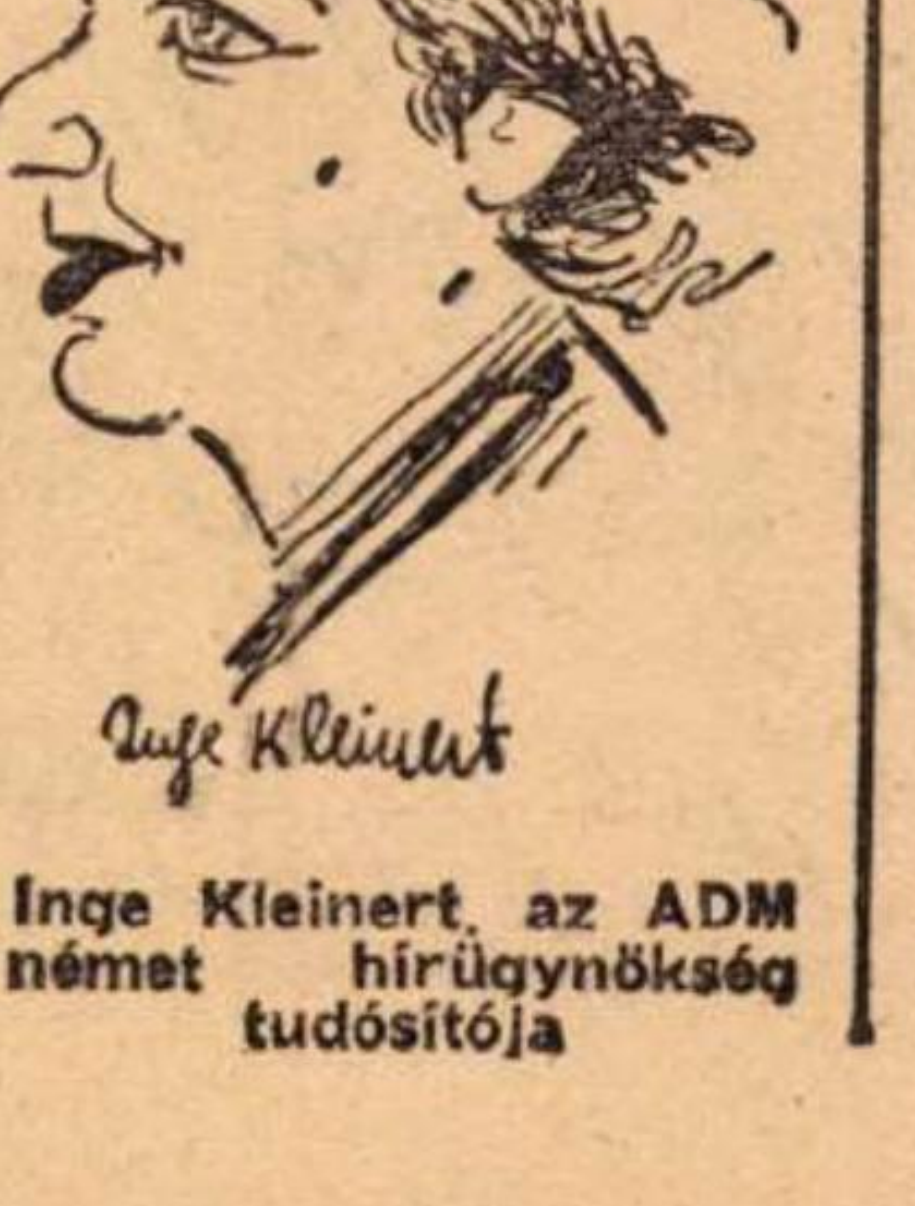

Inge Kleinert, az ADM német hírügynökség tudósítója

Most nyilt meg

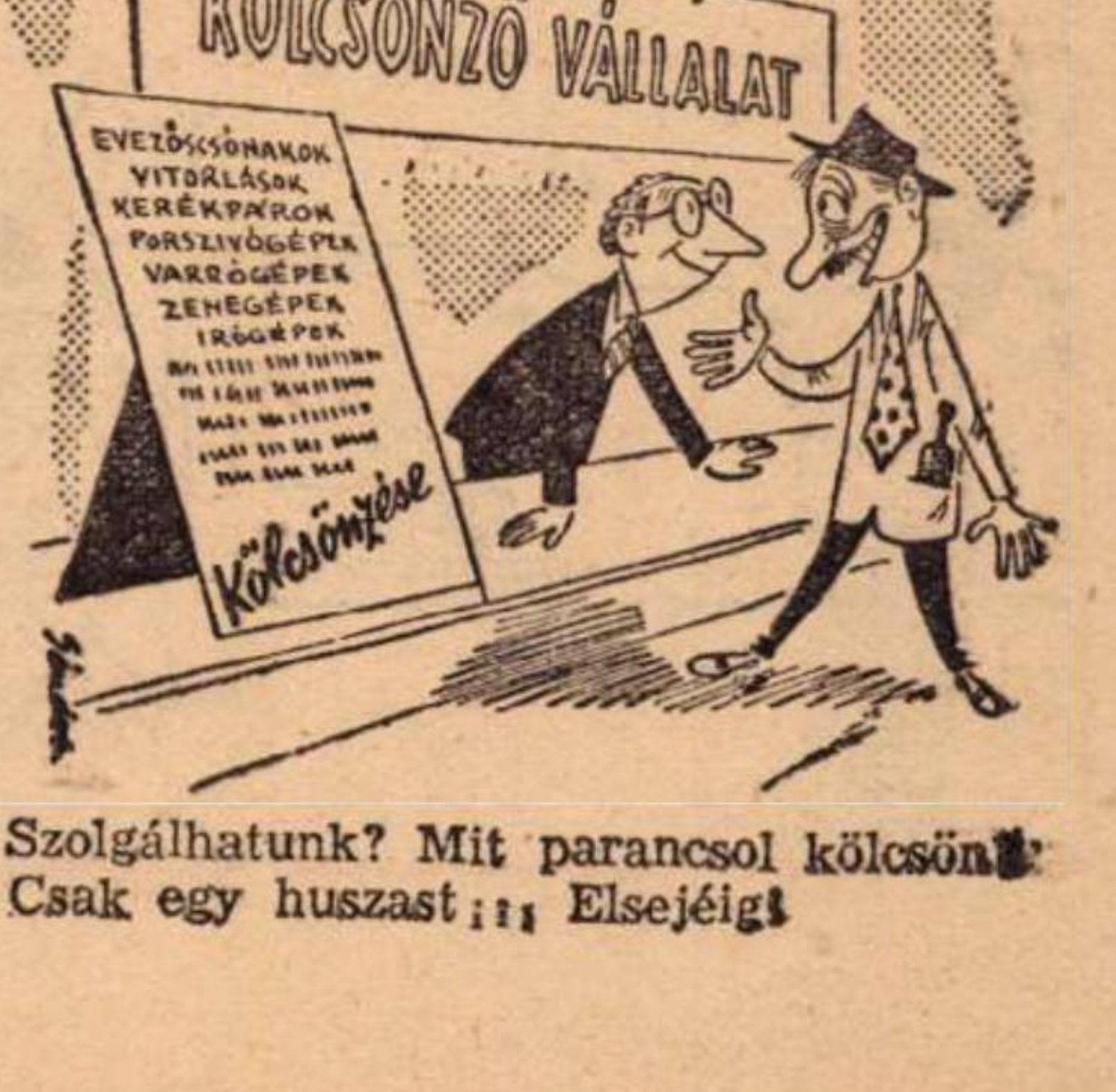

— Szolgálhatunk? Mit parancsol kölcsön[illegible]
— Csak egy huszast... Elsejéig!

TRINIDAD MEGVÉTELE

Az amerikaiak megvásárolták az angoloktól a trinidadi olajforrásokat.

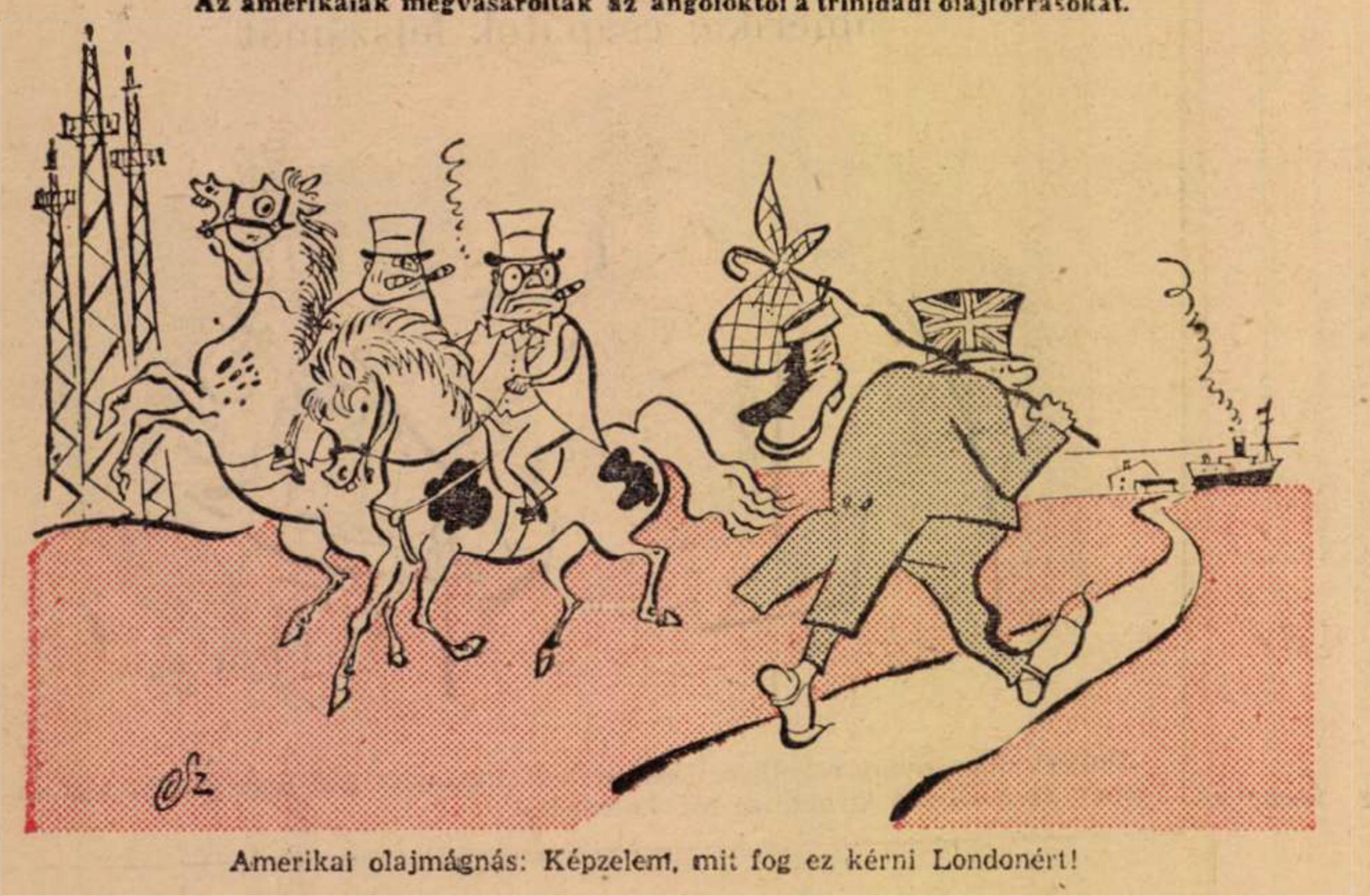

Amerikai olajmágnás: Képzelem, mit fog ez kérni Londonért!

Fa-vicc

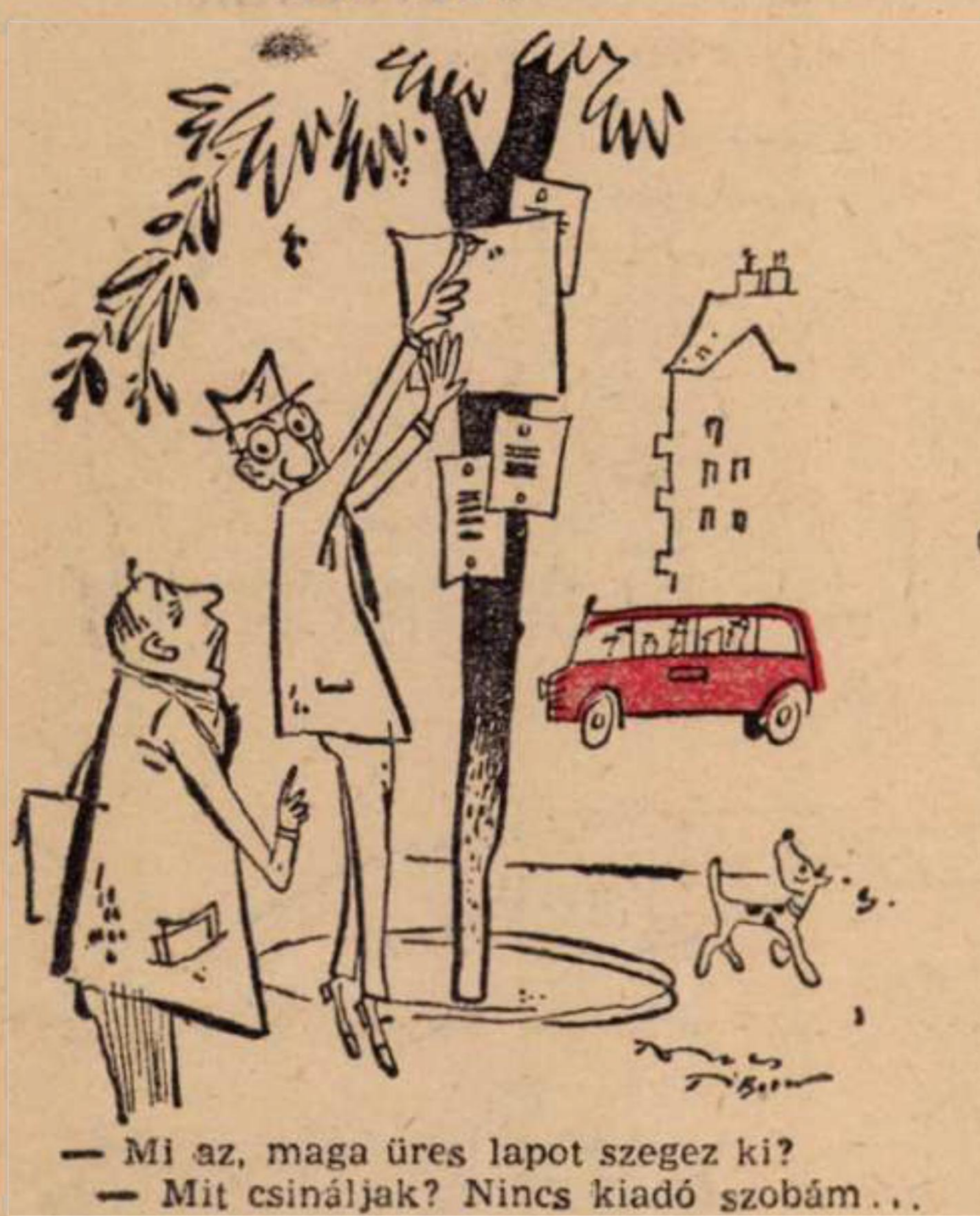

— Mi az, maga üres lapot szegez ki?
— Mit csináljak? Nincs kiadó szobám…

Aki feltalálta magát

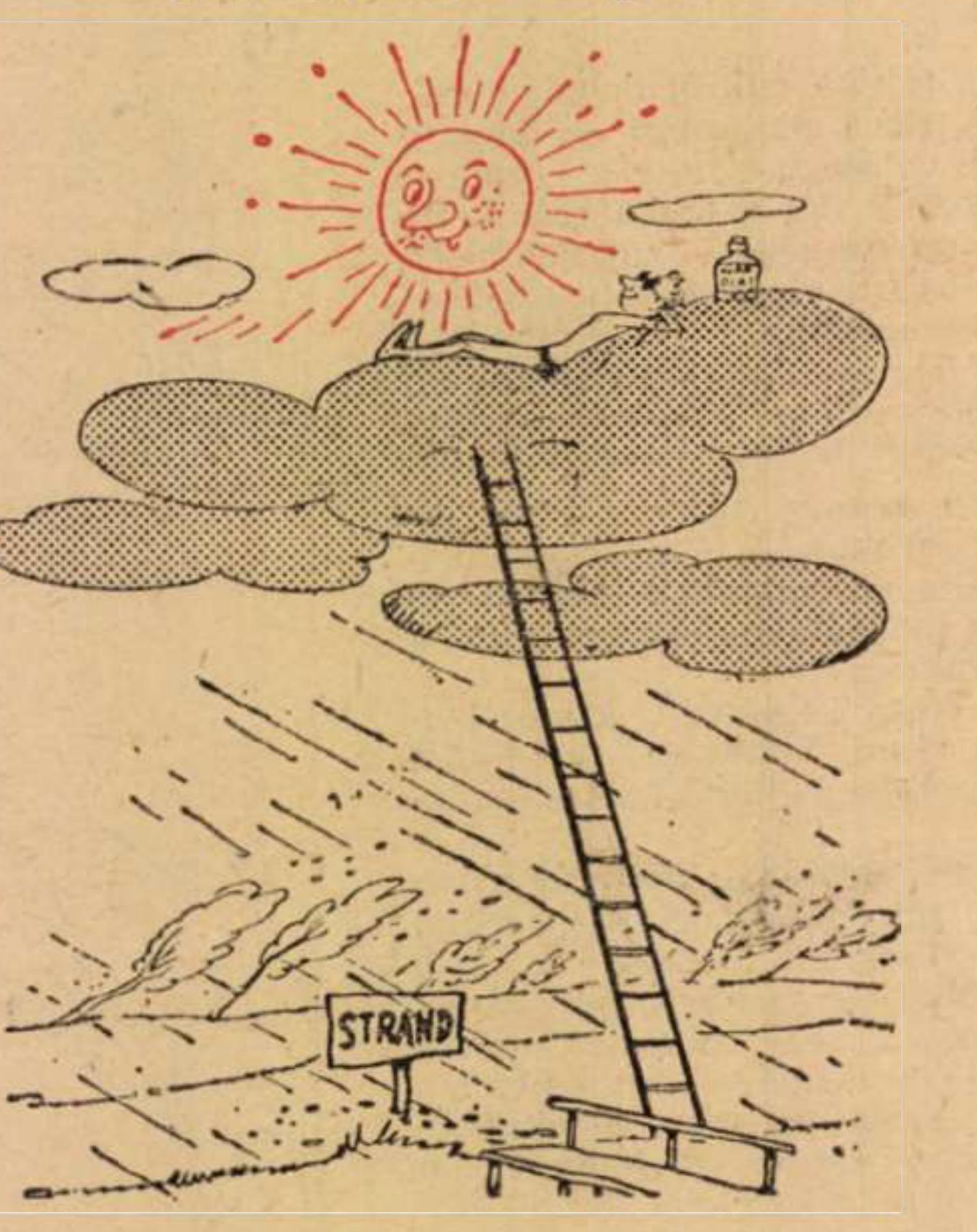

A legifijabbak

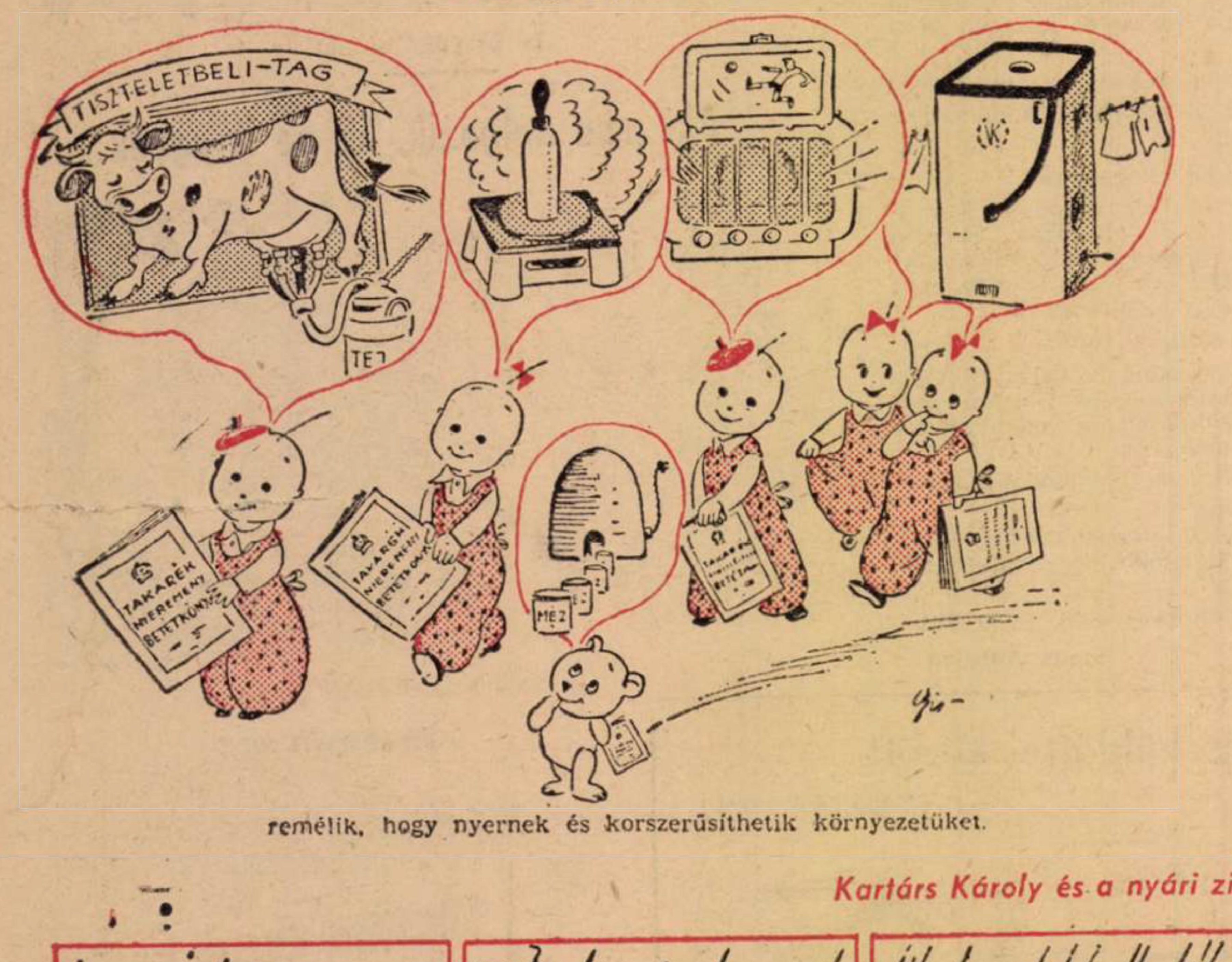

remélik, hogy nyernek és korszerűsíthetik környezetüket.

Kartárs Károly és a nyári zivatar

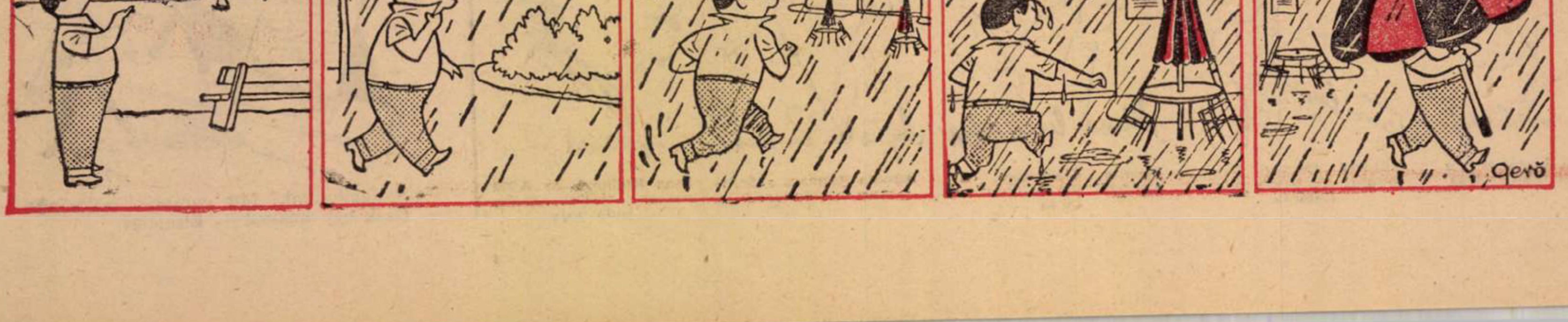

Darvas Szilárd:

LÍRAI MONOLÓG

Kedves barátom, azt mondod, hogy Korompai tegnap gyanakvóan nézett rám, midőn azt a kijelentést tettem, hogy vannak ostoba emberek, akikre kár szót pazarolni. Azt mondod: Korompai arcán felvillant a gyanú, vajon nem rá értettem-e?

Hová gondolsz? Korompai régi ismerősöm, úgy ismerem, mint a tenyeremet, tisztában vagyok szellemi képességeivel, persze, hogy rá értettem.

Azt mondod, hogy akkor mért általánosítottam, mért nem mondtam a szemébe, hogy ő az az ostoba ember, akit ostobának tartok. Egyszerű a magyarázat, kedves barátom, azért, mert én nem személyeskedem.

Nem, nem arról van szó, hogy általánosítottam. Én egyszerűen az elvi síkon maradtam.

Hogy mi az az elvi sík? Várj csak, hogy is magyarázzam meg neked? Tudod, az egy olyan nagy-nagy síkság — már a neve is mutatja, — olyan, mint a Góbi-sivatag. Ott terül el, valahol a gyávaság határán, az opportunizmus déli lejtőjén. De azért jó kis sivatag ez, annak, aki szereti, tele van oázisokkal. Az elvi síkon nem érhet baj, csendjét nem zavarja oroszlán bömbölése, lábad után nem kapkod mérges kígyó. Az elvi sík a csend és nyugalom birodalma. Az elvi síkon minden igazságot kimondhatsz, anélkül, hogy a hajad szála meggörbülne. Látod: az elvi síkon Korompainak elmondtam, hogy ostoba, de el tudok én mondani különbeket is. Ide figyelj! Például: nem helyes — mondom én, szigorúan az elvi síkon maradva — nem helyes, ha felelősségteljes állásokba ostoba, tehetségtelen és rosszhiszemű emberek kerülnek. Ezt mondom én a nagy elvi síkságon és mutass nekem valakit, aki ebben nem ért velem egyet. Persze azt is meg tudnám esetleg mondani, hogy kikre gondolok, de akkor már személyeskedés. Igy van ez, kérlek, és ez mégcsak nem is mai jelenség, hanem múltbeli rossz csökevény. Gondolj Galileire! — majdnem ráment arra, hogy nem maradt elvi síkon, hogy nemcsak úgy általában beszélt az égitestek mozgásáról, hanem kifejezetten a földről állította, hogy forog. Személyeskedett. Vissza is szaladt hamar az elvi síkra és csak úgy félre, szordinóval, kizárólag az utókor fülébe súgta, hogy a föld forog, miáltal megspórolt egy egész halált.

Oázisokról beszéltem, de azért bevallom neked, kietlen egy táj ez az elvi sík. Jó, tudom, a személyeskedés pedig egy irdatlan rengeteg, de az a gyanúm, hogy valahol a kettő közt gyönyörű vidék terül el, erdők, ligetek, virágzó városok, kemény, időtálló házak, amelyek malterje őszinteségből és helytállásból van összegyúrva. Érdemes lenne megkeresni, nem sajnálva időt és fáradságot, hidd el, csak rajtunk múlik, nem vagyunk még olyan öregek, mit szólnál hozzá?

Hogy ostobaságokat beszélek? Mondd csak, nem sértődöm meg. Személyeskedj csak nyugodtan. Mozduljunk el az elvi síkról.

Napozom

Délután három óra… Fekszem a napozópadon és napozom. Nagyon finom ez a pad — gondolom magamban —, puhafa és sima. A görbe gerincűeknek kész orvosság. Nekem nem görbe a gerincem, de mindig szerettem az orvosságot előre bevenni. Mégis csak okos ember vagyok én, hogy idefeküdtem a padra, mert ez a legkényelmesebb fekhely a strand területén. Körülöttem a többi napozópadon ugyanezt teszik embertársaim, mert ők is okos emberek. Nagyon szeretem magunkat, hogy ilyen okosak vagyunk. Okosak és fürgék, hiszen napozópad nincs több nyolc darabnál, napozó pedig százon felül is kódorog itt.

Fekszem ezen a kényelmes padon, vigyázok a gerincem hajlíthatatlanságára és közben a nap sugarai belém lopakodnak, megbarnítják testem. És én nagyon barna leszek majd. Barna? Mit barna, fekete! Mint a korom, mint egy néger! Olyan fekete, hogy az anyám se ismer rám. Megyek hazafelé majd és jön velem szembe az anyám és kérdi: „Tessék mondani, néger elvtárs, hol az én „fiam?“ Mire én: „A maga fiát tíz perccel ezelőtt láttam, amikor fésülködtem.“ Aztán… aztán ez micsoda? — gondolom hirtelen, mert egy nő ráült a lábamra s ezzel megszakította ezt a szépen induló krokit anyámról és rólam. Ránézek a nőre, mire ő azt mondja:

— Óh, bocsánat! Foglalt?

— Nem — mondom én — már hogy lenne foglalt, amikor csak én fekszem rajta…

A nő kacag egyet és közben félretolva a lábamat, beljebb ül.

— Tudja, olyan nehéz itt helyet találni — csacsogja. — Én pedig máshol nem tudok napozni, csak padon. Engem máshol nem fog a nap.

Aztán felém fordul s megjegyzi:

— Milyen szép barna már maga! Most van kinn először?

Mondom, hogy igen.

— Jesszusom! — adja az ijedtet. — Ember, maga öngyilkos akar lenni?

Mire kijelentem, hogy eddig eszembe se jutott, akarok-e vajon öngyilkos lenni, jósolni pedig nem szeretek.

— Tudja maga, milyen veszélyes ennyi ideig napon lenni? — mondja. — És pont itt a napozópadon, ahol legerősebb a nap!

Ekkor már ülök a padon s ő készül lefeküdni…

— Mondja, nem jobb lenne, ha fürödni menne? — kérdi tőlem. — Ilyenkor a legjobb a víz s a legveszedelmesebb a nap, mert…

Fél négy van… Fekszem a földön és napozom… Időnként belémrúgnak az errejárók, néha lelocsolnak, belebámulnak a képembe, megjegyzést tesznek az alakomra, de legalább senki sem irigyli a fekhelyem…

Gera Mihály

Azok a szép nyári örömök...

Meztelen igazság

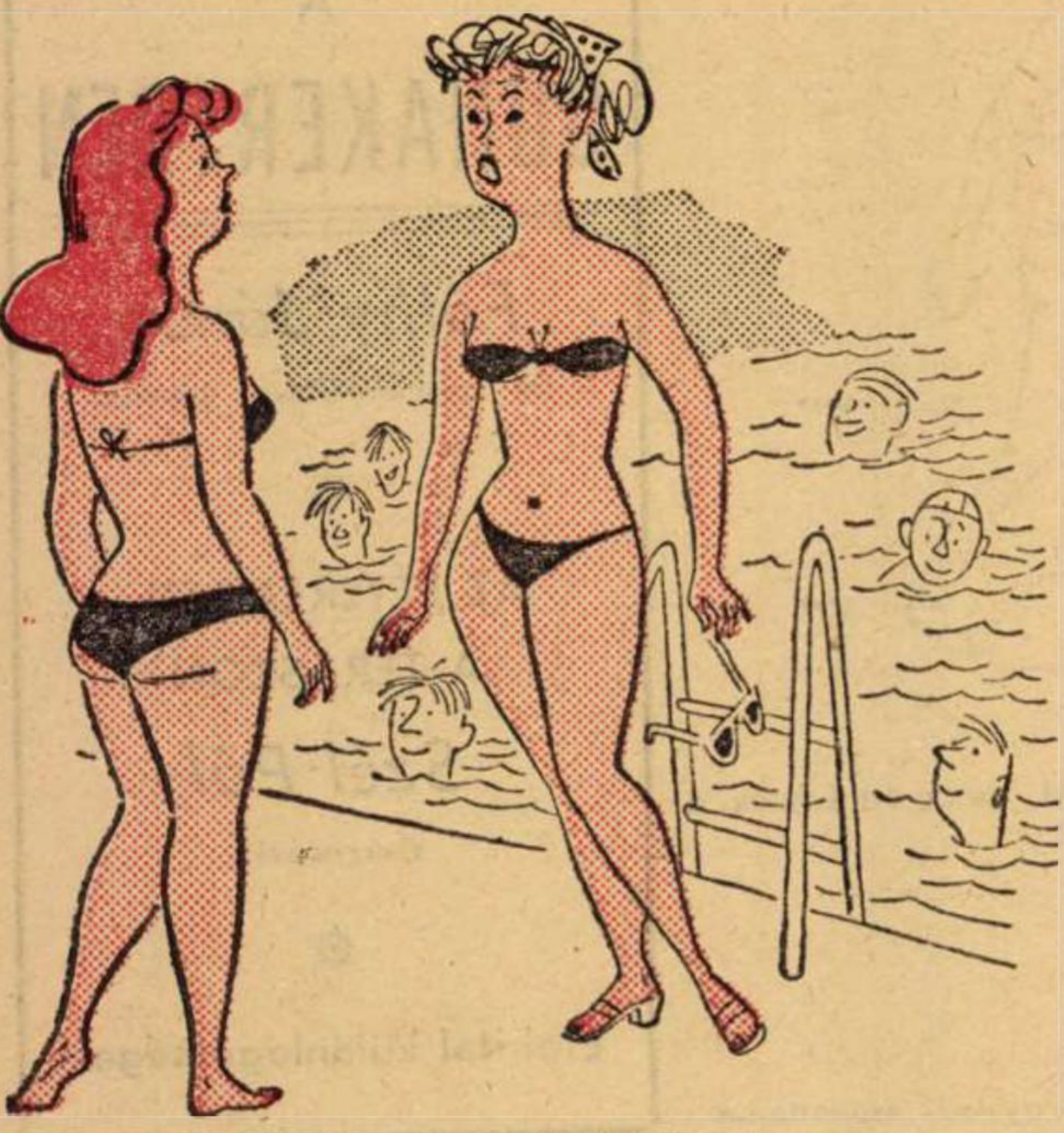

— Esküszöm, nincs mit felvennem...

Nyitott ablakok

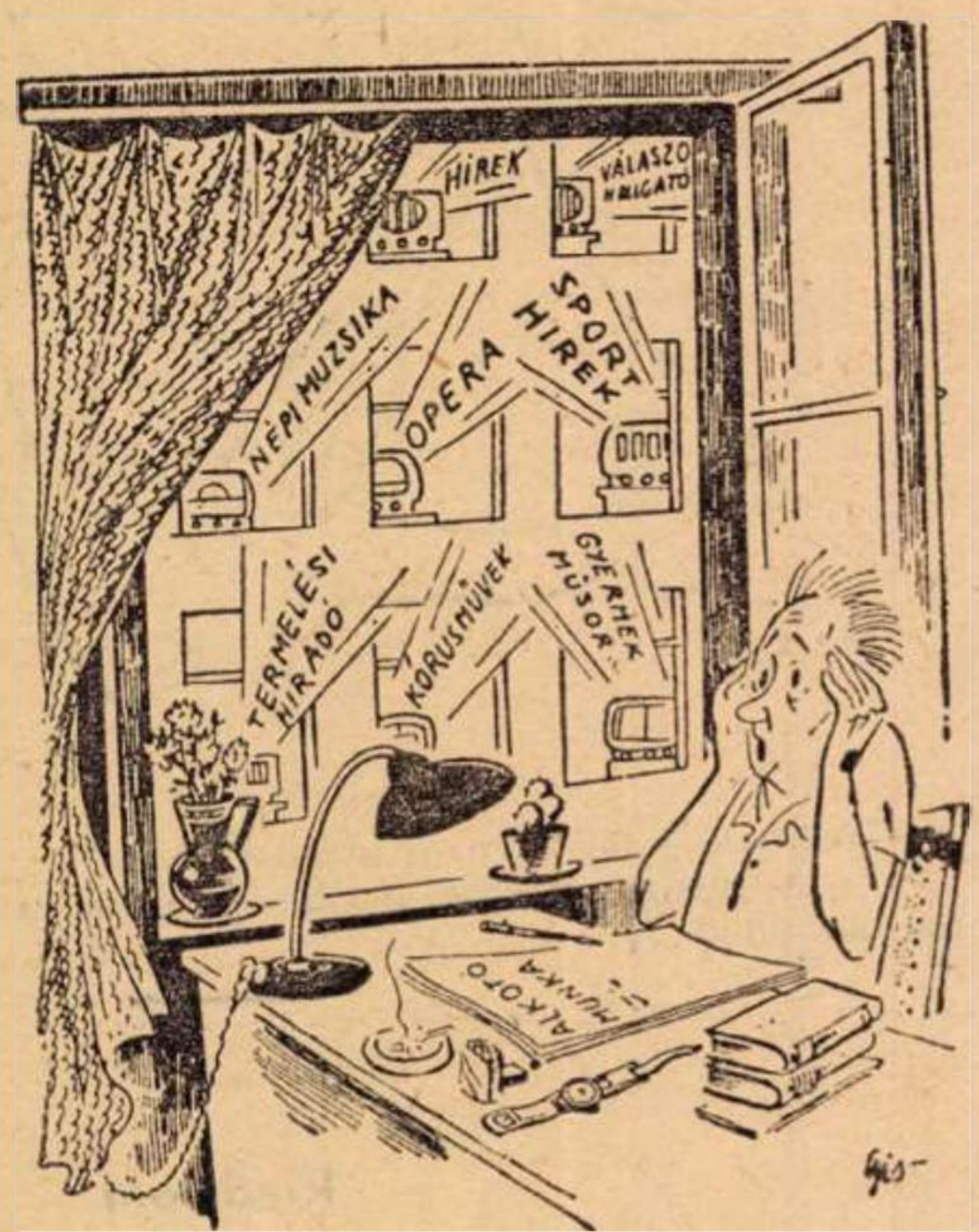
HIREK
VÁLASZO
NÉPI MUZSIKA
OPERA
SPORT HIREK
TERMELÉSI HIRADÓ
KÓRUSMŰVEK
GYERMEK MŰSOR
ALKOTÓ MUNKA

vagy hangzavar az éterben.

Első nap a strandon

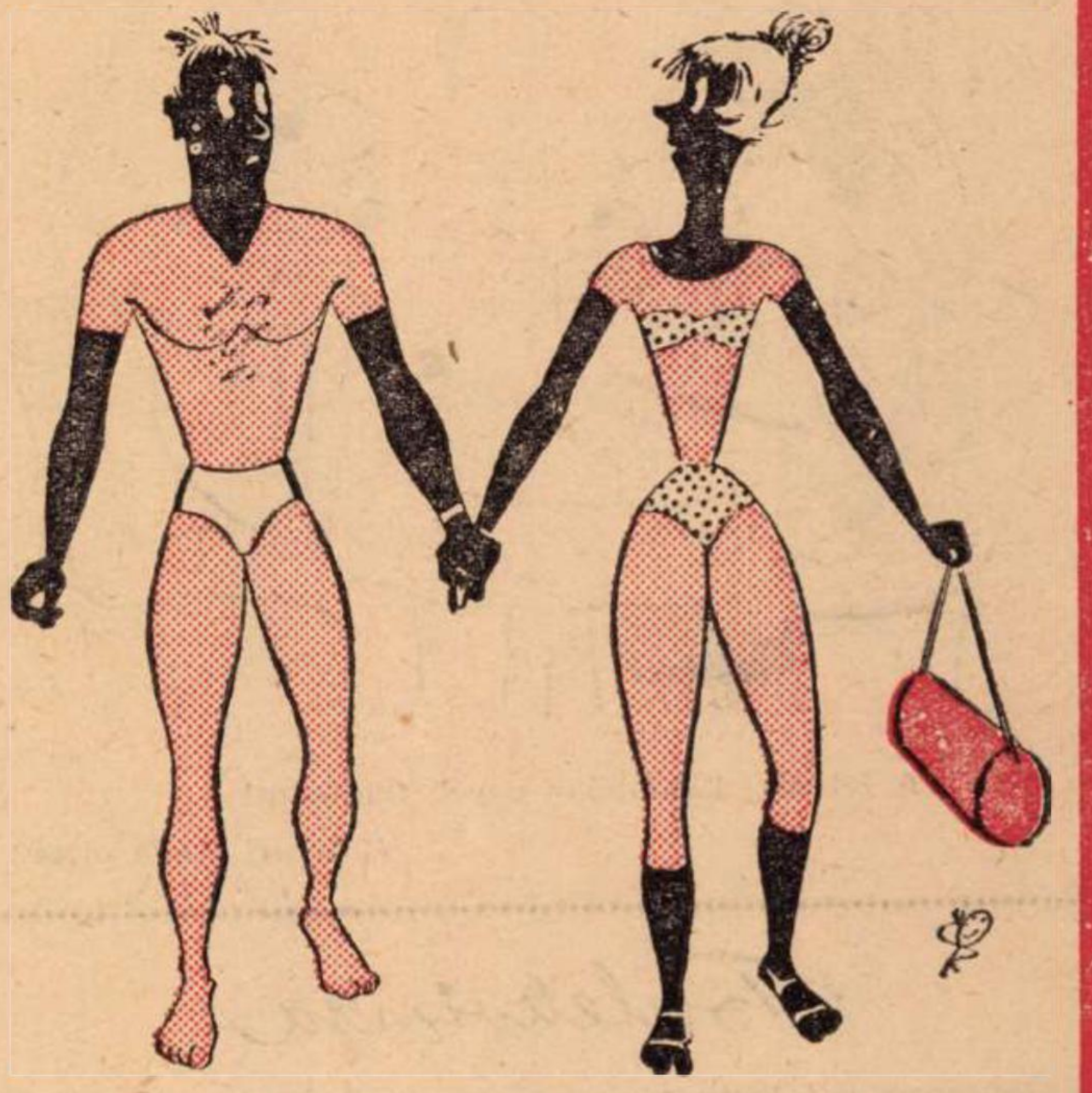

Kis kiruccanás...

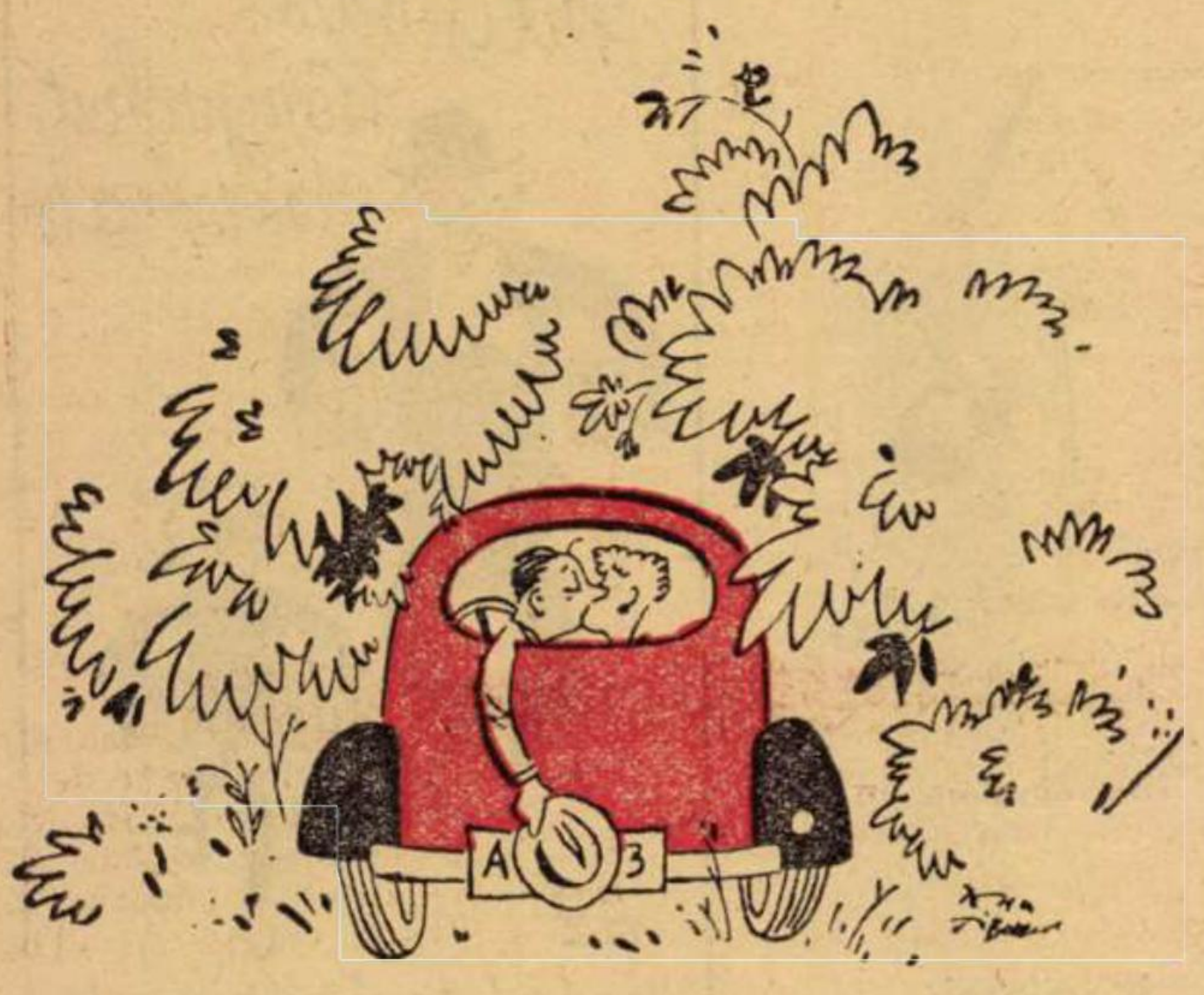

A zuhany alatt

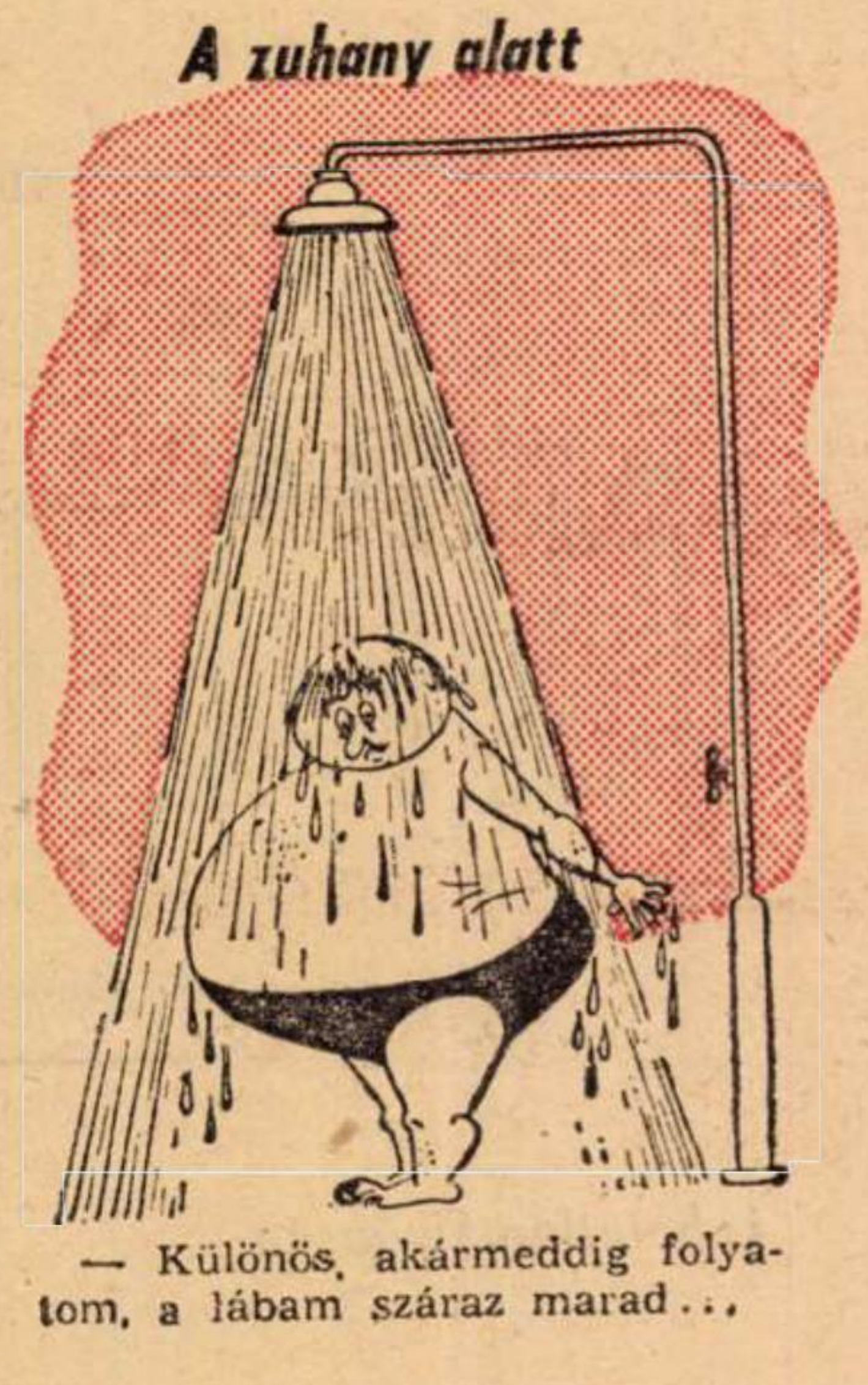

— Különös, akármeddig folyatom, a lábam száraz marad...

Egy élelmes pesti

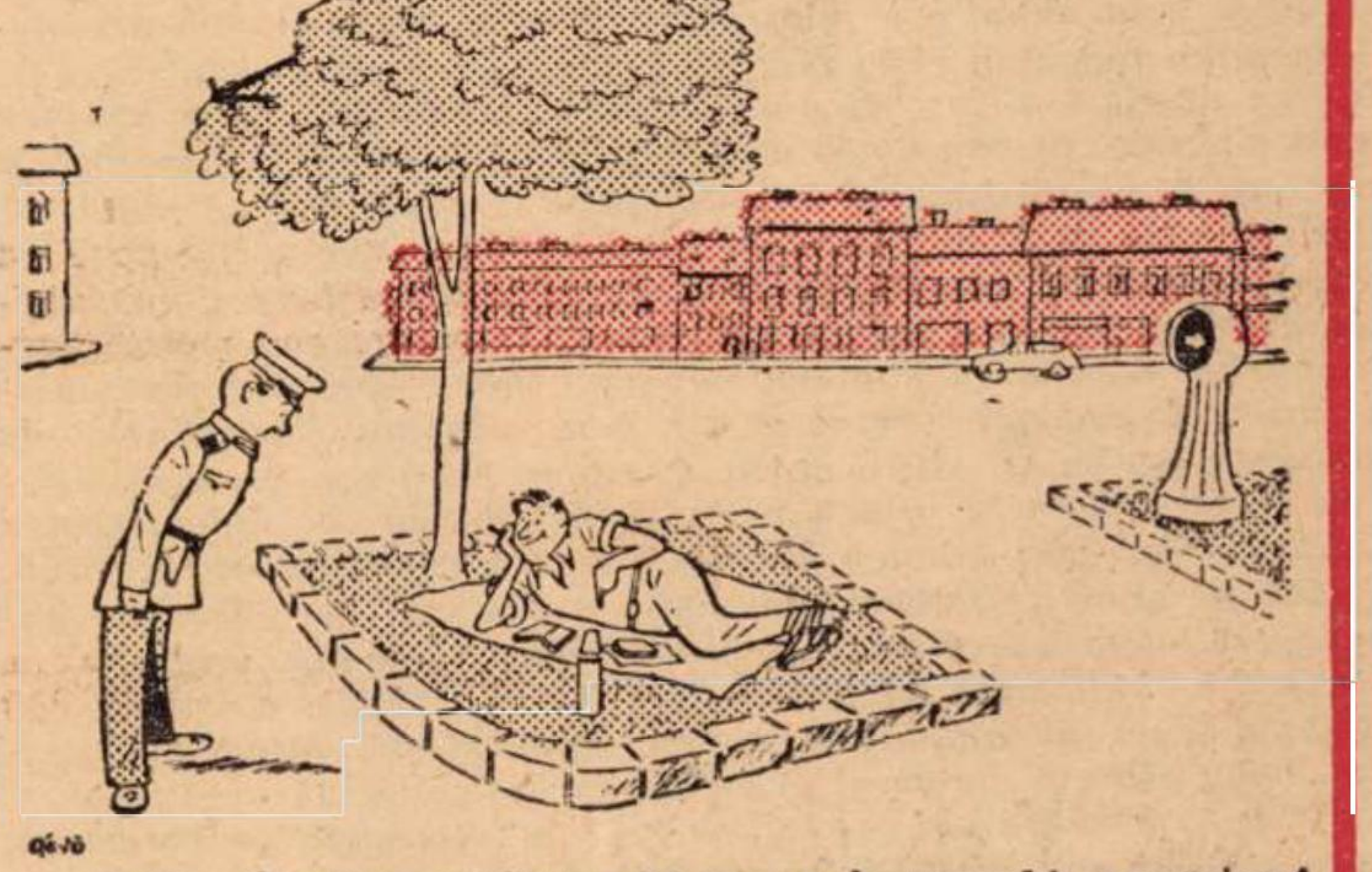

— Tudja, ilyenkor vasárnap itt van a legnagyobb nyugalom!

Természetbarát?

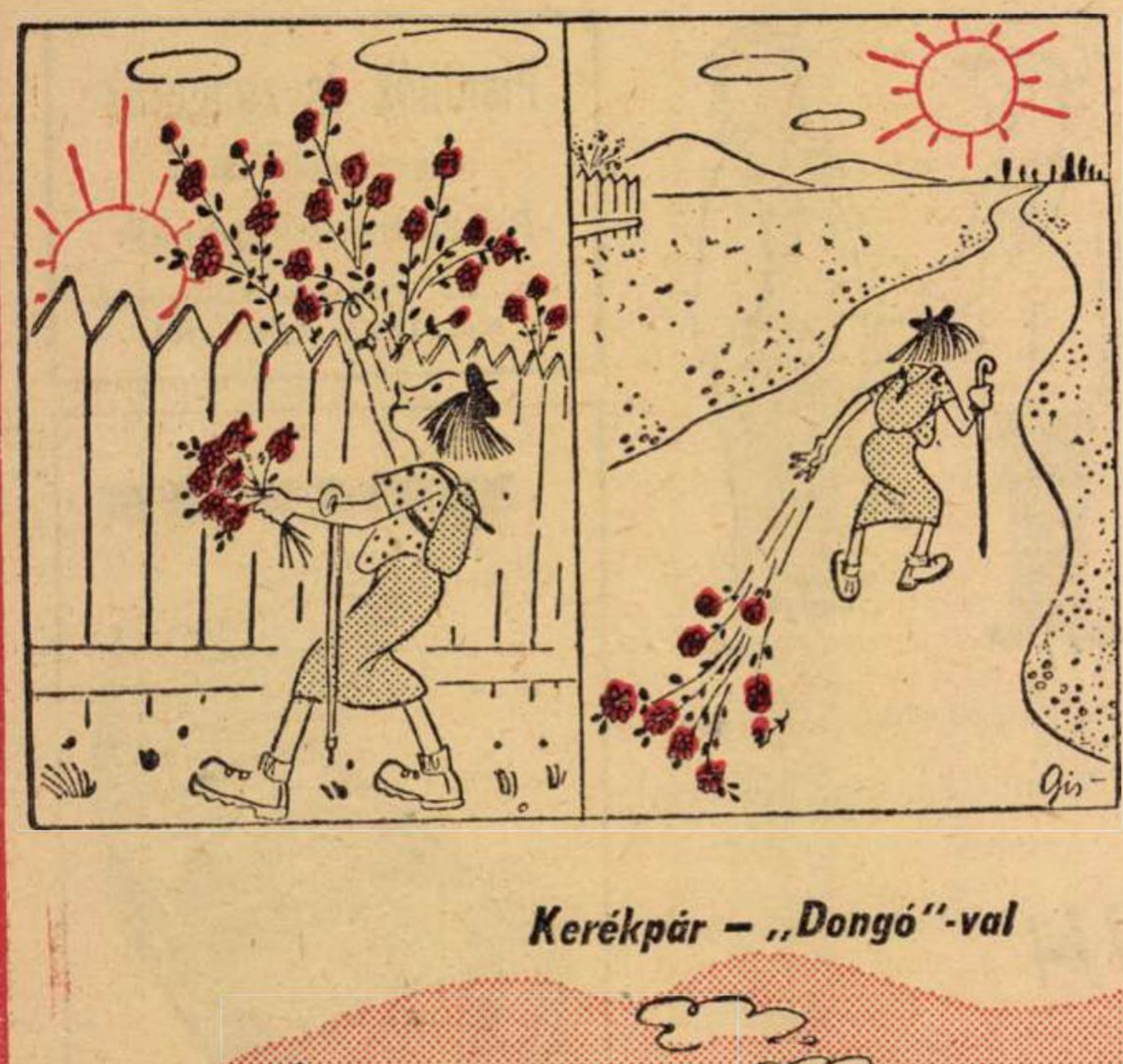

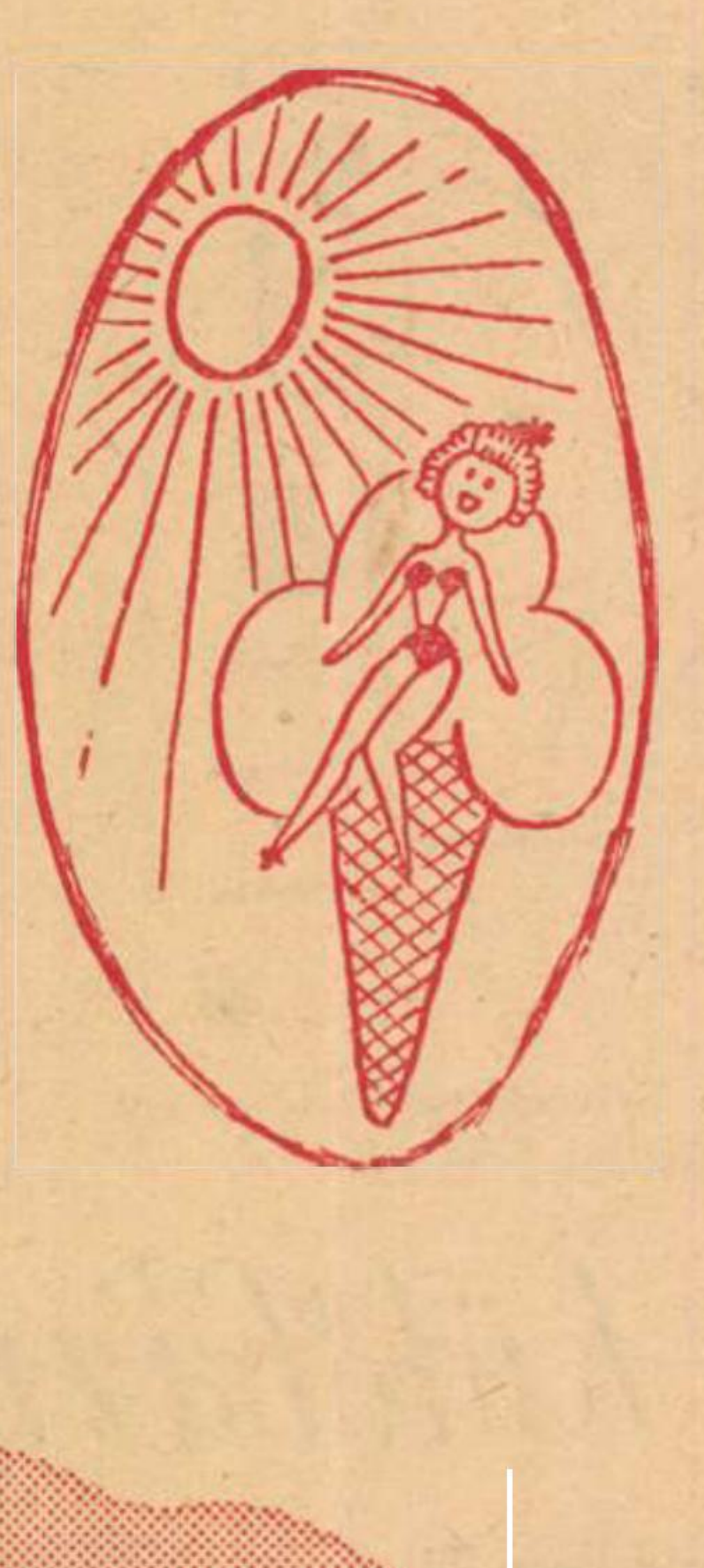

Tiszta öröm

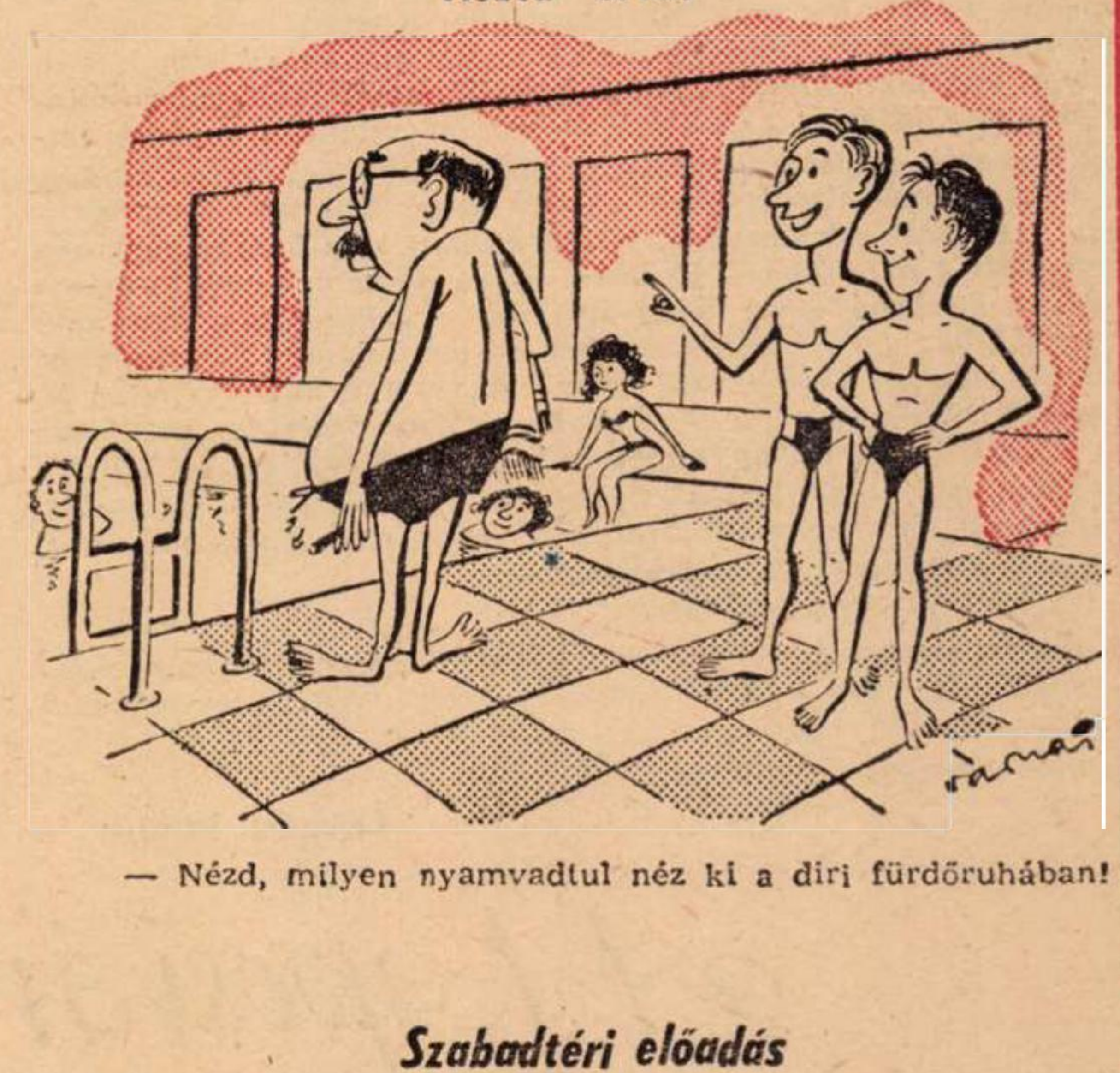

— Nézd, milyen nyamvadtul néz ki a diri fürdőruhában!

Kerékpár – „Dongó"-val

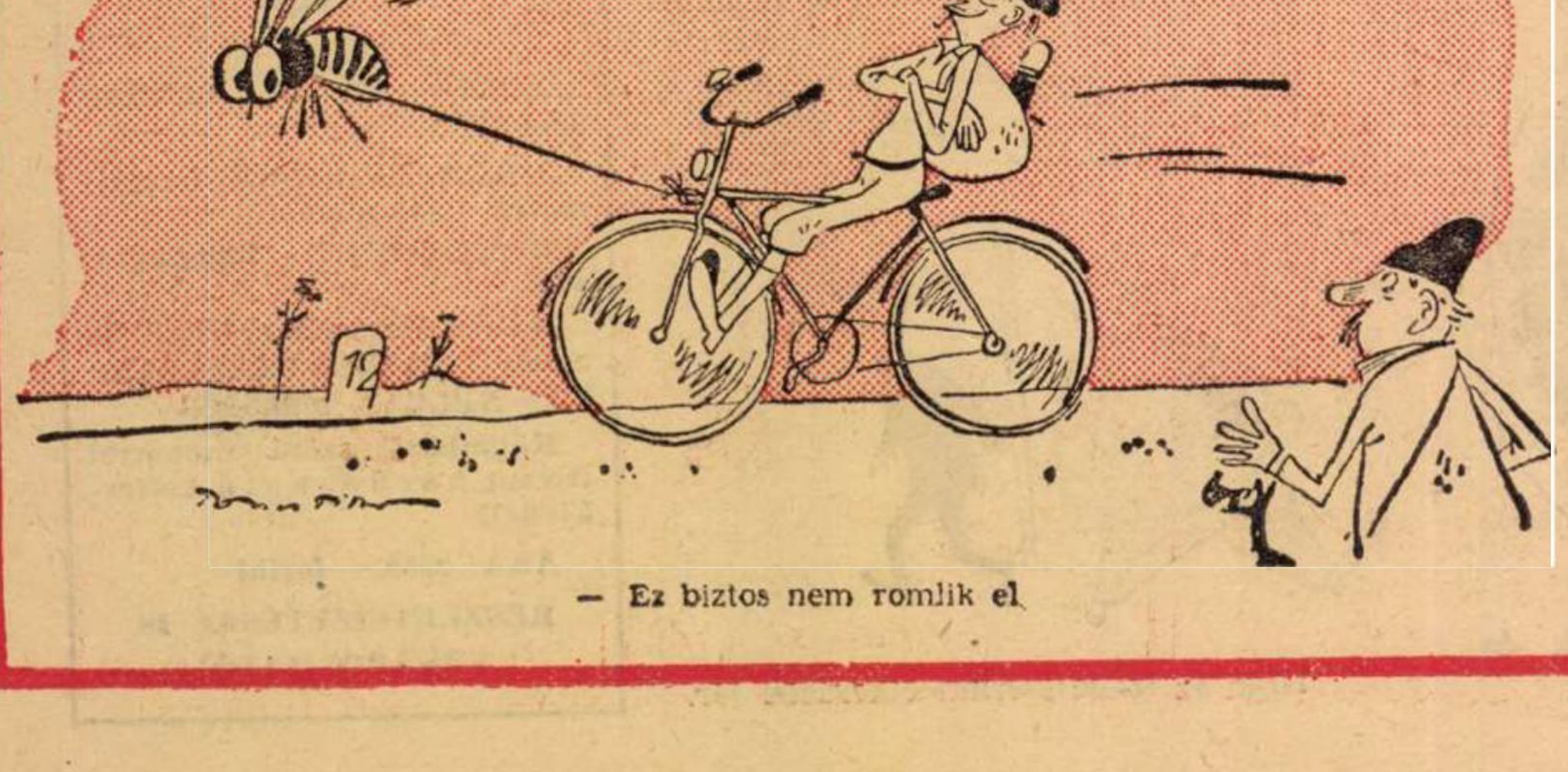

— Ez biztos nem romlik el

Szabadtéri előadás

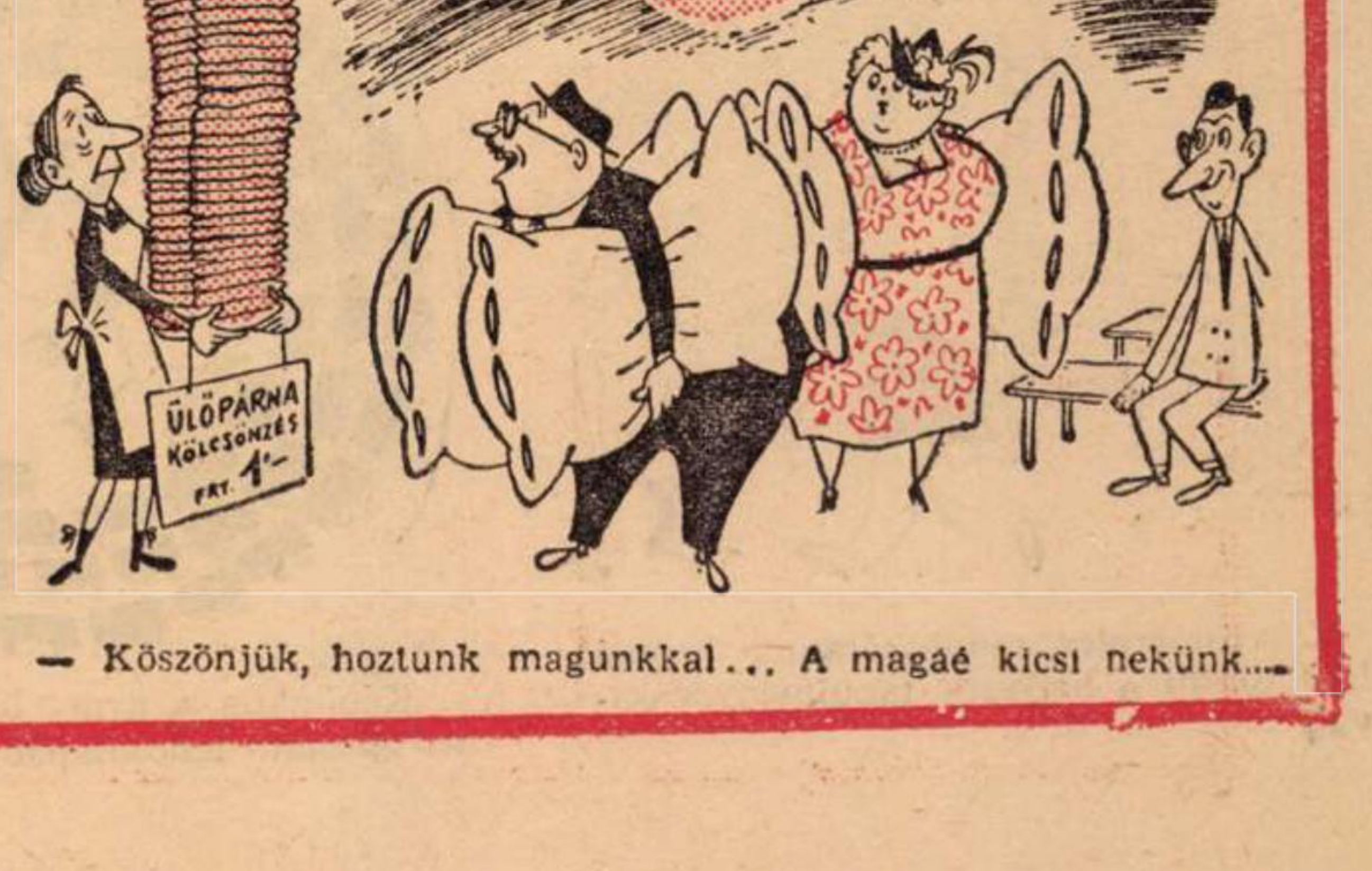
ÜLŐPÁRNA KÖLCSÖNZÉS FRT. 1'-

— Köszönjük, hoztunk magunkkal... A magáé kicsi nekünk...

Női dolgok

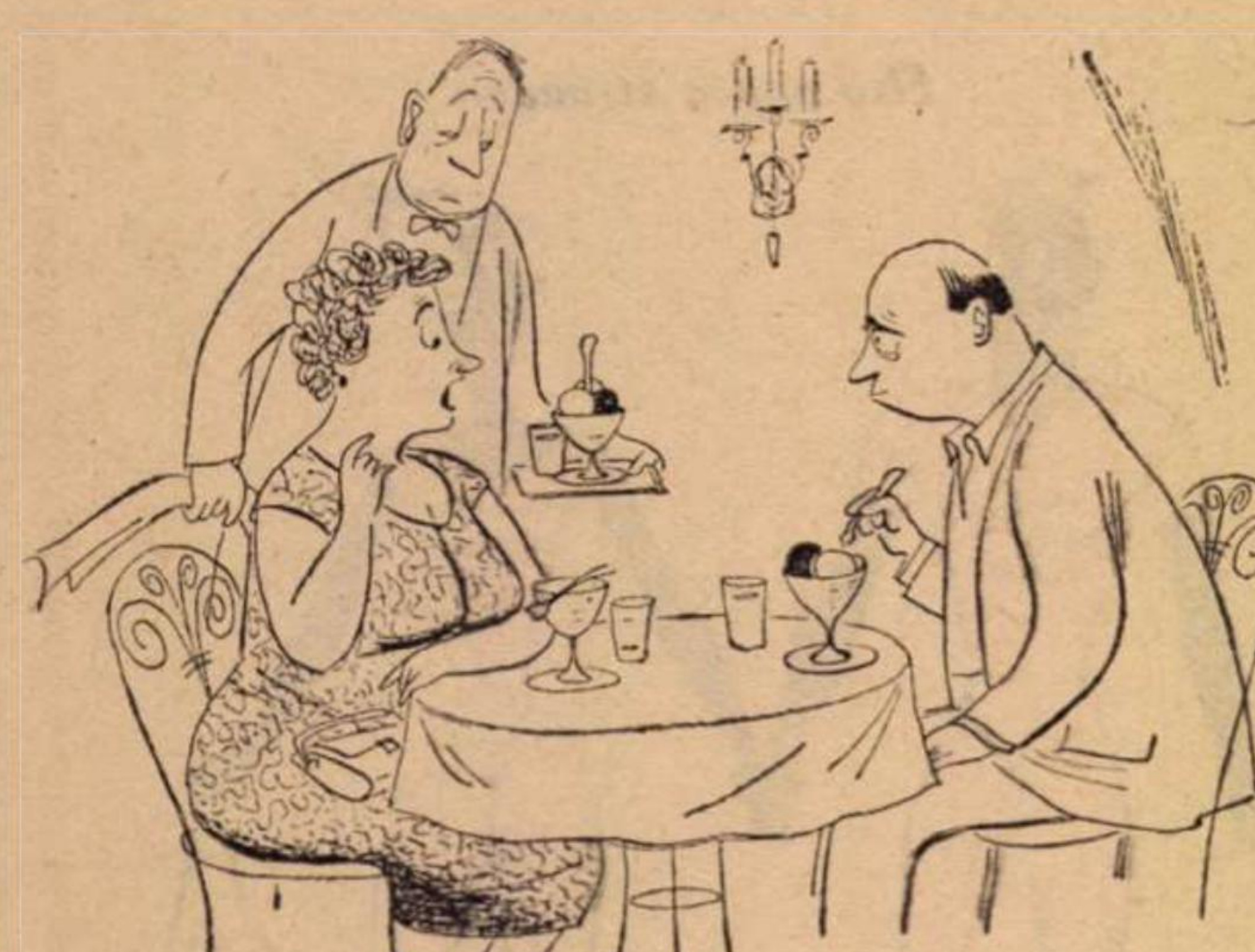

A feleség: Lassabban egyél, fiacskám!

(*Vasvári Anna rajza.*)

Balettvizsga

Margitkával két hétig nem lehetett bírni. Két héten keresztül különös szavak röpködtek a lakásunkban. Fondü, plié, demiplié, rondözsamparter (ha a fülem nem csalt), hogy csak az enyhébbeket említsem. Margitka balettvizsgára készült. A balettvizsga olyan, mint minden más vizsga, azzal a különbséggel, hogy a rávaló készülődés nem annyira a fejet veszi igénybe, mint inkább a lábfejet. Margitka reggeltől estig táncolt, kecses, könnyed mozdulatokkal. Margitka ez alatt a két hét alatt minden ténykedést tánclépésben végzett el: tánclépésben hozta az evőeszközöket, tánclépésben jött be a szobába és sajátosképpen még kimenni is tánclépésben ment ki. Reggeltől estig szólt nálunk a rádió: Margitka végigkeringőzte a szobát a Kék Dunára, a Coppélia-valcerre, de Béres Ferenc népdalaira és az időjárás- és vízállásjelentésre is. Ez persze egy kicsit ragadós: egy hét után azon kaptam magamat, hogy időnként tánclépésben járok. A szakszerű nevét persze nem tudtam a lépéseknek, de valahogyan véremmé vált a dolog. Éreztem, hogy egy kis gyakorlattal én is felléphetnék; igazán nem boszorkányság a dolog. Csupa muzsika és tánc volt minden körülöttünk. Ha valaki bejött hozzánk, csak ámult. „Balettvizsgára készülődik a lányom" — mondtam hanyagul, csak úgy odavetve. „A rondözsampartert gyakorolja, az a legnehezebb, különösen kiejteni." Így teltek, múltak a napok, egy csodálatos zenés álomvilágban, a tánc mámorában. Mindenki megígérte, hogy eljön a vizsgára, és ennek dacára mindenki eljött a vizsgára. Margitka tüllfátyol ruhájával a karján felrohant a színpadra, én pedig, mint egy vizsgázó balettnövendék apjához illik, csendes méltósággal járkáltam a nézőtéren és mindenkihez volt egy nyájas szavam, nem éreztettem senkivel, hogy az én lányom ma táncolni fog, balettet, színpadon, nyilvánosság előtt; de a jobbérzésűek megérezték ezt és tiszteletteljes elfogódottsággal beszélgettek velem. Aztán szétment a függöny és húsz tündéri kislány kezdett táncolni fent a színpadon, tündérien; csak Margitkát nem lehetett látni, mert ő állt leghátul és előtte egy magas kislány táncolt; és ez nem is volt olyan nagy baj, mert Margitka az ő hallatlan gyors felfogásával mindent előbb csinált, mint a többiek és vannak, akiknek ez nem tetszik. Az emberek egy része, sajnos, jobban becsüli az alkalmazkodnitudást, mint az egyéniséget. Épp ezért a szünetben már nem mentem oda senkihez, ellenkezőleg, Margitka jött oda hozzám, de egy szót sem szólt a demipliéről, fondüről és rondözsamparterről; ellenkezőleg, azt kérdezte, hogy hány óra van. A szünet után már nem volt semmi hiba, egyik kislány szebben és pontosabban táncolt, mint a másik, de egyiket sem hívták Margitkának, ami lehet véletlen is. És aztán elmentünk és el se búcsúztunk az ismerőseinktől, mert már nagyon késő volt. De akkor felszálltunk a villamosra, én, és Margitka, karján a tüllfátyol-álombalettruhával. És már akkor mindenki minket nézett; de megszólalt Margitka, most már ismét önérzetes, harsány és biztonságos Margitka-hangon:

— És milyen volt a demiplié?

— Rondözsamparter — feleltem könnyedén, de úgy, hogy mindenki hallja. És vagy hatvan tiszteletteljesen bámuló és elismerő szempár szegeződött ránk.

Ez volt a vizsga fénypontja.

Gergely Miklós

Nem kell sokáig várnia

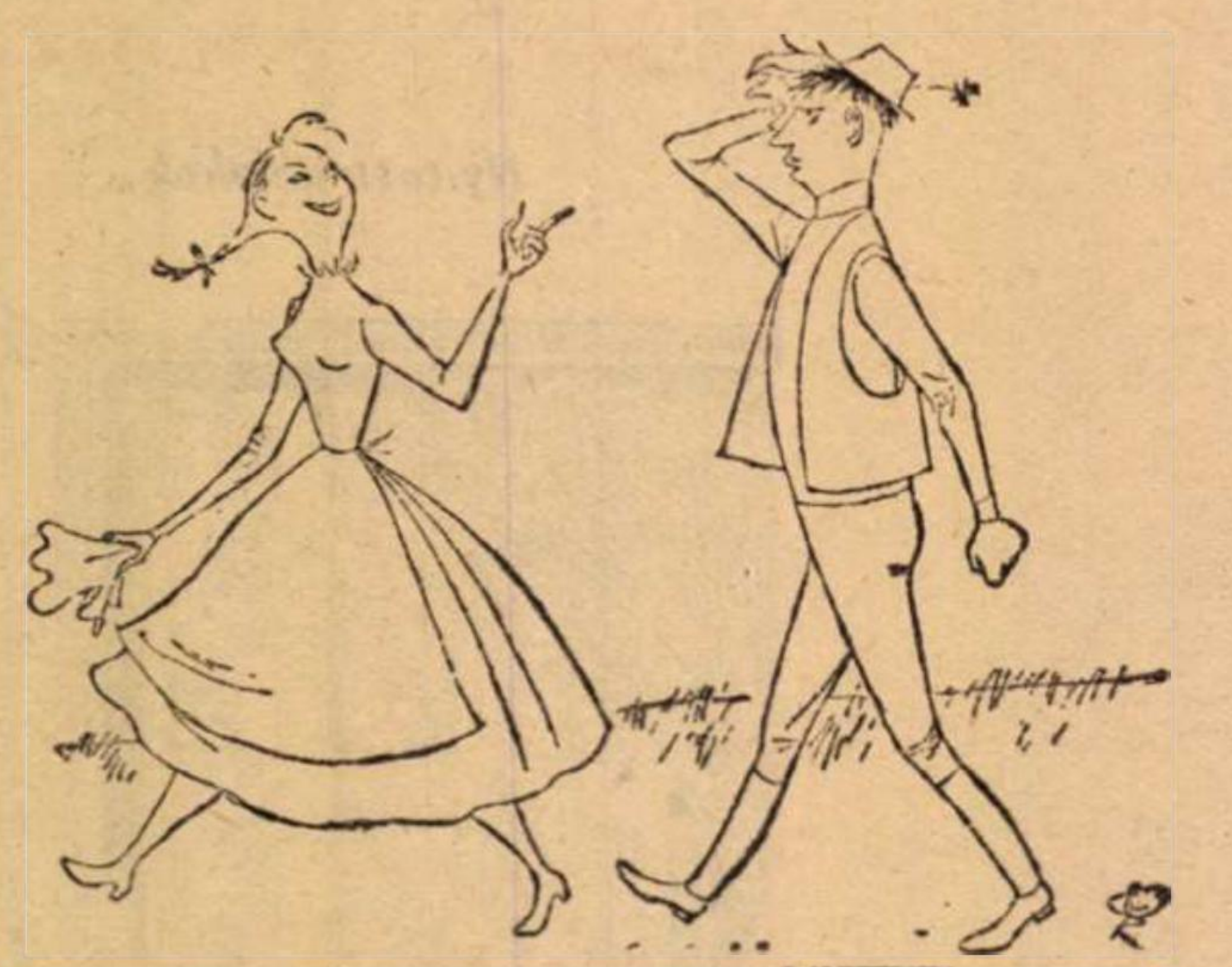

— Meddig járjak még utánad, Julis?

— Aratásig. Akkor majd én járok utánad, mert én leszek a marokszedőd...

Riadalom

A nagy állami építkezések környékén szokatlanul sok kis ház épül.

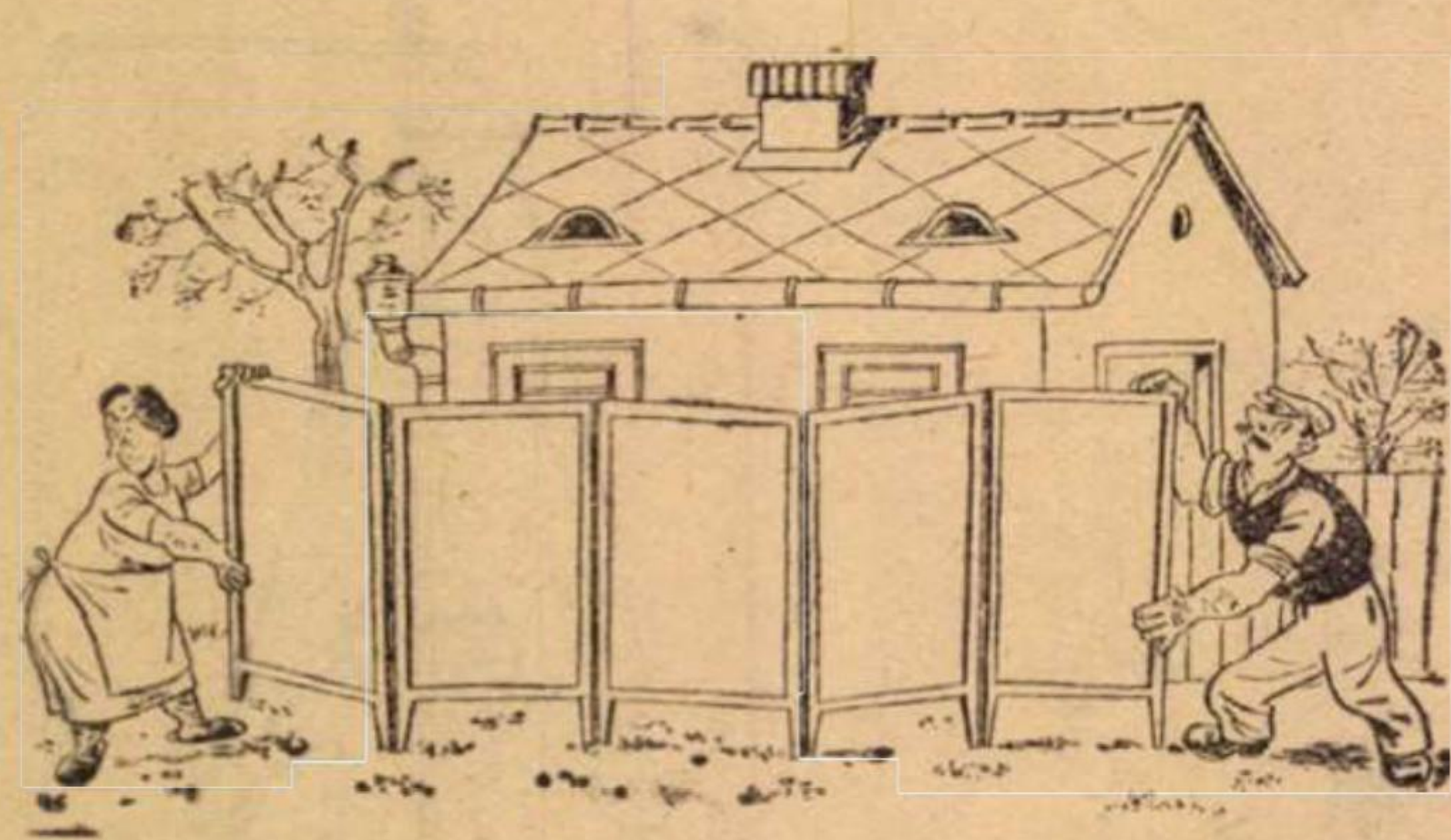

— Vigyázz, apus! Jönnek az ellenőrök!

Lehetetlen kívánság

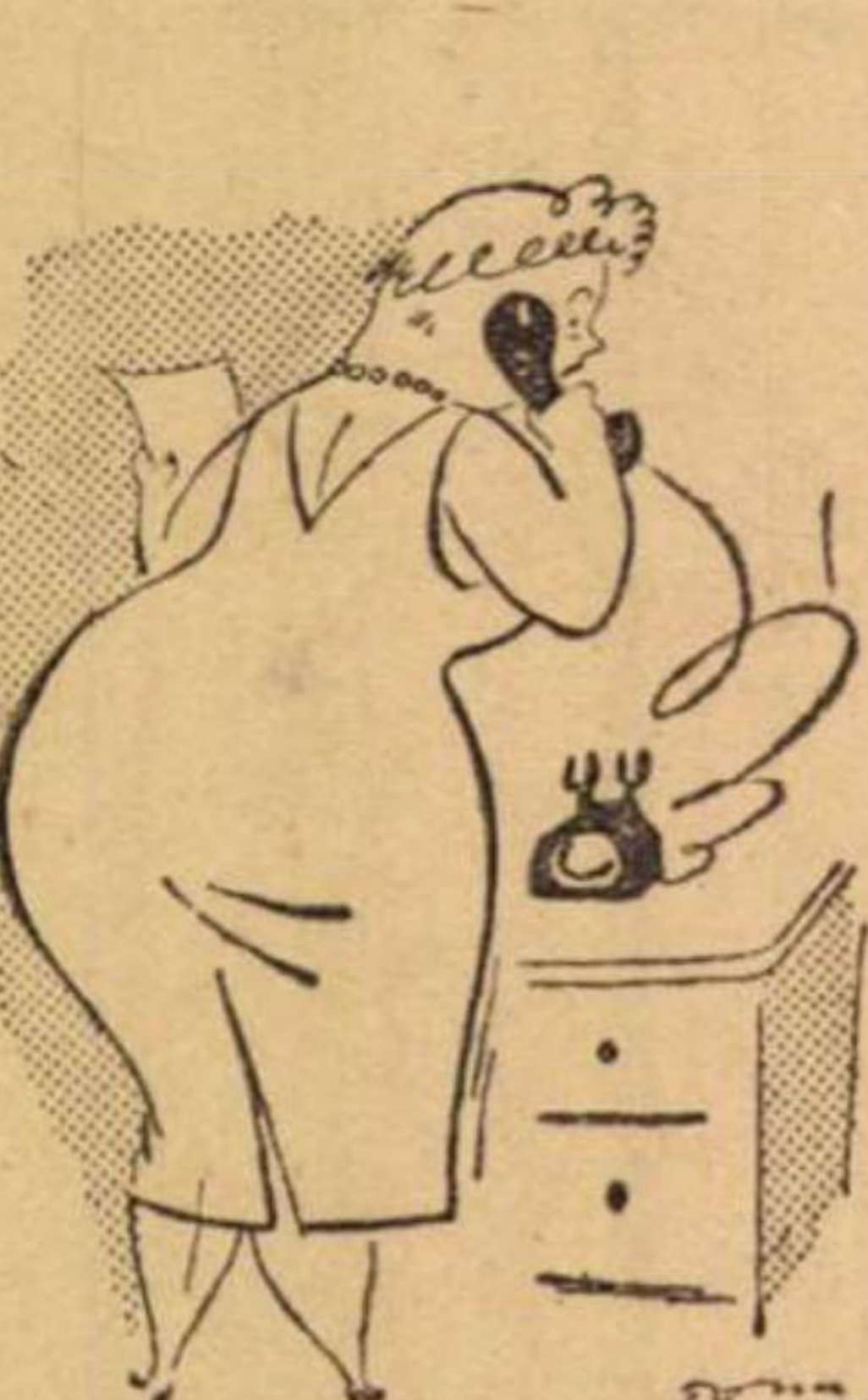

— Szivecském, adjon egy jó vonalat nekem!

Az is valami

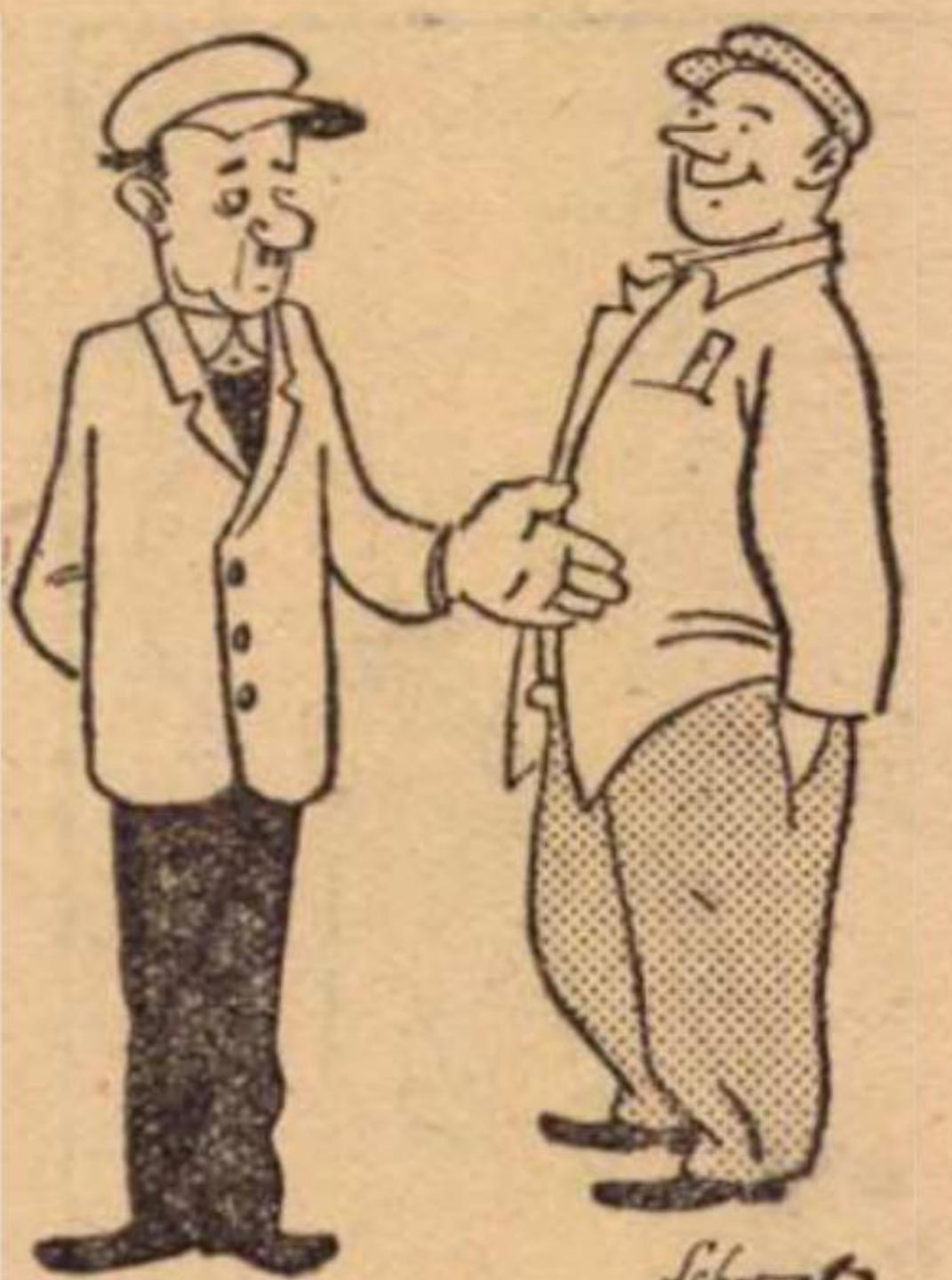

— Mit szólsz ehhez a hideg időjáráshoz?

— Semmit, Fő, hogy nyár van!

DUNA SZÁLLODA
V., Apáczai Csere János u. 4.

A
DUNAKERTBEN

Fóthy János
és tánczenekara játszik

AZ ÉTTEREMBEN,
A TERASZON
Szél Pál
zongorázik

Étel-ital különlegességek

Antikvár könyveket vásárolnak
AZ ÁLLAMI ANTIKVÁRIUMOK

Pianinók és zongorák
nagy választékban
Részletre is kaphatók
O. K. V. zongoratermében
Bp., Lenin körút 101.

AUDIO HANG

AUDIO SL tip. LEMEZJÁTSZÓ!

MIKRO és normál hanglemezek lejátszására!

Hangerősítővel, hangszóróval!

Az első lemezjátszó készülék, amely RÁDIÓ-CSATLAKOZÁS NÉLKÜL működik!

Különböző színű műbőrrel bevont hordozható kofferkivitel!

ÁRA: 2050,— forint.

RÉSZLETFIZETÉSRE IS VÁSÁROLHATÓ!

A kaposvári hűtőházban

Az egyik hűtőkamrában jégtömböket tárolnak

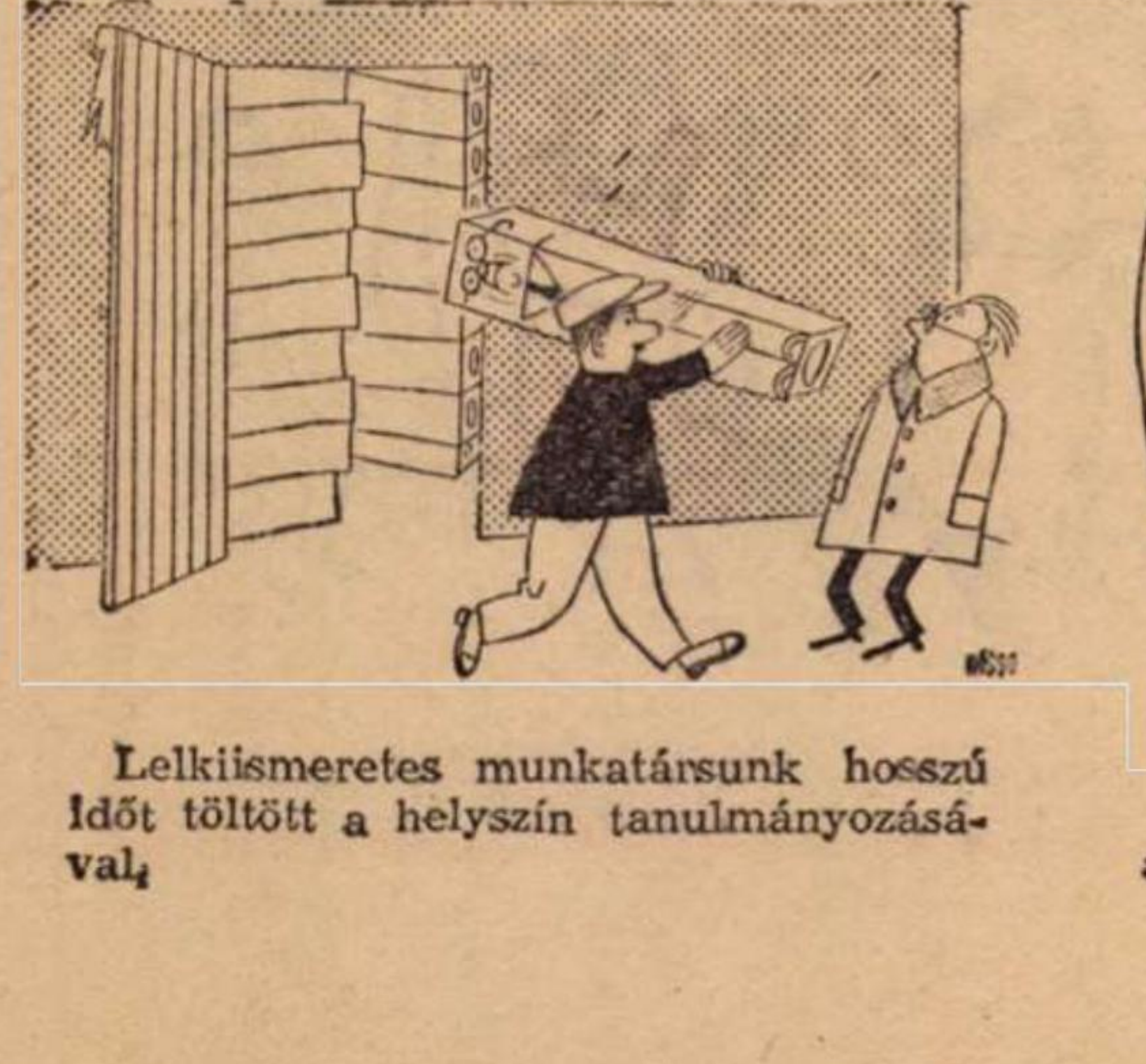

Lelkiismeretes munkatársunk hosszú időt töltött a helyszín tanulmányozásával.

Heti 20 vagon áru jön be és megy ki

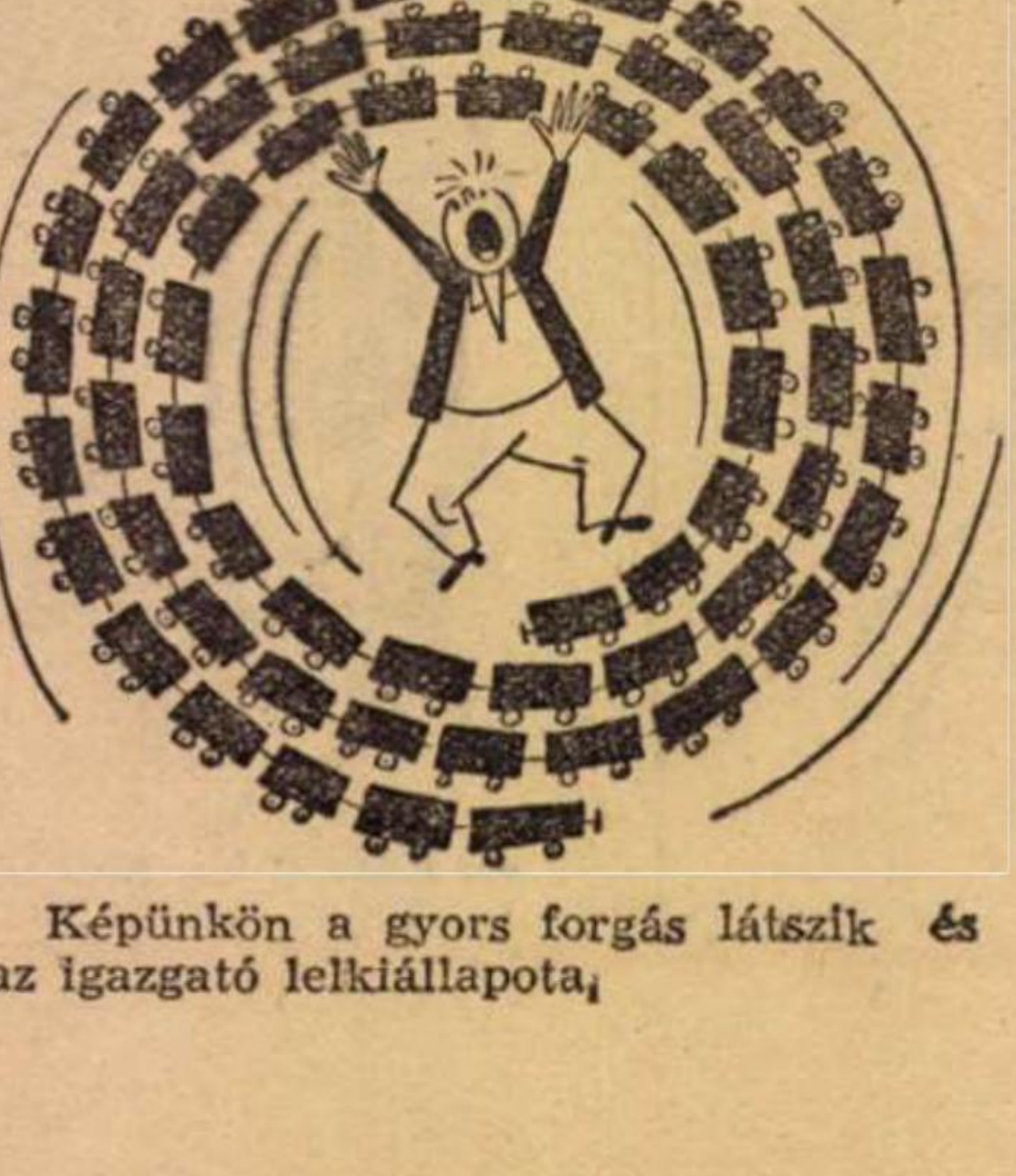

Képünkön a gyors forgás látszik és az igazgató lelkiállapota.

A hűtőház dolgozóit a Vágóhíd és a Barneválátja el ebéddel

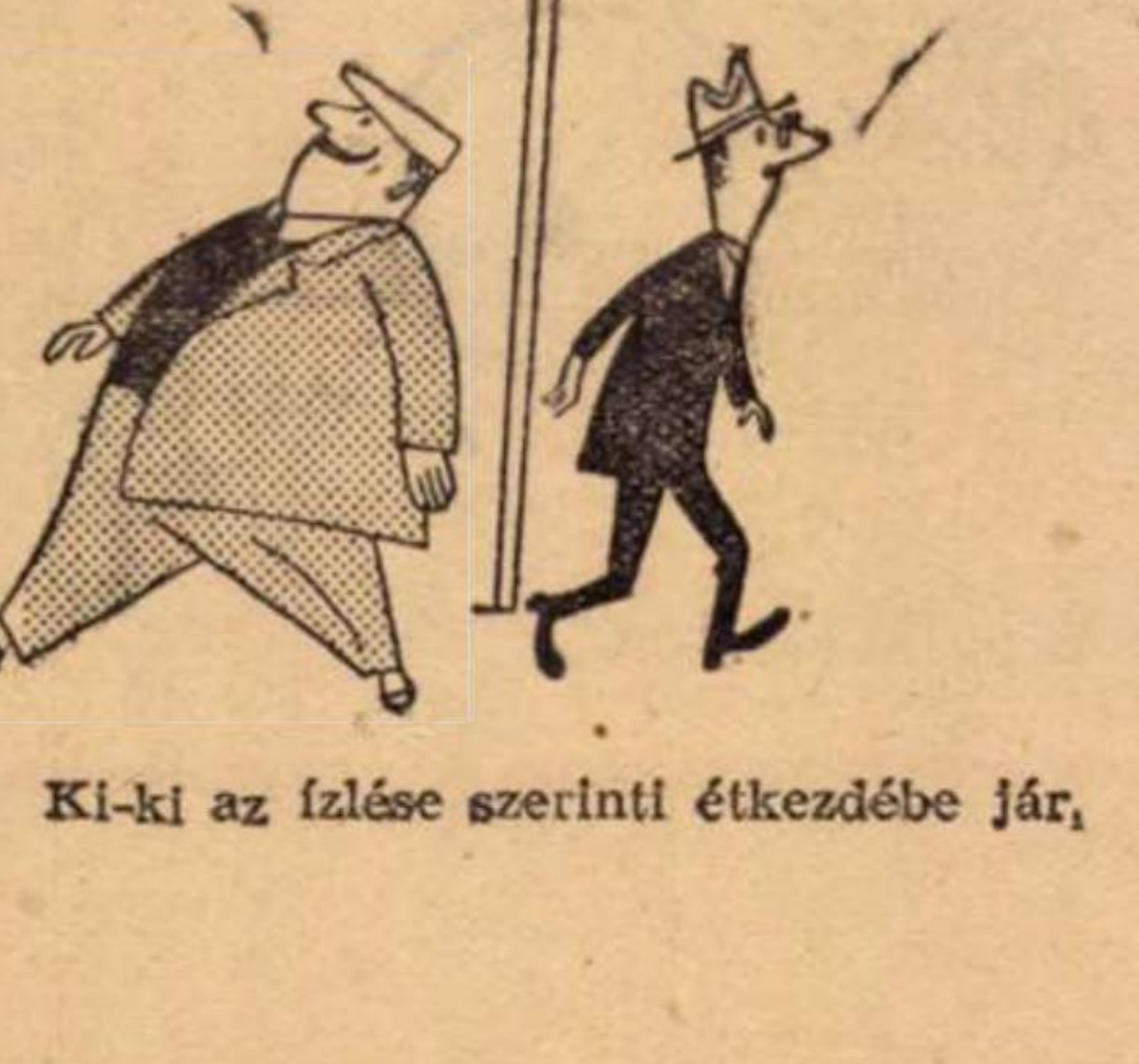

Ki-ki az ízlése szerinti étkezdébe jár.

Kulturfront

Keszenek szepen

Maurice Szipelit két esztendővel ezelőtt érkezett Budapestre. Rendkívül muzikális volt, amennyiben egy fésű és egy selyempapír segítségével el tudta játszani a „Parlez moi d'amour" című éneket. Ezenkívül tudta mozgatni a fülét és ha nem volt kiszáradva a torka, megtévesztően utánozta a nőstény-pulyka hangját, közvetlenül a pulykakakassal való találkozás előtt.

Ilyen adottságokkal érkezett hozzánk Maurice Szipelit. Pestre való érkezésétől számított harminc másodpercen belül észrevette, hogy a magyar nemcsak vendégszerető nép, hanem valósággal ölébe veszi azt, aki törve beszél magyarul. Szipelit a vonaton egy magyar vegyészmérnöktől — aki szakmai képzettségének megfelelően a norvég zenei hetekre utazott, mint magyar táj-zenei megbízott — tanult néhány magyar szót.

— Keszenek szepen — mondta a hordárnak és a hordár erre könnybelábadt szemmel csókolta meg bőröndje fogantyúját.

— Kerem szepen — mondta a szállodában és a szállodaportás letérdelt elébe és bársonypárnán nyújtotta át a szoba kulcsát.

Szipelit rögtön látta, hogy jó helyre érkezett. Két nap múlva plakátok hirdették, hogy Maurice Szipelit saját szerzeményű megzenésített vidám verseit adja elő a Zeneakadémia nagytermében. Zongorán kísér a Fővárosi Hangversenyzenekar.

Az estnek óriási sikere volt. Maurice a frakkhoz lila pizsamanadrágot vett, hogy ezzel is jelezze külföldi voltát. Bájos mosollyal várta végig az alig húsz perces tapsot, amellyel üdvözölték, aztán előrelépett és a következőket mondta:

— Tisztelendő egybegyülekezetek! En ide jött beletek. Keszenek szepen. Puskas, gól, bizomanyi aruhaz; csokolom kezetekbe. Hurrá, elere kispajtasok! Pá belétek!

A hatás leírhatatlan volt. A közönség őrjöngött. Mindenki felállt és a dobogó felé tódult. Tumultuózus jelenet támadt. Idős, szakállas családapák meghatottságtól reszkető szemhéjjal csókokat dobáltak. Gyermekek elvesztették szüleiket, asszonyok elvesztették férjeiket, lányok elvesztették önuralmukat... Az egész terem örömmámorban úszott, íme, egy külföldi, aki törve beszél magyarul, csodálatos, nagyszerű, fenomenális, ilyen még nem volt!

Ettől kezdve szaporodtak a Szipelit-estek. Szipelit itt énekel, Szipelit ott énekel, Szipelit szerzői est a Gubacsi úton, Szipelit zene- és versbemutató a Lópatkolók Szakszervezetének Kultúrházában. Szipelit itt, Szipelit mindenütt. Követői támadtak, akik teliholdas estén, pontban éjfélkor elásták hódmezővásárhelyi születési anyakönyvi kivonatukat a külső lóversenytér szélén és másnap tört magyarsággal énekeltek, konferáltak, szavaltak, sőt táncoltak is.

SZIPELIT
SZIPELIT
SZIPELIT

Szipelit megvető szavakat hajított követői felé, „egeszen közönséges utánazó piszoknokok"-nak minősítette őket, hiszen mindenki tudja, hogy tört magyarsággal egyedül csak ő „enekel" ezen a világon, beleértve a világűrt is.

Megértettem Szipelit nagy sikerét, magam is rajongói közé tartozom. Csak azt nem értettem, hogyan csinálja, hogy ennyi év alatt még mindig csak törve beszél magyarul.

Tegnap erre is választ kaptam. Egy társaságban megismerkedtem egy magas, őszhajú férfival. Elmondta, hogy nyelvtanár. Sok tanítványa van. Többi között, minden héten hat órát ad a híres Maurice Szipelitnek.

— Magyarra tanítja? — kérdeztem.

— Dehogy. Magyarul tökéletesen beszél! — felelte. — Francia órákat vesz tőlem, nehogy elfelejtse, hogyan kell törni a magyart.

Vajda Albert

Vázlatos kis értekezés a lírai költészet témáiról

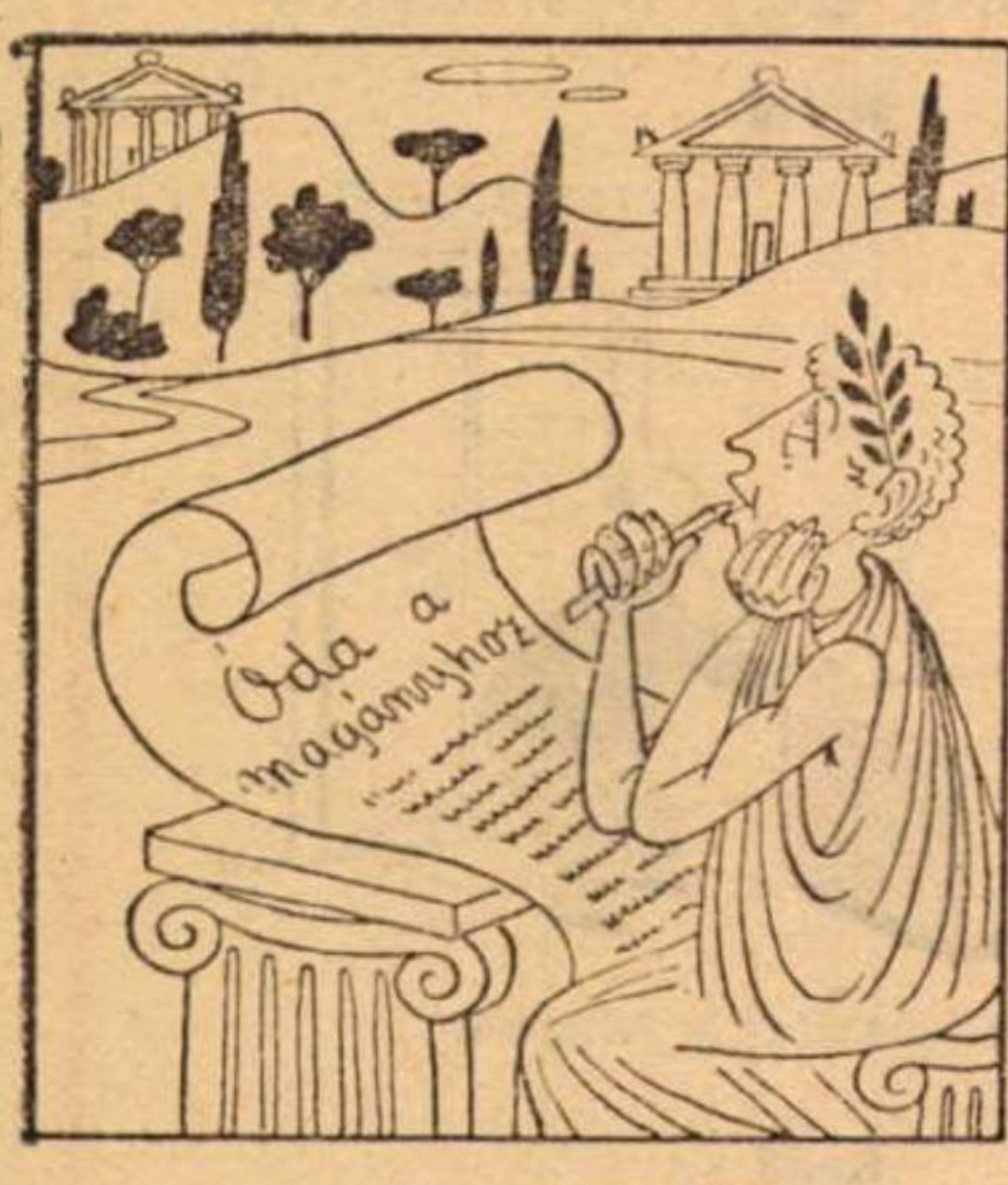

Klasszikus kor.

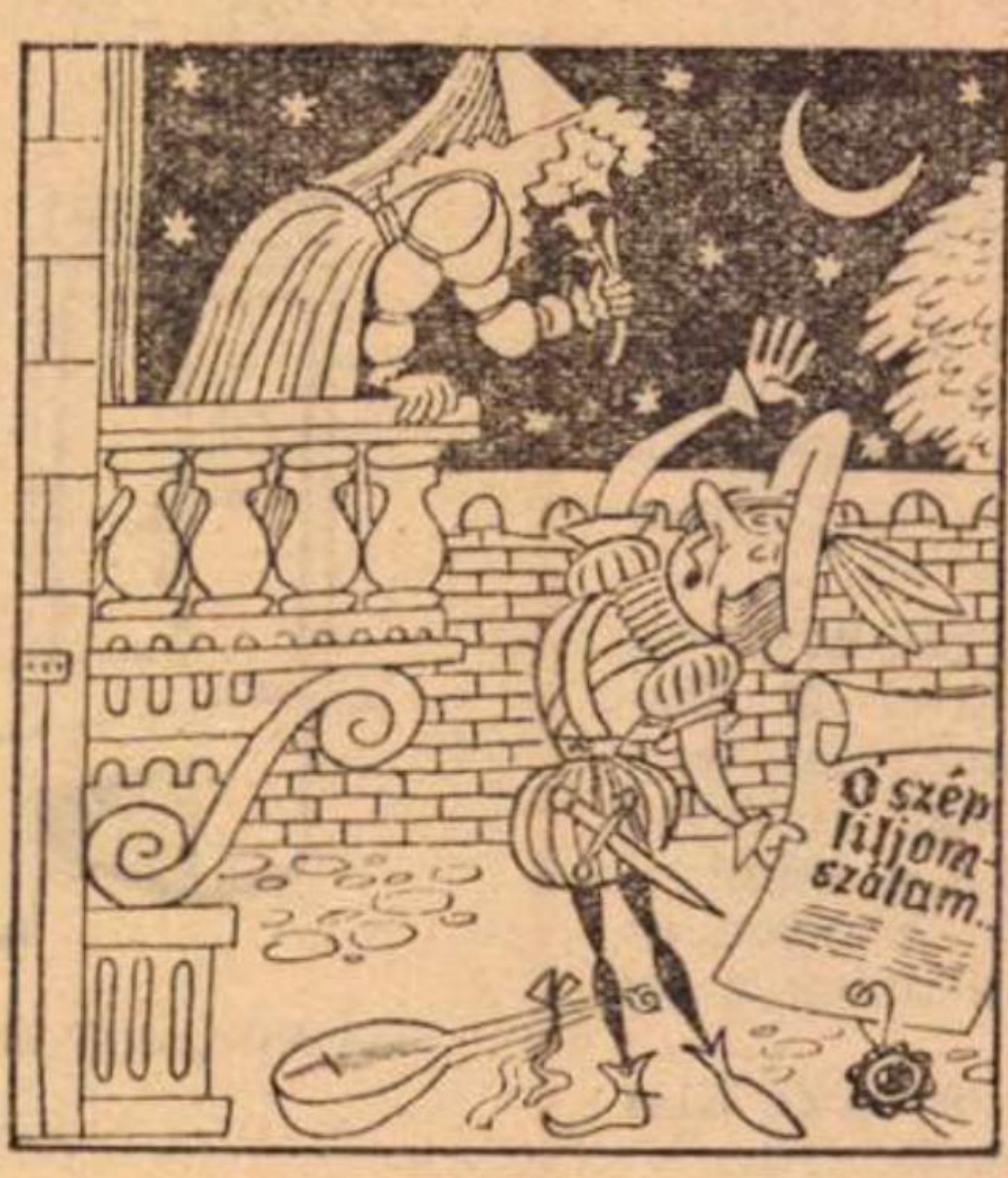
Ó szép liljomszálam.

Középkor

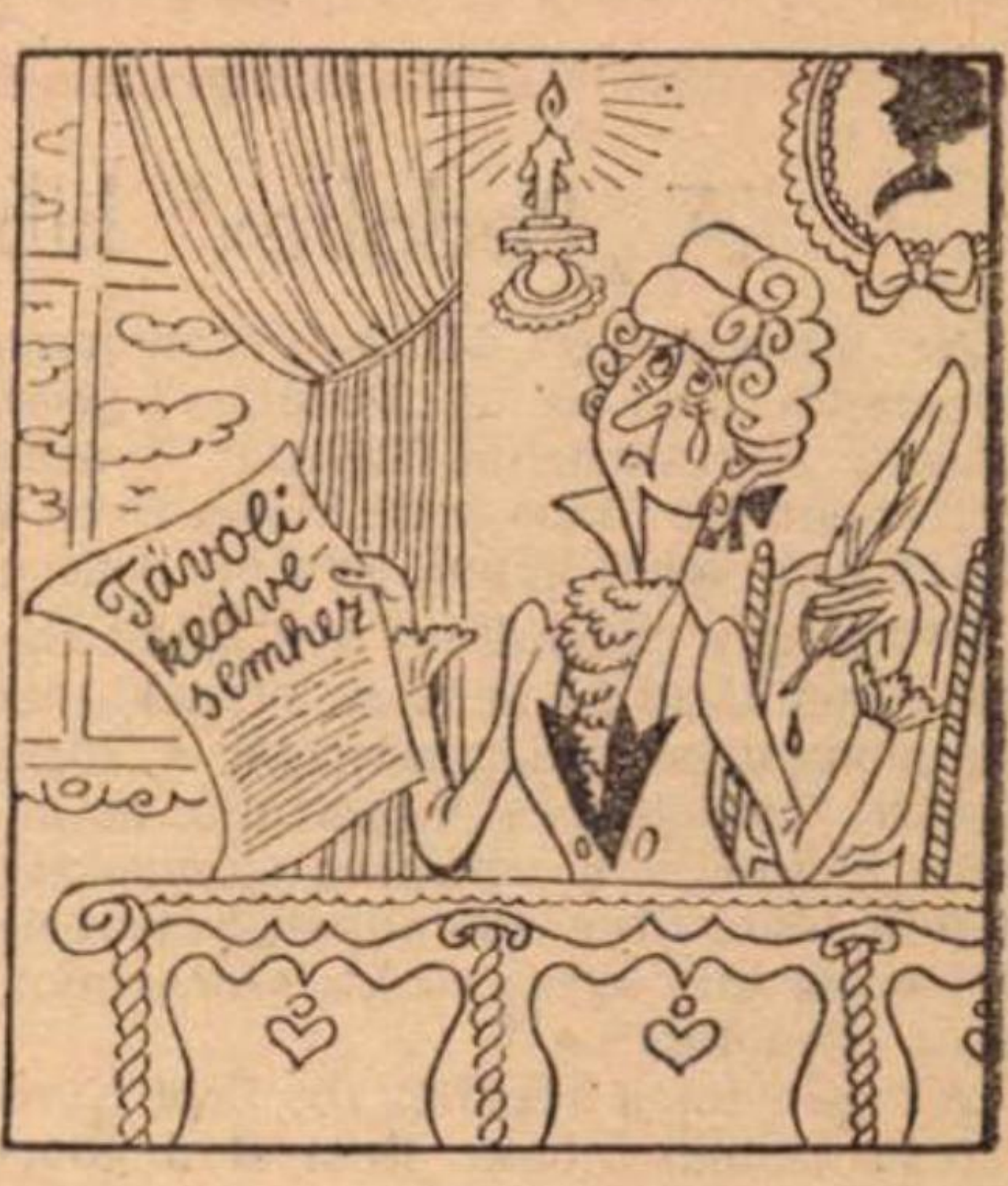

Biedermeier

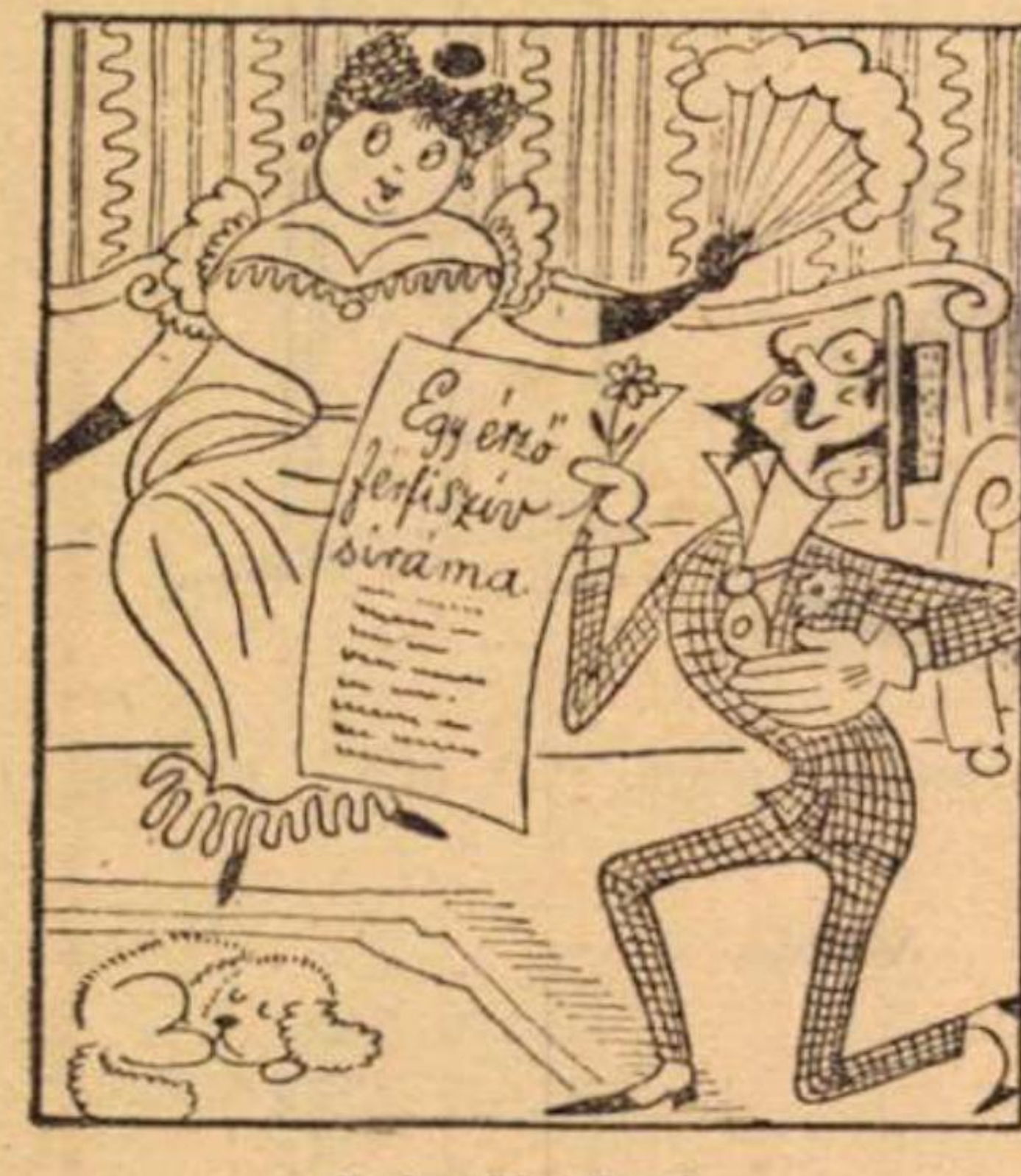
Egy érző férfiszív sirama.

Századforduló.

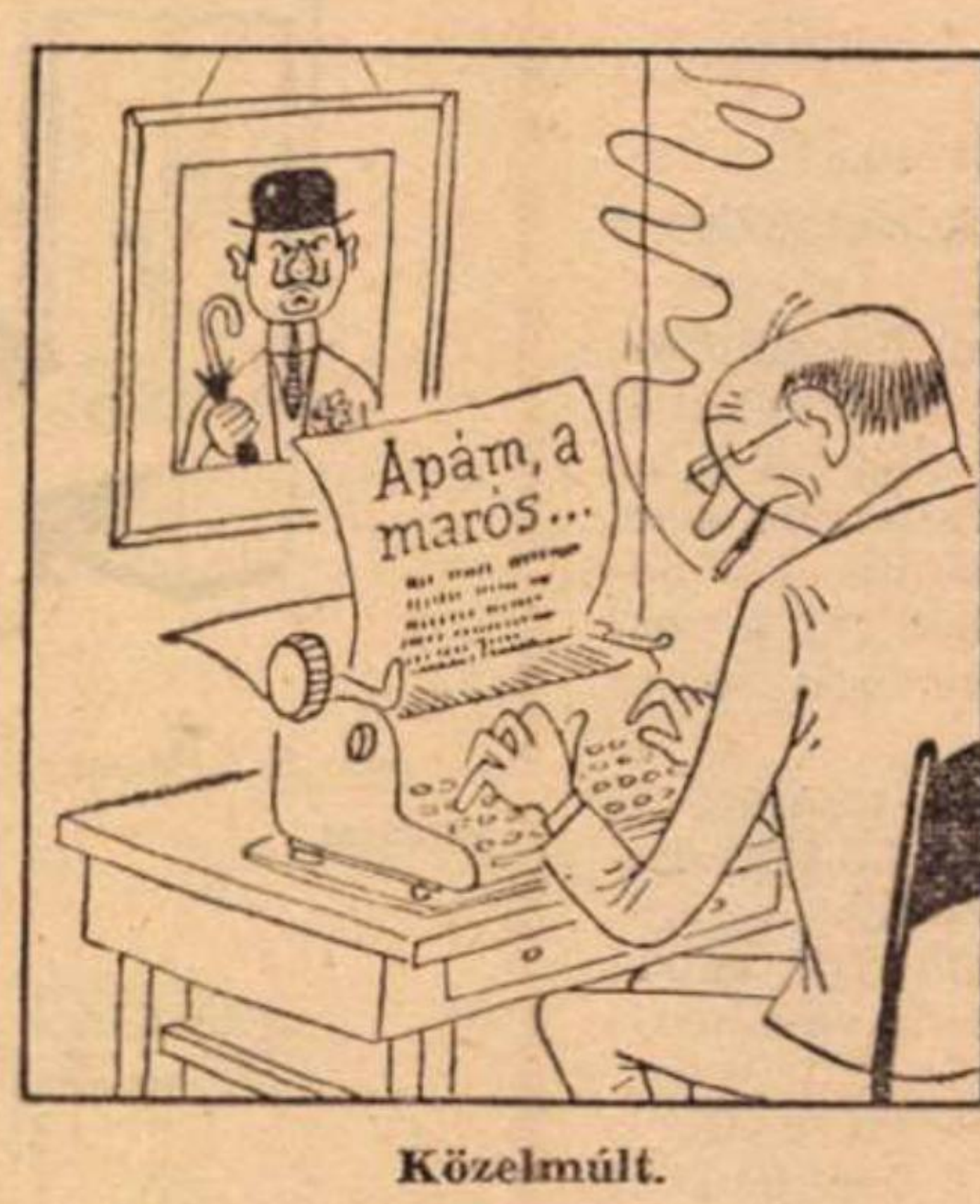
Apám, a marós...

Közelmúlt.

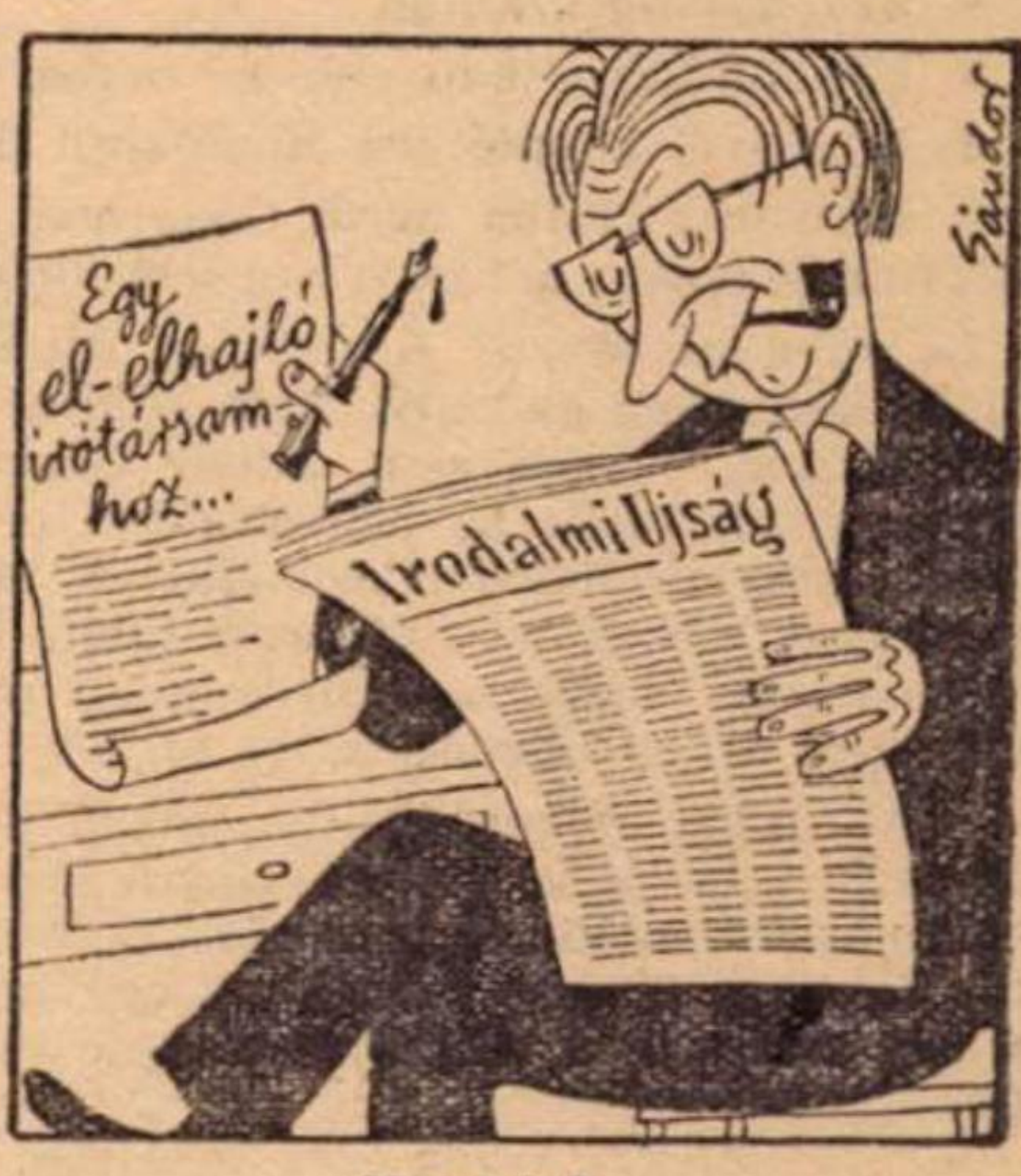

Napjaink.

Színházi szerződtetések idején

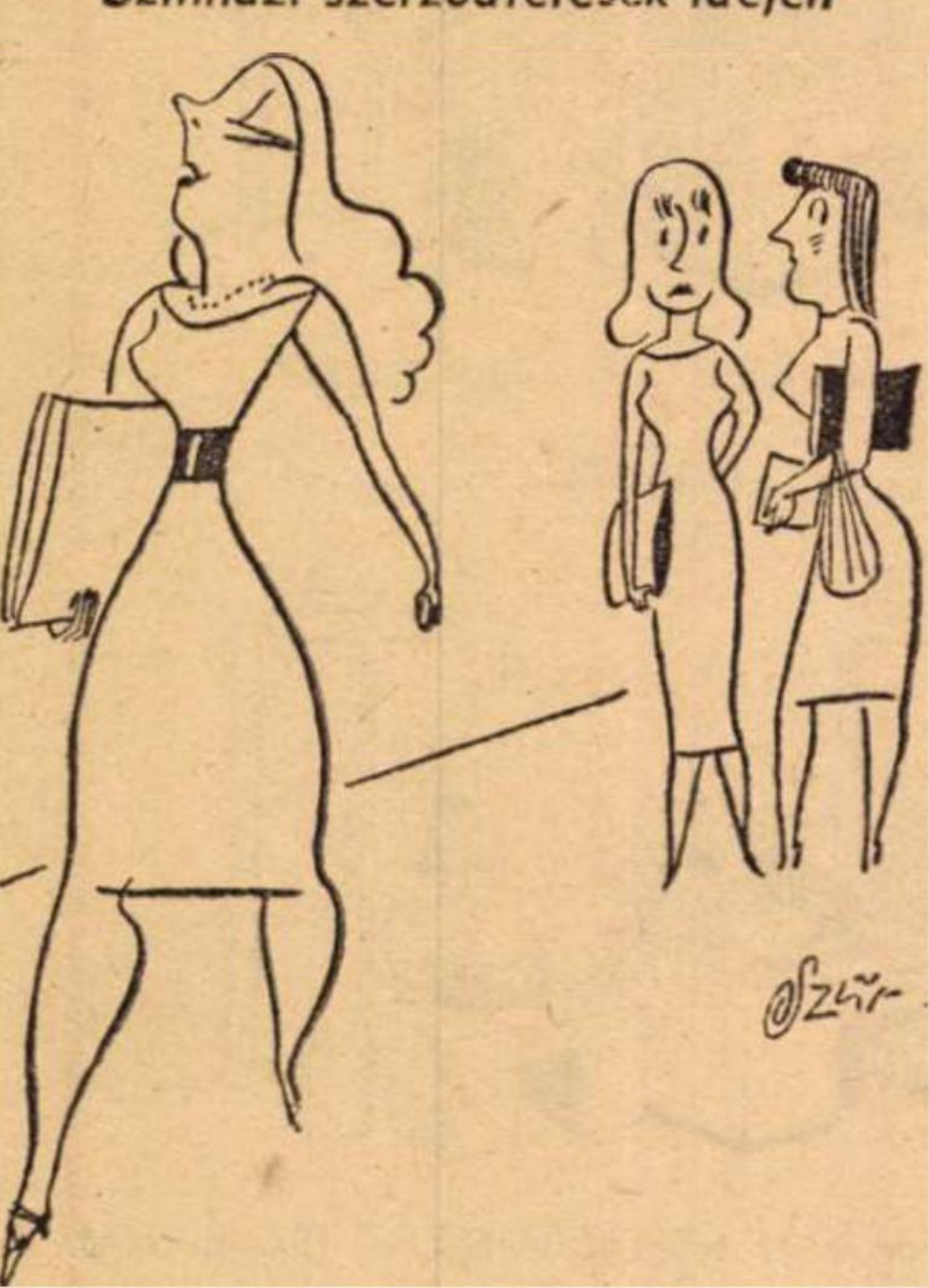

— Pesti színháznál marad...
— Olyan tehetséges?
— Nem. Olyan jól ment férjhez...

Nem mindig előnyös a magas termet

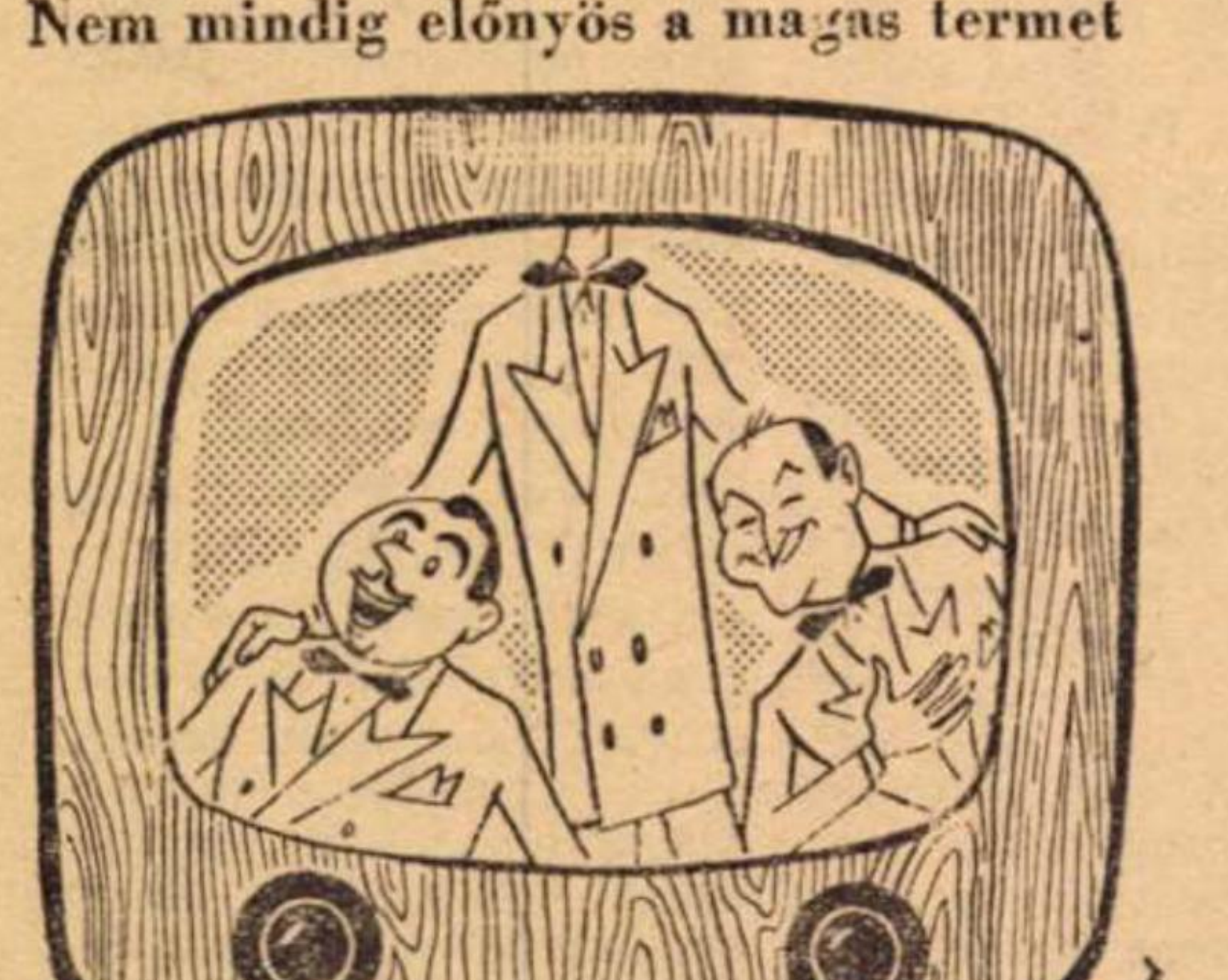

A három Harsányi a moszkvai televízióban szerepel.

A könyvhét sátraiban majolikát árulnak

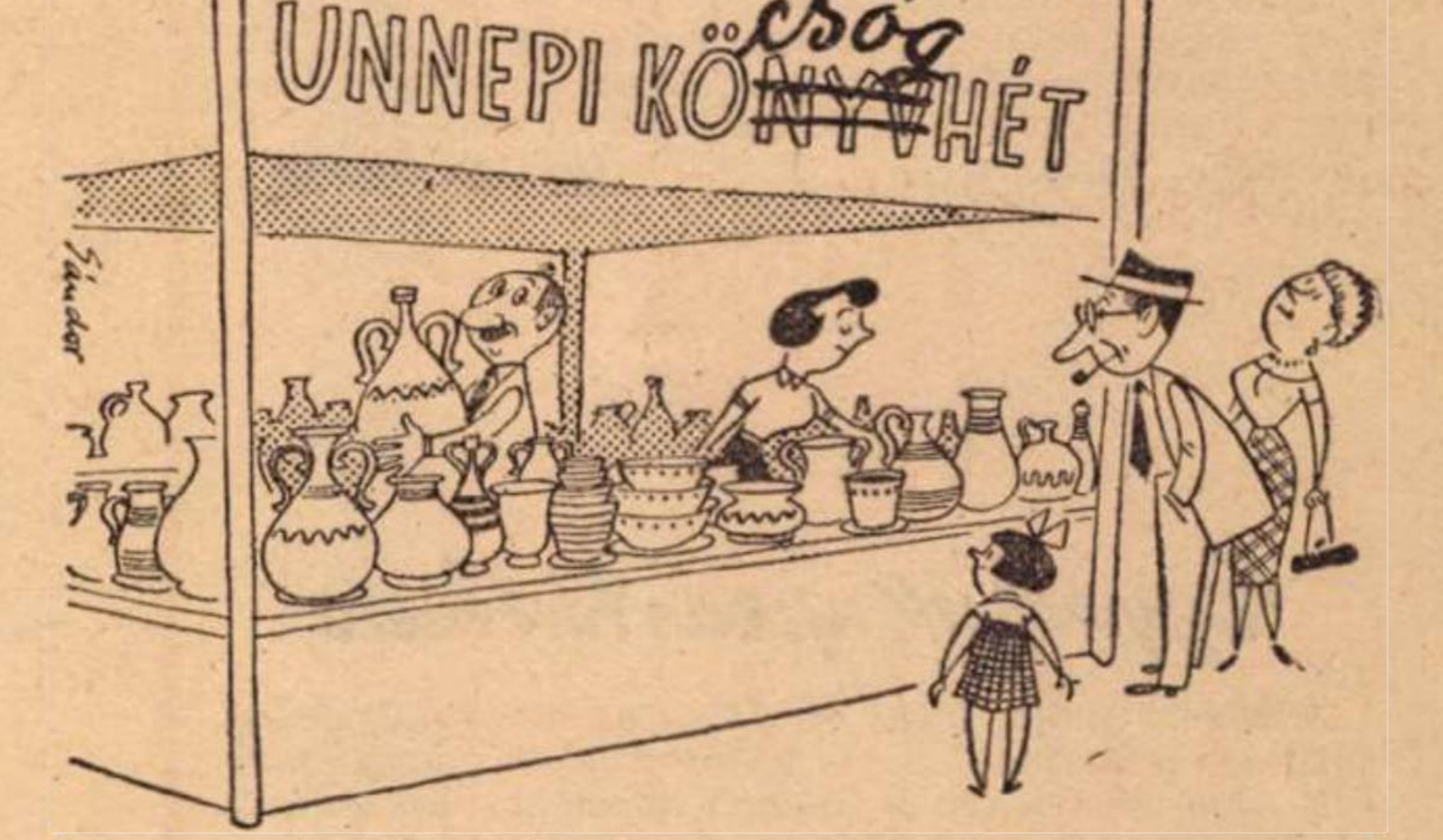

Ha ez így megy tovább...

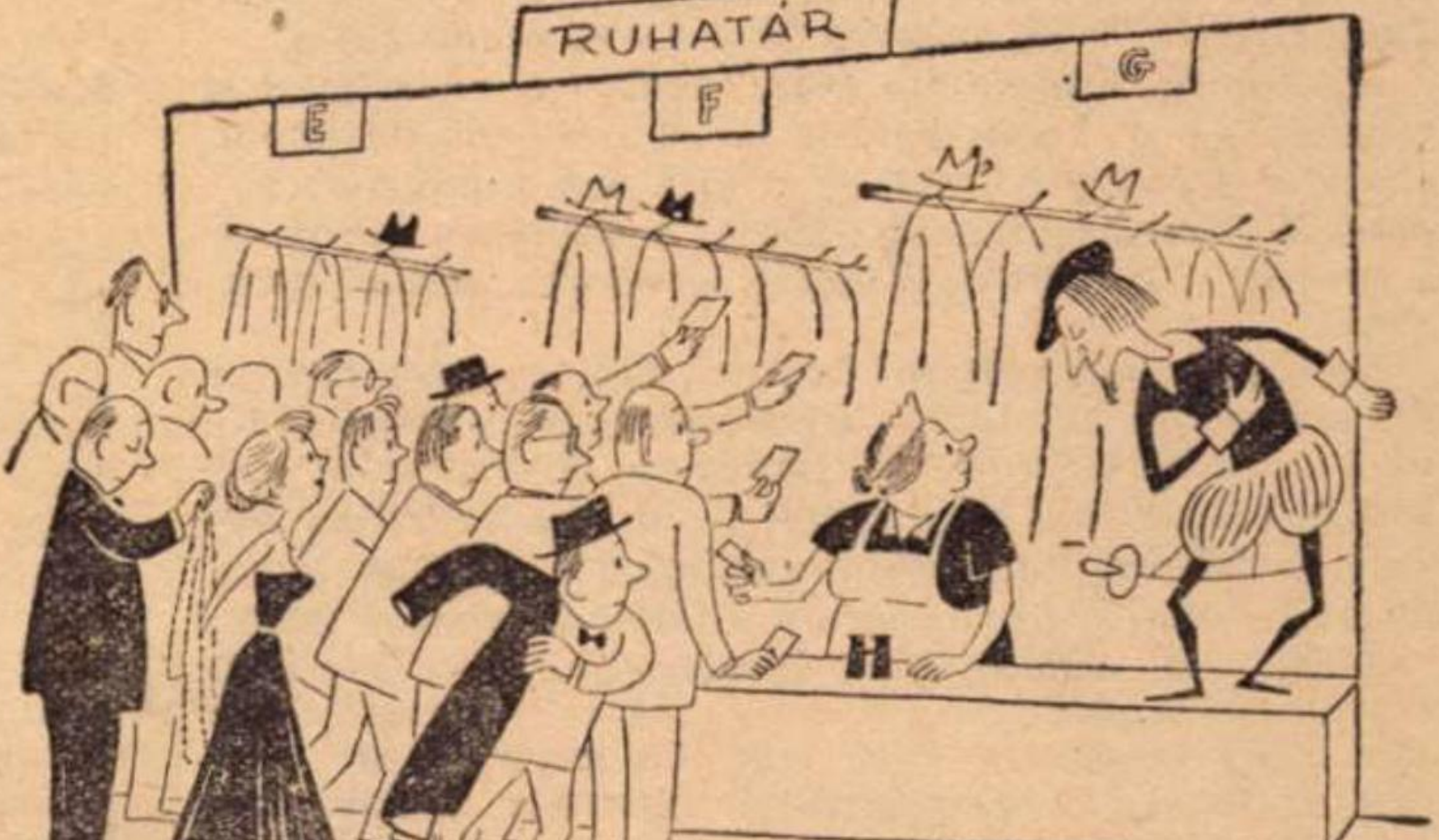

Az egyetlen megoldás, hogy a színész a darab végén megköszönhesse a tapsokat!

MINDENFÉLE

A jólelkű irodalmár mondta:

— Ha túlságosan szigorúan bírálunk egy fiatal írót, ezzel elvesszük a kedvét az írástól.

Végre tudom, miért lett Balzac nagy író. Nem vették el a kedvét.

★

Minden tétel csak adott körülmények között, adott időben, adott helyen érvényes. Iharosnál például erény az, hogy el tud szakadni a tömegektől.

Azzal a gondolattal foglalkozom, hogy disszidálok Celldömölkre, politikai menedékjogot kérek, és leleplezem Pestet, hogy szemetesek az utcái.

★

Thomas Mann — mint irodalmi tanulmányainak egyikében elárulja — eredetileg elbeszélésnek szánta a később négy kötetté terebélyesedett Varázshegy-et. Velem is előfordult hasonló elméretezés. A minap azzal ültem le, hogy irok egy trilógiát, s lett belőle egy közepes terjedelmű kroki.

F. L.

Le a bürokráciával!

A „Pedoflex" hibája

Az Egészségügyi Minisztérium januári hirdetménye közzétette, hogy az új „Pedoflex" készüléket az Orvosi Műszer Kereskedelmi Vállalat 3. számú fiókjánál lehet kapni. De hiába tette közzé, ilyen készüléket a mai napig sem lehet kapni, sem ott, sem egyebütt.

Mi is az a „Pedoflex" készülék? Ha egyet, az egyetlen egyet látni kívánja az olvasó, menjen el a Kistemplom utcai tüdőgondozóba, s röntgeneztesse meg magát. Csodálkozva tapasztalja majd, hogy az orvos nem használja a nehézkes ólomkesztyűt s a röntgengépről hiányzik a komplikált kéziszerkezet. Ehelyett az orvos lábánál egyszerű kis szerszámot pillanthat meg: ez a „Pedoflex".

Az igénytelen készülék dr. Erpf Károly orvos és Kiss István szerelő újítása. Előnyei a következők:

1. Kiküszöböli az orvosra és a betegre káros sugarakat.
2. Kezelése egyszerűbb.
3. Élesebb képet kap vele az orvos.
4. A régivel ellentétben hibátlanul működik.
5. Hatvan forintba kerül csak, míg a kéziszabályozó ára ennek éppen a tízszerese: 600 forint.

És mi a hátránya? Amikor az újításról értesültünk, hiába kerestünk hátrányt, nem találtunk; és nem talált a VIII. ker. Tanács sem, amely először fogadta el az újítást; nem talált az egészségügyi minisztérium sem, amely minden tüdőgondozó részére javasolta; s a Sugárfizikai Intézet vezetője sem talált hibát rajta, aki kijelentette, hogy ezután minden röntgenkészülékre ajánlatos volna „Pedoflex"-et szerelni.

Az újítás szépen ment a maga útján. Örültek az orvosok, a betegek, a nagy piacra számító külkereskedelmi szakemberek és nem utolsósorban örültek az újítók is, akik közben feltaláltak egy hasonló jó gépet, amely nemcsak a tüdőröntgengépre, hanem valamenynyire alkalmazható.

A „Pedoflex"-ek tömeges készítése ezalatt a Röntgengyárra várt. Rá vár még ma is. Mert a Röntgengyár nem foglalkozik az újítással, neki nem főhatósága az Egészségügyi Minisztérium, neki csak a kohó- és gépipari parancsol, annak pedig esze ágában sincsen intézkedni.

Hogy miért? És miért nem gyártja ezt a mindenhonnan javasolt újítást a Röntgengyár? Nem lustaságból. Nem is hanyagságból. Áh, dehogy, megvan rá az alapos oka. A „Pedoflex" hibája a következő: hatvan forintba kerül csak, míg a kéziszabályozó ára ennek éppen tízszerese: 600 forint.

Szarvashiba! Igy már érthető, hogy a Röntgengyár miért nem tért át januárban a drágább és rosszabb gyártmányról az olcsóbbra, s a jobbra! A Röntgengyárnak a forint-tervét is teljesíteni kell! Ehhez pedig a „Pedoflex" túl olcsó...

Országh György

Egy másik újítás története

Mindenki tudja, hogy az újítás az államnak, de az újítónak is hasznot hoz. Az újítómozgalom nyomán már sok nagy eredményt és jelentős megtakarítást értünk el. Néha azonban nehezen jut el az újítás a gyakorlati alkalmazáshoz. Ezt az én esetem is igazolja.

1954 januárjában „Kábelfektető pályakocsi" tárgyú újítást nyújtottam be a MÁV szegedi szerelésvezetőség újítási előadójához. Továbbküldték a MÁV Szegedi Igazgatóság V. osztályára. Innen a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium I/9. C. szakosztályához került. Itt aztán megfeneklett az újításom egészen 1954 őszéig. Ekkor az I/9. C. szakosztály megbízta a MÁV Északi Járműjavítót, hogy gyártsa le a kocsi prototípusát.

Az Északi Járműjavító 1955. október 15-re vállalta a munkát és a kocsit határidőre el is készítette, majd elküldte a Szegedi Szerelésvezetőségnek kipróbálás végett. A Szerelésvezetőség 1956 I. negyedében elvégezte a próbát: a kábelfektető kocsi a várakozásnak megfelelt.

Ezek után azt vártam, hogy az ügy gyorsan lezárul és megkapom az újítási díjat. Nem így történt! Március óta a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium nem tud időt szakítani arra, hogy a már gyakorlatban bevált és két év óta húzódó újításomat elbírálja. Pedig én szeretném végre az újítás áttételére, visszatételére, legyártására, újjátételére, újravisszatételére, kipróbálására stb. vonatkozó értesítések helyett a jogos újítási díjat megkapni, hogy legalább majd öreg napjaimra (most 22 éves vagyok) élvezhessem ifjúkori újítói tevékenységem jutalmát.

Koltai Ernő
Szeged, Daru u. 1.

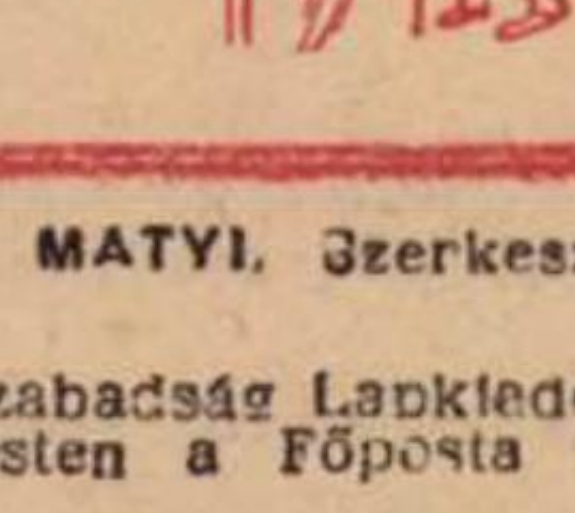

Így születik egy munkakör

Hétfő

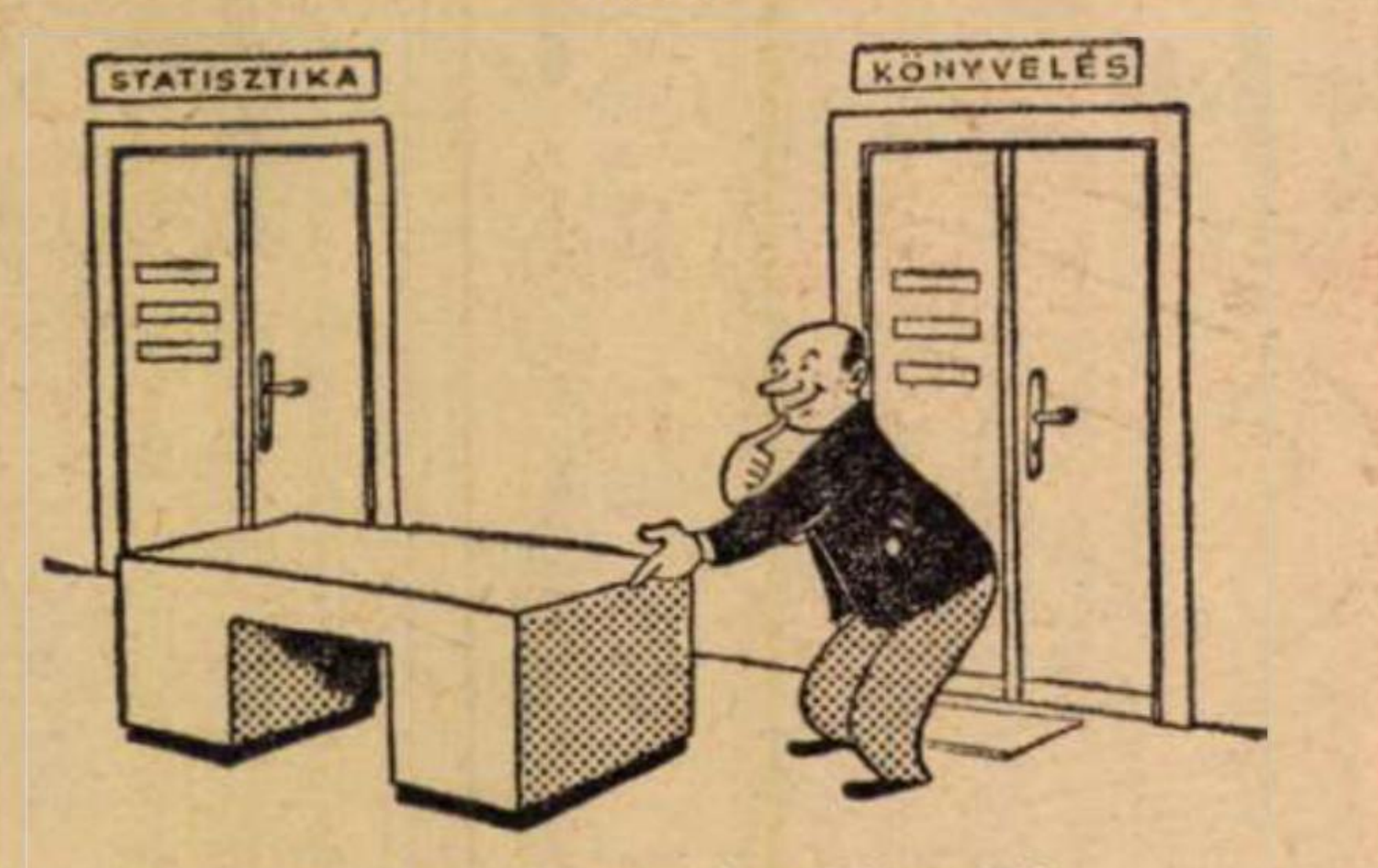

— Nini, egy üres íróasztal a folyosón!

Kedd

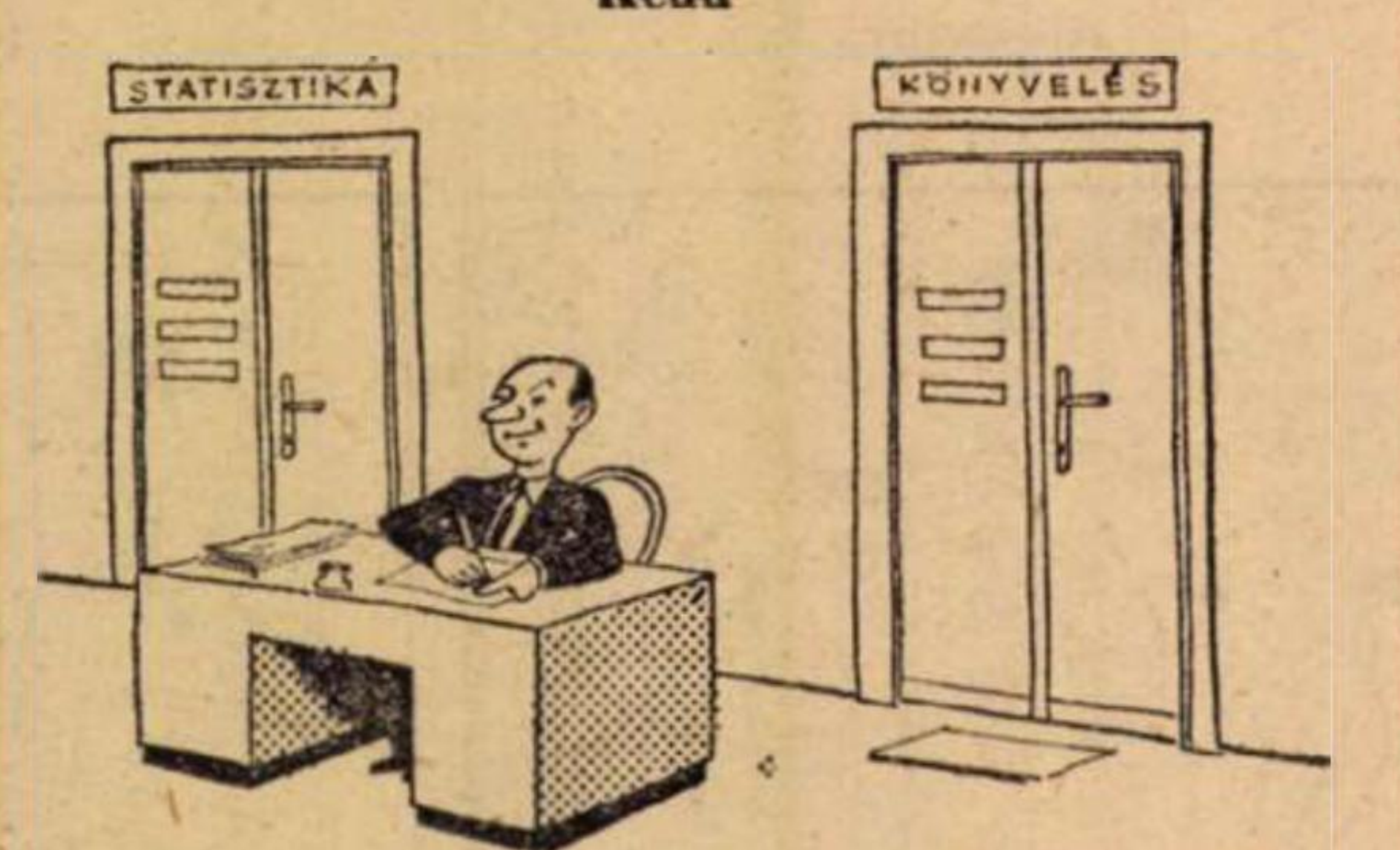

— Mindenesetre leülök, majd csak akad valami munka...

Szerda

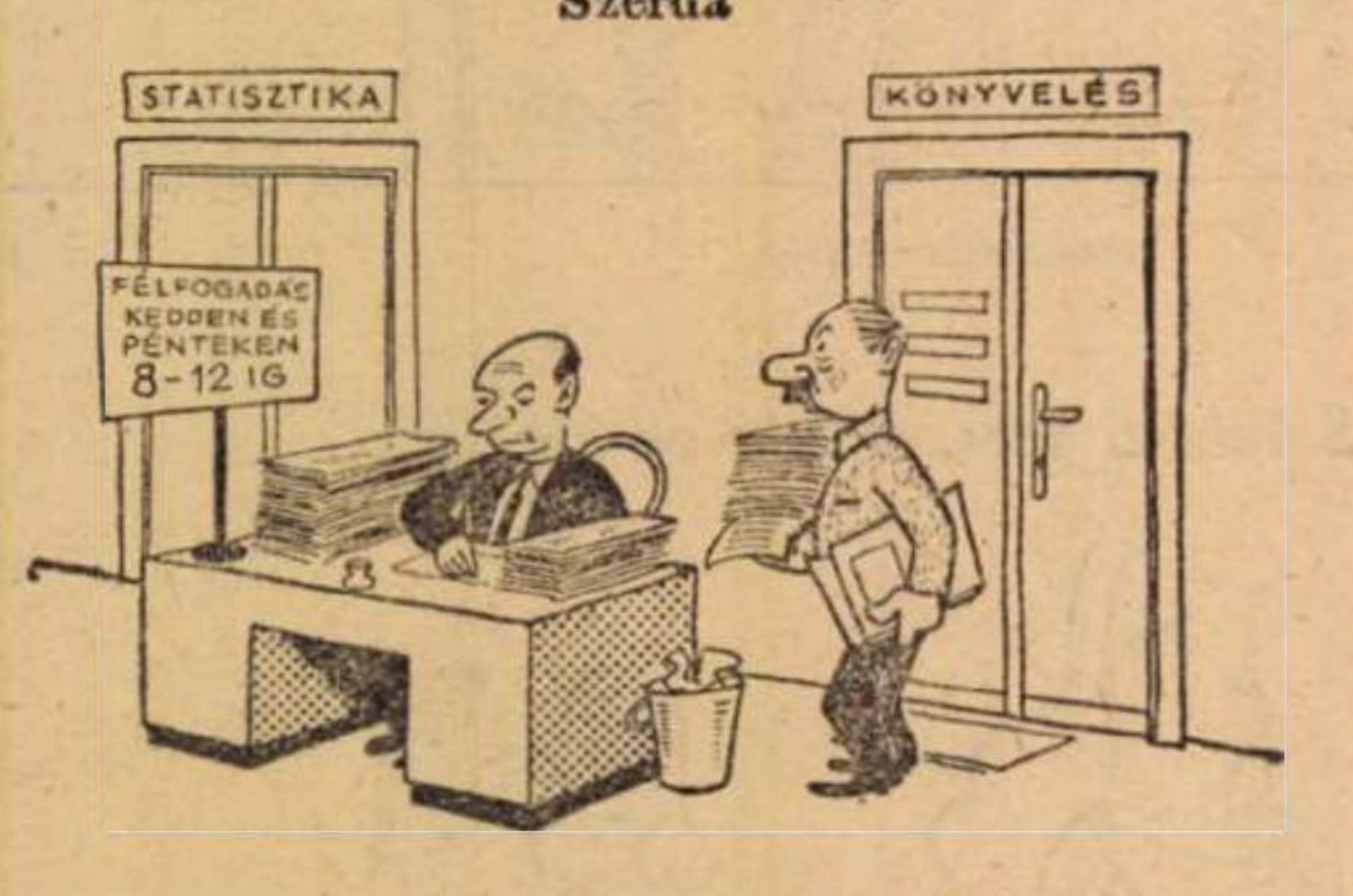
STATISZTIKA
KÖNYVELÉS
FÉLFOGADÁS KEDDEN ÉS PÉNTEKEN 8-12 IG

— Mi az, János bácsi, csak ennyit hozott?

Csütörtök

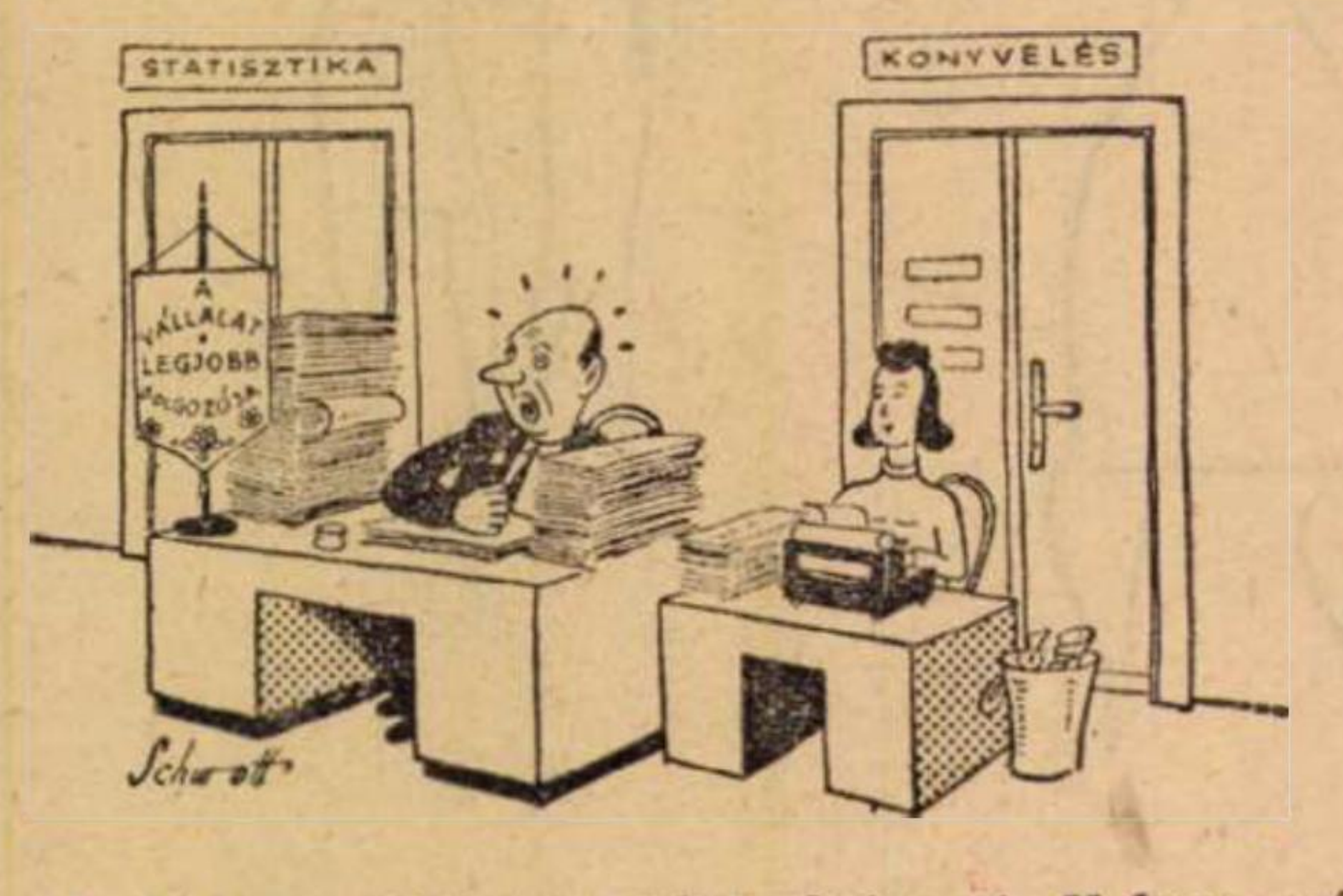

— Ezt nem lehet egyedül elvégezni. Holnap még két fő segítséget kérek...

Itt a Vörös, hol a Vörös és fekete?

A „mozikapcsolás" az árukapcsolásnak egy sajátos formája. Például a kétrészes „Vörös és fekete" című nagysikerű francia film kettészakításával arra lehet kényszeríteni a mozibajáró közönséget, hogy tulajdonképpen egyetlen film segítségével fővárosunk különböző filmszínházait ismerje meg. Vannak mozik, ahol csak az első részt adják, vannak, amelyekben csak a másodikat. Egyedül a Corvin-moziban játsszák a két részt egyszerre, de aki ide jegyet tud szerezni, az türelemmel és erős testalkattal rendelkezik. A budai Ugocsa-mozi például azok közé tartozik, amelyeket a második részre profilíroztak. Lehetséges, hogy e rendszer mögött valami lángeszű elgondolás rejtőzik, az Ugocsa-mozi szegény pénztárosnője azonban nem volt képes megmagyarázni a csalódott érdeklődőknek, hogy miért kell nekik máshova elmenniök, hogy megismerkedjenek az első résszel.

A mozi részvétlenség miatt (!!) egyelőre kénytelen volt levenni műsorról a második részt. A közönség különben nem bánja, ha nem egyszerre mutatják be a két részt, mutassák be egymás után, de — ugyanabban a moziban. Az idősebb mozilátogatók emlékeznek még arra, hogy az őskorban egy „Cezarina" című 8 részes filmet nyolc részletben lehetett megnézni, de — ugyanabban a moziban. (Az Ugocsa-mozi panaszkönyve alapján.)

Anyátlan küllők

Megszokott dolog már, hogy aki kerékpárt vesz, bosszúságot arat. Az is megszokott dolog, hogy az alkatrészeket gyártó vállalatok mindig gondoskodnak a kerékpártulajdonosok folyamatos bosszantásáról. Mégpedig olyan kiválóan, mintha egyenesen az egyetemen tanulták volna ezt a „tantárgyat".

A kerékpároknak sok olyan alkatrészük van, amelyek bizonyos idő után hasznavehetetlenné válnak és azokat pótolni kell, illetve kellene. A pótlást azonban a jól bevált hiánylista nem „engedélyezi". Ezek az apró alkatrészecskék többet szerepelnek a hiánylistán, mint a boltok fiókjaiban. Mikor azután nagy a felzúdulás egy-egy alkatrész hiánya miatt, valahol valakik összeülnek, kiértékelik a hiányosságot, beütemezik az alkatrészt, kiadják a kivitelezőnek, a kivitelező kiadja az alkivitelezőnek, aki jól vagy rosszul kivitelezi a kivitelezni valót.

Ilyen hiánycikk volt sokáig a kerékpárküllő is. Mikor azután a kerékpárosok küllőért kiáltottak, összeült az a bizonyos bizottság és elhatározta, hogy küllőket is gyártani kell. Az elhatározást tett követte és a hiányzó küllőket igen nagy mennyiségben legyártották. Ma sokkal több a küllő, mint kellene. Igaz viszont, hogy a kerékpárosok ezzel még nem biciklizhettek nagyon messzire, mert küllő ugyan van — de még sincs. A helyzet ugyanis az, hogy aki a küllők tömeges gyártását elrendelte, megfeledkezett arról, hogy a küllők számának megfelelően küllő anyákat is gyártasson. Igy történt meg azután, hála a „nagyszerű szervezésnek", hogy a küllők anya nélkül születve, használhatatlanul hevernek a KERAVILL-boltok fiókjaiban és várják a megváltó anyát.

B. E.

Vakolják be!

A Krisztina körúti volt Karácsonyi palota a fasiszta pusztítás után romokban hevert, ezért csak a telket lehetett hasznosítani. Hasznosították is — itt épült fel a Kohóipari Tervező Iroda. Most a Kohó- és Gépipari Minisztérium tervezőirodája van benne. Az épület az 1951—53-as években nőtt ki a földből, ezért ilyen lassan, mert építkezését többször félbeszakították.

Az eredeti terv szerint 30 és félmillió forintot szántak az épület teljes felépítésére, de közben népgazdaságunknak más feladatokra kellett a pénz egy részét fordítani. Tervhitel hiánya miatt az épület még ma sincs teljesen készen: négy év óta vakolatlanul néz a homlokzat a járókelőkre. Nem épült fel a kultúrterem és a tervezett étterem sem, mert az erre a célra szánt öt és félmillió forintot sem tudták kiutalni. Van ugyan provizórikus, kisméretű kultúr- és étterem a házban, de ez csak szükségmegoldást jelent.

A Kohó- és Gépipari Minisztérium beruházási igazgatósága szívügyének tekinti a tervezőintézet építésének befejezését, de a beruházási hitelkeretből évenként csak nagyon korlátozott összeget tudnak erre a célra fordítani. Ebben az évben az oldalszárny és a belső udvar vakolására sikerült pénzt előteremteni, a főhomlokzatra nem.

Az eredeti tervek szerint a főhomlokzatot városszépészeti szempontból nemes kővel óhajtják burkolni. Ennek a munkának az ára: 1 800 000 forint. Ennyi pénzt a jelenlegi körülmények között nem lehet erre a célra fordítani. Ezért egyszerűsítési javaslat készült, amelynek segítségével 750 000 forinttal, 1 050 000 forintra csökkenne a burkolás költsége.

A Kőfaragó Vállalat most elvállalhatná a munkát, mert a nyári hónapokban van idejük. A KGM mintákat is kapott az anyagból. Sajnos még a csökkentett összegű tervhitel körül is gond van, ezért nem valószínű, hogy ebben az évben megszépül az épület homlokzata. Félő, hogy amikor a beruházási igazgatóság — talán 1957-ben — biztosítani tudja az 1 050 000 forintot, addigra a Kőfaragó Vállalatnak nem lesz ideje és a Krisztina körúti palota esetleg további évekig is vakolatlanul, burkolatlanul áll a Vérmező mellett.

Javaslat: talán egy-kétszázezer forintos költséggel burkolat helyett be lehetne vakoltatni a palotát. Izléses vakolással mégiscsak szebb lenne a ház, mint így, meztelenül.

— sti

Mentesítő autóbuszt!

Szombaton délután sok dolgozó utazik a Balatonra. A MÁV ezt tudomásul vette és mentesítő vonatokat indít. A Fővárosi Autóbusz Vállalat azonban nem gondol azokra az utasokra, akik busszal szeretnének a Délivasúthoz eljutni. Csak a 4-es autóbusz jár a Déli-pályaudvarra — ritkán és zsúfoltan.

„Mentesítő" autóbuszokat kérünk! Vagy több 4-est, vagy új járatot is.

Egy lemaradt utas.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Hammerl Ferenc (Sztálinváros, Általános Gimnázium) a többször hiába kért motorkerékpár-vásárlási engedélyt a megyei tanácstól megkapta.

★

Szántói István (Várvölgy) elégett szénájáért a községi tanácstól kártérítést kapott.

★

Orosz Józsefné (Komló, Kossuth L. u. 82.) elveszett kölcsönkötvényeit az OTP pécsi fiókjától megkapta.

★

Lohonya József (Aranyod) elvont ácsmesteri iparengedélyét visszakapta.

★

Molnár Judit (Gyula, Gábor Áron út 46.) családiház-építkezését a tanács engedélyezte.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám 409 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.